Højesterets- og menneskerettighedsdommer Peer Lorenzen
ofrer unikt ventilationsprincip for at bistå korrupte embedsmænd

THORBJØRN AABERG

Aabergsagen

Detaljeret tilrettelagt magtmisbrug

Aaberg-princippet løser MRSA - problematikken i svinestalde

THORBJØRN AABERG

Aabergsagen

Dedikeret til min far fabrikant C.P. Aaberg.

Indholdfortegnelse

Prolog 4-13

1. Del 1965-1975 14-33

Forfejlet forskning i staldventilation på SBI uforeneligt med Aaberg-princippets egenskaber. SBI underkender Aaberg-princippet og fastholder forfejlet forskningsgrundlag. SBI opstiller falsk Dansk Standard for afprøvning af ventilationsudstyr til stalde, hvor Aaberg-princippets egenskaber ikke kan testes. Fa. Aaberg klager over SBI til boligministeriet.

2. Del 1975-1980 34-55

Boligministeriet pålægger SBI at undersøge, om Aaberg-princippet indeholder særlige egenskaber. SBI saboterer grundlaget for undersøgelsen og ignorerer fa. Aabergs teknisk/faglige indvendinger. SBI underkender Aaberg-princippet på falsk vurderingsgrundlag.

3. Del 1981-1984 56-89

SBI erkender vurderingsgrundlaget som teoretisk forkert, men opretholder vurderingsgrundlaget som anvendeligt i praksis. Jydsk Teknologisk Institut påviser, at SBI's vurderingsgrundlag er uanvendeligt i praksis og påviser, at SBI's egne måleresultater dokumenterer Aaberg-princippets specielle egenskaber. Stor dansk virksomhed forbereder produktion og markedsføring af Aaberg-princippet, men trækker sig, da SBI fremturer med Aaberg-princippet intet nyt tilfører dansk landbrug indenfor staldventilation.

4. Del 1985-1988 90-129

Aalborg Universitet stiller sig bag Jysk Teknologisk Institut. Boligministeriet nedtoner værdien af eventuelle egenskaber ved Aaberg-princippet med begrundelsen, at dårligt staldklima ikke har indflydelse på dyrenes sundhed og tilvækst. Landbohøjskolen tilbageviser boligministeriet. SBI's forskning i staldventilation afsløres som totalt forfejlet.
To udsendelser i TV-Søndagsavisen udløser regeringsbeslutning om nedsættelse af kommissionsdomstol.

5. Del 1989-1990 130-155

Dommer Peer Lorenzen saboterer undersøgelse af Aaberg-sagen gennem mistolkning af justitsministeriets kommissorium. Dommeren bestemmer, at kommissionsdomstolen i en teknisk/faglig sag ikke skal forholde sig til uenigheder af teknisk/faglig karakter.
Kommissionsdomstolen udøver detaljeret tilrettelagt magtmisbrug.

6. Del 1990-2018 156-183

Omfattende antibiotikamisbrug i svinestalde udvikler over tid resistente MRSA-bakterier. Professor dr.med. Hans Jørn Kolmos, Danish Crown A/S og specialkonsulent Erik Damsted, tidl. Videncenter for Svineproduktion, Axelborg, orienteres om SBI's, boligministeriets, og kommissionsdomstolens magtmisbrug i Aaberg-sagen. Professor dr.jur. og højesteretsdommer Jens Peter Christensen afsløres i stærk usaglig støtte i 1996 og 1998 til kommissionsdomstolens beretning i Aaberg-sagen.
I **kapitel 52** dokumenteres årsagen til, der ikke udvikles ammoniak i svinestalde ventileret med Aaberg-princippet.

Epilog 184-191

Ole Zacchi 192-223

Båndet telefonsamtale med boligministeriets departementschef Ole Zacchi 4. februar 1988 udløser næse til departementschefen. I et stærkt underlødigt sprogbrug, afslører samtalen Ole Zacchi's indgående detaljerede kendskab til og rolle i Aaberg-sagen, jf. bl.a. henvisninger fra samtalen til relevante passager i bogen.

Prolog

I 2014 havde jeg fået nok. Mere end rigeligt. Jeg havde i pressen fulgt med i, hvordan MRSA-problematikken i svinesektoren var kommet i fokus. Da jeg samtidig lå inde med en viden om, hvordan denne problematik kunne være undgået og ville kunne løses, fandt jeg ikke, jeg havde noget valg. Det var ganske enkelt min pligt at afsløre den viden, jeg lå inde med.

MRSA-problematikken

I landbruget havde man i 2014 i mere end en menneskealder løst klimabetingede sygdomsproblemer i svinestalde gennem medicinering af dyrene med antibiotika. Svinenes reaktioner over tid havde indebåret udviklingen af resistente MRSA-bakterier, der smitter fra dyr til mennesker. Følgevirkningerne heraf indebar for mennesker mangelfuld sygdomsbehandling med antibiotika. I mange tilfælde med dødelig udgang.

Årsagssammenhængen

Sygdomsproblematikken i svinestalde er et klimaanliggende. Det handler om affaldsgasser fra dyrenes ekskrementer i staldbunden. Det handler om ammoniakdampe. Det handler kort sagt om, at dyrene lever deres korte liv i giftige sygdomsfremkaldende affaldsgasser, der gør dyrene alvorligt syge.

Ingen kan i dag fjerne disse giftige gasser fra dyrenes opholdszoner. Traditionelle ventilationsanlæg har ingen effekt i disse områder ved staldbunden. Problemet kan ikke løses med nogen form for traditionel ventilation.

Når dyrenes luftformige affaldsprodukter ikke kan fjernes, og samtidig er sygdomsfremkaldende, findes der ikke andre i dag tilgængelige løsningsmodeller end antibiotika.

Aaberg-princippet

MRSA-problematikken var og er et ventilationsanliggende. Den tekniske ventilationsløsning eksisterer. Den blev opdaget af fa. C.P. Aaberg i 1965 og blev princippatentbeskyttet i det meste af den vestlige verden.

Det nye ventilationsprincip, nedenfor kaldet Aaberg-princippet, oprettede i stalde et luftstrømningsforløb, der trækfrit transporterede dyrenes luftformige affaldsstoffer ved gulvfladen ud af stalden.
Klimaændringerne var markante. Syge dyr blev raske. Fugtige og klamme gulv- og vægflader i staldene blev tørre. Støvproblemer forsvandt. Den kemiske omdannelse af kvælstof fra dyrenes affaldsgasser til ammoniak i staldbunden var med Aaberg-princippet et overstået kapitel.
Disse erfaringer videregav fa. Aaberg til lederen af landbrugsafdelingen på Statens Byggeforskningsinstitut (SBI) i 1966. Her skulle fa. Aaberg imidlertid hverken finde faglig eller videnskabelig interesse eller nysgerrighed. Tværtimod var reaktionsmønsteret overraskende afvisende grænsende til det fjendtlige.

I en overfladisk og mangelfuld undersøgelse, hvor Aaberg-princippets anvisninger ikke var blevet fulgt, slog denne fjendtlighed klart igennem, og den pågældende nøglefigur på SBI underkendte i en rapport få måneder senere Aaberg-princippet.

SBI's forskningsgrundlag uforeneligt med Aaberg-princippet

Ingen forstod i 1966, hvad der kunne betinge denne holdning fra lederen af SBI's landbrugsafdeling. Først 21 år senere, i 1987, kom den utrolige forklaring på afvisningen af Aaberg-princippet op til overfladen.

En forklaring, der gav svaret på alt det passerede i Aaberg-sagen gennem 23 år fra 1966 til 1989. Det handlede om selve grundlaget for SBI's forskning i staldventilation helt tilbage fra midten af 1950-erne. Et forskningsgrundlag så forfejlet og meningsløst, at det end ikke kunne præsenteres for fa. Aaberg, da han med introduktionen af Aaberg-princippet i 1966 - uvidende herom - åbnede SBI's øjne for denne fejlforskning.

Det var denne virkelighed, der brændte under lederen af SBI's landbrugsafdeling i 1966 og truede både hans og institutionens anseelse. Den afvisende og fjendtlige tilgang til Aaberg-princippet skyldtes, at SBI's forskningsgrundlag var uforeneligt med Aaberg-princippet.

Det uforenelige

SBI's forskning hvilede på det grundlag, at alle luftarter i en svinestald (friskluft, svinenes affaldsprodukter, kultveilte, gasser fra fækalier, kvælstof, ammoniakdampe m.fl.) forekom totalt opblandet i hele staldrummet.

Denne opfattelse havde i 1966 ligget til grund for SBI's forskning i mekanisk staldventilation siden midten af 1950-erne. Et grundlag, der hverken i teori eller i praksis var holdepunkter for at antage.

I pagt med de virkelige forhold i staldene havde fa. Aaberg i sin henvendelse til SBI, som noget helt centralt peget på, at koncentrationen af de sygdomsfremkaldende affaldsprodukter fra dyrene var allerværst ved staldbunden tæt på forureningskilden. Han havde herefter forklaret, hvordan denne forurening trækfrit kunne fjernes med Aaberg-princippet og om de positive resultater på dette tidspunkt i omkring 100 svinestalde i Vestjylland.
Lederen af SBI's landbrugsafdeling indviede ikke fa. Aaberg i SBI's forskningsgrundlag. Det uholdbare i antagelsen, at staldluft forekom totalt opblandet, stod imidlertid lysende klart med introduktionen af Aaberg-princippet. SBI's forskningsgrundlag kunne ikke videreføres, hvis Aaberg-princippet blev anerkendt.

Nøglefiguren på SBI havde ikke det format, der skulle til. Han valgte at fastholde sit eget totalt forfejlede forskningsgrundlag, der betød underkendelse af Aaberg-princippet. Fra dette øjeblik gennemførte lederen af SBI's landbrugsafdeling en forskning i staldventilation, der helt bevidst hvilede på den forkerte antagelse, at staldluft forekom totalt opblandet. Opklaringen heraf kom først op til overfladen i 1987.

Et gigantisk falskneri havde taget sin begyndelse. SBI lykkedes med at hindre, at Aaberg-princippet fik fodfæste i dansk landbrug. Dette skulle samtidig blive baggrunden for, at Aaberg-princippet heller ikke slog igennem i den øvrige del af den vestlige verden. Men værst af alt blev dette kimen til udviklingen af MRSA.
Hvordan denne systematiske underminering af Aaberg-princippet fandt sted er på én gang yderst interessant og meget uhyggelig. Det er det, jeg har en ganske særlig viden omkring, og det er min viden om disse sammenhænge, jeg har besluttet at offentliggøre.

Magtmisbrugsproblematikken

Denne bog er en afsløring af et magtmisbrug af værst tænkelig karakter. Et magtmisbrug, der - udover at brede sig til den absolutte top på SBI og i boligministeriet - også bredte sig til en kommissionsdomstol på en måde, hvor end ikke fantasien rækker til forståelse. Ikke mindst derfor, er det nødvendigt at fortælle, hvad jeg har oplevet og været vidne til på allerhøjeste niveau i Danmark.

Det er fortællingen om, hvordan den samme lederskikkelse på SBI i de næstfølgende mange år kunne slippe afsted med at modarbejde Aaberg-princippet, og om hvordan denne person i 1980 igen lykkedes med at underkende Aaberg-princippet. Også i 1980 blev SBI's falske forskningsgrundlag anvendt til dette formål.

Måden, hvorpå SBI manipulerede med de ventilationstekniske begreber efter 1966 og frem, vil jeg synliggøre allerede her i prologen. Det sker ved at bringe SBI's forskning i fokus i forlængelse af SBI's underkendelse af Aaberg-princippet i 1966.
Fra 1966 og frem hvilede SBI's forskning fortsat på det grundlag, at staldluft forekom totalt opblandet. Dette betød, at alle SBI-udgivelser i form af byggeblade, publikationer, notater, udtalelser mv. byggede på et falsk grundlag, der indebar, at samtlige udgivelser omhandlende staldventilation var værdiløse og vildledende.

Jeg har valgt her i prologen som et eksempel på denne manipulation at medtage det vurderingsgrundlag fra 1978, hvormed SBI i 1980 underkendte Aaberg-princippet, der lød således:

"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Set i perspektivet, at staldluft forekom totalt opblandet, var dette udsagn korrekt. I virkelighedens verden var udsagnet falsk, fordi totalt opblandet staldluft aldrig ville kunne forekomme.

Det er vigtigt til stadighed at holde sig for øje, at SBI fremadrettet i alt sit arbejde med staldventilation forudsatte staldluft som totalt opblandet. Når dette forhold holdes for øje bliver bogen i betragtelig grad let begribelig.

Falskhedsforståelses-problematikken

Det falske forskningsgrundlag var blevet selve kernen i SBI's manipulering med begreberne. Totalt opblandet staldluft betød, at koncentrationen i skorstenen og i forsøgslokalet kun kunne være ens overalt.
Efter i 1975 at være pålagt af boligministeriet at undersøge, om Aaberg-princippet besad særlige egenskaber, besluttede SBI i 1976 at sammenligne Aaberg-princippet med et traditionelt ventilationsanlæg. Strategien var, at resultatet af denne sammenlignende undersøgelse skulle falde ens ud. Det var det, det falske vurderingsgrundlag fra 1978 skulle anvendes til.

I de sammenlignende forsøg blev der tilført forsøgslokalet ens mængder af sporstof. Ifølge SBI's falske vurderingsgrundlag ville disse sporstoffer være totalt opblandet i staldluften, og derfor vise ens værdier overalt i forsøgslokale og skorsten for begge ventilationsanlæg.

Skorstensmålingen ville samtidig være ens af en helt anden årsag, der ikke var falsk. En måling i skorstenen registrerer altid og kun, hvad der vedvarende tilføres forsøgslokalet. Dette var ens for begge anlæg. Derfor ville skorstensmålingen med sikkerhed altid falde ens ud for begge anlæg efter en stabiliseringstid!
Vi er næsten helt inde ved kernen i falskneriet. Der er yderligere en lille, men vigtig detalje.

SBI var blevet nødt til at afprøve Aaberg-princippet. SBI kunne ikke bare lave en skrivebordsafgørelse. Så ville alt øjeblikkeligt blive afsløret. Den centrale hovedperson på SBI vidste, at staldluft ikke var totalt opblandet, og at de mange måleresultater fra forsøgslokalet ville afsløre dette forhold. Derfor anvendte han udtrykket gennemsnitskoncentrationen i vurderingsgrundlaget fra 1978.

Dette forhold var tilfældigvis også afsløringen af, at det SBI havde gang i var svindel. Der var simpelthen ingen mening i at operere med begrebet gennemsnitskoncentration, hvis staldluften var totalt opblandet.

Problemet for SBI var, at gennemsnittet af samtlige målinger i forsøgslokalet var mindre end koncentrationen målt i skorstenen ved brug af Aaberg-princippet. Kun koncentrationerne målt ved staldgulvet var større end skorstenskoncentrationen. Dette forhold dokumenterede, at Aaberg-princippet afsugede gulvfladen.

På dette sted skal læserne indvies i, hvad kommissionsdomstolen lod sig nøje med af en forklaring, der lænede sig op ad denne problemstilling. Den 26. oktober 1989 afhørte kommissionsdomstolen en højtstående civilingeniør fra SBI, der i særlig grad havde misinformeret om disse forhold. Denne afhøring er hentet fra retsbogen side 375, hvor vidnets svar på dette problemkompleks lød således:
"Mange steder i rummet er der højere koncentrationer end i de nævnte målepunkter. Skorstenskoncentrationens højere størrelse kan derfor forklares med, at luften er kommet fra andre steder i rummet end netop de 12 målepunkter."

På billedet ses Aaberg-princippets luftstrømninger illustreret med røg. SBI's måleresultater er påført billedet, og viser et gennemsnit i 4 højder over gulvfladen og en samtidig taget skorstensmåling. Det følger tydeligt, at målingen i skorstenen på 74 ppm (= partikler pr. million) kun kan opnås ved afsugning 10 cm over gulvfladen, hvor der er målt 96 ppm, mens målingerne i lokalet herover ligger markant under skorstensmålingen. Af illustrationen følger det tydeligt, at skorstenskoncentrationen kun vil kunne opnås gennem afsugning af sporstof ved gulvfladen.

De omtalte 12 målinger var SBI's målinger foretaget ved staldgulvet. Vidnets svar skal forstås således, at de målinger, der kunne betinge den høje koncentration i skorstenen kunne komme fra andre steder i rummet end fra gulvfladen. *(Se billede til venstre)*

Jeg har forsynet bogen med et bogmærke, der anskueliggør SBI's falskneri. Når bogmærket følger læseren, er det blot at kaste et blik på de 3 skitser.

Skitse 1 illustrerer SBI's falske forskningsgrundlag med affaldsstoffer og staldluft totalt opblandet.
Skitse 2 illustrerer, at traditionel ventilation alene ventilerer toppen af ophobede affaldsstoffer.
Skitse 3 illustrerer, at Aaberg-princippet afsuger affaldsstofferne direkte fra forureningskilden.

Underkendelsen af Aaberg-princippet hviler på det falske grundlag, der er illustreret på skitse 1.

Aktualitetsproblematikken

Når det drejer sig om ventilering af svinestalde, har behovet for Aaberg-princippet aldrig været så aktuelt, som det nu er blevet tilfældet. Det gælder i Danmark som i udlandet. Årsagen er MRSA-problematikken.

Antibiotika

Aaberg-princippet fjerner trækfrit dyrenes luftformige og sygdomsfremkaldende affaldsprodukter fra forureningskilden, staldgulvet, og eliminerer derved ethvert behov for generel medicinering af dyrene med antibiotika.

Ammoniak

Aaberg-princippet forhindrer den kemiske omdannelse af kvælstof, der frigives fra dyrenes ekskrementer, i at udvikle sig til ammoniak og ammoniakdampe. Dette sker ved, at Aaberg-princippet systematisk leder ilt til staldbunden, der eliminerer mulighederne for, at en kemisk omdannelse kan finde sted.

Støv

Aaberg-princippets luftstrømningsforløb eliminerer forekomsten af støvproblemer såvel i svinestalde som i andre typer af husdyrstalde.

Rensningsanlæg
Aaberg-princippet har løst klimaproblemer i alle staldtyper. Det gælder svinestalde, kalvestalde som kyllingestalde. Altid med samme enestående resultat til følge. Raske og trivelige dyr. Ingen lugt- eller støvgener. Hverken i eller udenfor staldene.
Der har aldrig været behov for rensning af staldluften i stalde ventileret med Aaberg-princippet.

Aaberg-sagens alvorligste problematik

Aaberg-princippet nåede at løse klimaproblemerne i mere end 800 svinestalde i Danmark, før en kombination af uvederhæftige topembedsmænd sammen med en uvederhæftig kommissionsdomstol i 1990 endeligt lykkedes med et fælles forehavende, der indebar:
at de sidste muligheder for afsætning af Aaberg-princippet i Danmark blev elimineret, at Aaberg-Ventilation i Holstebro måtte lukke med realisation af alle Aaberg-familiens aktiver til følge, at vort advokatkontor i Frederikshavn var så økonomisk stækket, at der hverken var økonomi, kræfter eller plads til den afsløring, der nu også omfattede magtmisbrug udøvet af en kommissionsdomstol.

Karakteren af kommissionsdomstolens magtmisbrug

Bag fa. Aaberg og Aaberg-princippet stod virksomhederne og institutionerne Dansk Kedelforening, Søborg, Jysk Teknologisk Institut, Århus, Nordfab A/S, Mariager, Institut for Bygningsteknik, Aalborg Universitet og en professor i luftteknik fra Aalborg Universitet.

Specialisten fra Dansk Kedelforening kom ind i billedet, da boligministeriet i 1981 pålagde fa. Aaberg at møde med en teknisk bisidder. Denne bisidder blev honoreret af boligministeriet. De øvrige kom i den nævnte rækkefølge ind i Aaberg-sagen i 1983, 1984, 1985 og 1988.
Det var på denne baggrund kommissionsdomstolen bestemte, at undersøgelsen af Aaberg-sagen ikke skulle omfatte tvistigheder af teknisk/faglig karakter. Hvis det var sket, ville de forfærdende forhold på SBI og i boligministeriet være blevet afsløret allerede i 1990.
Det er hertil vigtigt at notere sig, at samtlige de forhold, der fortælles om i denne bogs 1., 2., 3. og 4.del, har været præsenteret for kommissionsdomstolen i min redegørelse Aaberg-sagen fra 1988. I mange henseender i betydelig grad mere detaljeret.

På denne baggrund bør det ikke falde læseren vanskeligt at indleve sig i fortællingen om det magtmisbrug, der er beskrevet i bogens 5. del, hvor kommissionsdomstolens kritisable behandling af Aaberg-sagen er blotlagt i detaljer.

En betydningsfuld tilføjelse

Bogen maner i den grad til eftertanke. Det er bestemt ikke hyggelig læsning, men det er godt at være opdateret omkring, at autoritetstro er et dybt personligt anliggende. Det er ikke hensigten at underminere tilliden til det offentlige, og bogen refererer på ingen måde til embedsmænd eller dommere i almindelighed.

Kun til de af slagsen, der er omtalt i bogen, eller på anden måde har haft tilknytning til Aaberg-sagen.

1. DEL

1965 til 1975

Introduktion til 1. del.

SBI fremturer i forfejlet forskning i staldventilation og underkender usagligt Aaberg-princippet.
SBI mislykkes i forsøg på opretning af forfejlet forskningsgrundlag.
SBI opstiller generel test af staldventilation, hvori Aaberg-princippets egenskaber holdes udenfor.
Fa. Aaberg klager over SBI til boligministeriet.

1965

Kapitel 1.

Iltflaske redder dødsdømt so og 13 smågrise.

Telefonen ringer i hjemmet hos os i Holstebro. Opkaldet var til min far. Det var min mors søster, der ringede. Grædefærdig fortalte hun, at den tilkaldte dyrlæge på deres lille gård havde dødsdømt en so, der netop skulle fare. Økonomien på den lille gård var trængt, og min far tog straks afsted for at se, hvad det alt sammen drejede sig om.

Dette telefonopkald skulle henover de næstfølgende mange år blive indgangen til et mareridt for fa. Aaberg, hans virksomheder og hans familie.

Da min far dukkede op på gården og kom ind i den lille stald, så han soen ligge gispende efter vejret og sagde til dyrlægen, der stadig var på gården: Den so behøver ilt så hurtigt som muligt! Da det hastede meget kørte min far til den lokale smed og lånte iltflasken fra et autogensvejseanlæg og hastede tilbage til stalden, hvor han doserede ilt fra iltflasken ned over den døende so.

Soen livede op og fødte 13 friske smågrise. Da smågrisene blev taget fra soen, blev soen slagtet og obduceret. Soen fejlede intet. Problemet havde været mangel på iltrig friskluft ved gulvfladen i staldrummet.

Dette forhold gav stof til eftertanke hos min far, der var fabrikant, og på dette tidspunkt producerede egne oliefyr. At producere egne oliefyr krævede blandt meget andet stor indsigt i luftteknik.

Fa. Aaberg havde fået en ny og interessant udfordring.

Kapitel 2.

Idéen til ventilationsprincippet fødes.

Med sin erfaring i luftteknik især fra produktionen af oliefyr vidste min far, at kombinationer af forskellige effekter kunne bibringe ganske særlige og uventede resultater. Der var fokus på

at sammensætte sådanne effekter, der skulle kunne bringe et ventilationsanlæg til at afsuge en gulvflade på stor afstand.

Nat efter nat arbejdede min far i tankerne med, hvordan denne opgave kunne løses. Pludselig en dag mente han at have løsningen. Han var sikker på, hvordan ventilatoren skulle konstrueres. Han var samtidig overbevist om, at den opdagelse, han havde gjort, indeholdt et enestående gennembrud indenfor ventilationsteknikken, især til anvendelse i svinestalde.

Kapitel 3.
Ansøgning om patenter på Aaberg-princippet i ind- og udland iværksættes.

Min far ville ikke påbegynde nogen produktion, før der var indgivet ansøgning om patent på det nye ventilationsprincip i Danmark.
Eventuelle patentansøgninger i andre lande ville herefter kunne ansøges indenfor de følgende 12 måneder. Min far tog i sommerhus, udfærdigede patentansøgningen og indgav i foråret 1965 ansøgningen til patentdirektoratet i Danmark.

Indenfor de næste 12 måneder ansøgte fa. Aaberg om patent på ventilationsprincippet i udlandet. Han søgte og opnåede patentbeskyttelse i Danmark, Sverige, England, Tyskland, Holland, Belgien, Frankrig, USA og Canada. Fa. Aaberg investerede hele sin opsparede formue i disse patentrettigheder.

Kapitel 4.
Ventilationsprincippet sættes i produktion.

Aaberg-ventilationsprincippet blev udviklet og sat i produktion med alle sejl spændt til bristepunktet. Jeg ved ikke, hvilke tanker min far havde gjort sig omkring min fremtid, men jeg blev i hvert fald inddraget i den meget detaljerede udvikling af ventilationsanlægget. Her var alt lagt tilrette ned til mindste detalje.

Jeg var på dette tidspunkt 20 år og gik i 3G på Holstebro Gymnasium. Jeg stod foran at skulle aftjene min værnepligt. Jeg havde overvejelser om jurastudiet ved Århus Universitet, men indtil videre fulgte jeg dybt interesseret med i udviklingen omkring Aaberg-ventilationsprincippet i min fars virksomhed i Holstebro.

Kapitel 5.
Sensationelle resultater i svinestalde ventileret med Aaberg-princippet.

I løbet af 1965 blev Aaberg-princippet opsat i den ene svinestald efter den anden ikke mindst i Vestjylland.

Kunderne, der henvendte sig til Aaberg Ventilation i Holstebro, var typisk henvist af lokale dyrlæger, der havde erfaret, hvordan Aaberg-princippet oprettede et ideelt staldklima med den naturlige følge, at sygdomsfrekvensen blandt svinene blev reduceret til et minimum.

På daværende tidspunkt var svinedriften i Danmark langt fra så intensiv, som det senere blev tilfældet. Alligevel var dyrlægerne ikke i tvivl. Effekten ved Aaberg-princippet var ikke tilfældig. Uafhængig af fa. Aaberg besluttede dyrlægerne i Holstebro og omegn derfor at rette henvendelse til Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole i København.

1966

Kapitel 6.
Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole.

Landbohøjskolen tog udfordringen op. En dyrlæge P. Gørtz fra Landbohøjskolen fulgte udviklingen i 8 svinestalde i Vestjylland, før og efter Aaberg-princippet blev opsat i staldene. Dyrlægens arbejde foregik i slutningen af 1965 og henover nytåret 1966.

Dyrlæge P. Gørtz rapporterede om sine iagttagelser i en artikel, der blev offentliggjort i et særtryk i Dansk Dyrlægeforenings Medlemsblad i juli måned 1966. I artiklen havde dyrlæge P. Gørtz beskrevet, hvordan han ved hjælp af røg fra en almindelig pibe havde kunnet iagttage Aaberg-princippets luftstrømningsforløb, herunder hvordan ventilationsprincippet var i stand til at afsuge staldluften omkring dyrene ved staldgulvet, hvorved iltrig friskluft strømmede til staldbunden.

Dyrlæge P. Gørtz beskrev, hvordan staldklimaet havde ændret sig radikalt i disse stalde og vigtigst af alt, hvordan disse ændrede forhold havde influeret på svinenes sundhed og trivsel.

Alt så ud til på rekordtid at ville åbne vejen for Aaberg-princippets ventilationstekniske gennembrud i dansk landbrug.

Dyrlæge P. Gørtz sendte sin artikel med disse sensationelle iagttagelser til Landbrugsafdelingen på SBI. Stilet direkte til afdelingsleder civilingeniør Hans R. Junge.

Kapitel 7.
Fa. Aaberg orienterer i 1966 SBI om Aaberg-princippet.

Autoriteten i dansk landbrug indenfor mekanisk ventilering af stalde var i 1966 landbrugsafdelingen på SBI. Personen bag denne autoritet var så ubetinget afdelingsleder civilingeniør Hans R. Junge.

Opfordret hertil fra mange sider rettede fa. Aaberg derfor i februar 1966 henvendelse til Hans R. Junge. Anliggendet var at gøre SBI opmærksom på det nye og hidtil ukendte Aaberg-ventilationsprincip, der var konstrueret til og beregnet for ventilering af især svinestalde.

I henvendelsen til Hans R. Junge fremhævede fa. Aaberg de sensationelle resultater, der allerede var høstet med Aaberg-princippet i over 100 stalde henover efteråret 1965. Han inviterede Hans R. Junge til at besøge svinestalde, hvor Aaberg-princippet havde skabt markante klimaændringer, der let lod sig registrere. I disse stalde var luften frisk, støv og ammoniak i luften var borte, men vigtigst af alt, dyrene trivedes og var raske. Dette skulle vise sig ikke at have Hans R. Junges interesse.

Aaberg-princippet problematisk for SBI.

Hans R. Junges reaktion på fa. Aabergs henvendelse omkring de opsigtsvækkende resultater med Aaberg-princippet bar præg af en besynderlig mangel på interesse. Ligegyldighed grænsende til det meningsløse fremprovokerede en usædvanlig grad af anspændthed. Fa. Aaberg fandt derfor anledning til at meddele Hans R. Junge, at han ville gå andre veje med det nye ventilationsprincip.

Denne reaktion fra fa. Aaberg kunne Hans R. Junge tilsyneladende ikke overskue. Han tilbød nu fa. Aaberg en afprøvning af Aaberg-princippet på statens forsøgsgård Trollesminde ved Hillerød. I sagens natur tog fa. Aaberg imod dette tilbud med glæde og store forventninger.

SBI's forskning i mekanisk staldventilation grundliggende forkert.

Hvad fa. Aaberg ikke kunne vide var, at præsentationen af Aaberg-princippet havde sendt hele grundlaget for SBI's forskning i mekanisk staldventilation til tælling. En forskning, der byggede på den antagelse, at staldluft forekom totalt opblandet i staldrummet. Et forskningsgrundlag, der intet belæg fandtes for, som Hans R. Junge havde trukket ud af den blå luft i midten af 1950-erne.

Aaberg-princippets egenskaber var naturligt nok i enhver henseende uforenelig med dette fejlagtige grundlag for forskning i mekanisk staldventilation. Aaberg-princippet afslørede tværtimod, at virkeligheden i staldene var så diametralt modsat af en sådan opfattelse, som det nærmest var tænkeligt muligt.

Dyrenes luftformige affaldsprodukter forekom desto mere koncentreret jo nærmere forureningskilden, staldens gulvflade. I disse områder var staldluften specielt forurenet med dyrenes giftige luftformige affaldsprodukter. Det helt store problem for SBI bestod i, at Aaberg-princippet gjorde dyrene raske.

Lederen af landbrugsafdelingen på SBI, civilingeniør Hans R. Junge, skulle nu komme til at foretage det mest skæbnesvangre valg i sin karriere. Det han satte i gang skulle blive en katastrofe uden sidestykke i dansk forskning i staldventilation. Mest af alt for dansk landbrug, hvor udviklingen på langt sigt uden Aaberg-princippet skulle afstedkomme en uhyggelig MRSA-problematik, der skulle komme til at ramme mennesker.

Årsagssammenhængene, SBI's fatale forskningsgrundlag, skulle først komme til fa. Aabergs kundskab i 1987.

Hans R. Junges forfærdende dilemma.

Hans R. Junge var bragt i et for ham yderst vanskeligt dilemma. Enten skulle han nu fremadrettet ændre grundlaget for SBI's forskning i mekanisk staldventilation efter de virkelige forhold i staldene og anerkende Aaberg-princippets unikke ventilationstekniske egenskaber, eller alternativt skulle han opretholde sit eget fuldstændigt forfejlede forskningsgrundlag i mekanisk staldventilation.

Hans R. Junge tilvælger at føre dansk landbrug bag lyset.

Hans R. Junge valgte at opretholde sit eget forfejlede forskningsgrundlag, der indebar nødvendigheden af, at Aaberg-princippet skulle underkendes.

Fra dette øjeblik i 1966 blev der i Danmark præsteret en forskning i mekanisk staldventilation, der ikke længere blot var forfejlet. Alt, hvad der herefter blev præsteret fra SBI med Hans R. Junge som dirigent, var blevet til forsætlig forfalskning af det, som SBI præsenterede for omverdenen som forskning.

Det var ikke længere blot fa. Aaberg, men dansk landbrug i al almindelighed, Hans R. Junge ramte gennem den falske forskning på SBI. Der skulle gå 21 år før det i 1987 for os alle blev afsløret, hvad baggrunden havde været for Hans R. Junge og SBI's falskneri i 1966 overfor dansk landbrug og fa. Aaberg.

Hans R. Junge underkender Aaberg-princippet i 1966.

I forlængelse af en mangelfuld undersøgelse, hvor Aaberg-princippets vejledning ikke var blevet fulgt, underkendte Hans R. Junge herefter Aaberg-princippet i en konklusion, der fastslog, at dette ventilations-princip ikke skabte bedre klimatilstande i svinestalde end almindelige traditionelle ventilationsanlæg. En konklusion, der kun kunne være rigtig, hvis staldluft forekom totalt opblandet. Ellers ikke.

Vurderingsgrundlaget, at staldluft forekom totalt opblandet, havde Hans R. Junge af gode grunde ikke fremført i den rapport, med hvilken han i 1966 underkendte Aaberg-princippet.
Fa. Aaberg kritiserede sagligt rapporten, men fik ikke noget svar på sin kritik. Længere kom fa. Aaberg aldrig med Hans R. Junge omkring Aaberg-princippet. Hans R. Junge afstod fra enhver yderligere dialog.

Fa. Aabergs oplevelse af forløbet i 1966.

I 1966 opfattede fa. Aaberg naturligvis situationen med SBI ganske anderledes. Han oplevede, at Hans R. Junge endnu ikke for alvor havde begrebet, hvor stort et gennembrud Aaberg-princippet i virkeligheden var indenfor staldventilation, især i svinestalde. Fysikken bag Aaberg-princippet var ikke let tilgængelig.

Det var derfor fa. Aaberg vedvarende søgte dialogen med Hans R. Junge og SBI. Til stadighed uden resultat.

Kapitel 8.

Fa. Aaberg orienterer Hans R. Junge om nyskabelsen, den dobbelte skorsten.

I samme periode i 1966 havde fa. Aaberg undfanget en ny idé, der handlede om indsugning af friskluft til staldrummet. Idéen bestod i at indsuge friskluften gennem en skorsten udenom udsugningsskorstenen i stedet for at indsuge friskluft til stalden gennem ventiler i staldens ydervægge.

En nyhed af de helt store indenfor staldventilation. En sammenbygning ingen tidligere havde set. I troen på en fremadrettet dialog med SBI, orienterede fa. Aaberg Hans R. Junge om denne idé.

Aaberg-princippet sammenbygget med en dobbelt skorsten. Skitsen med hvilken fa. Aaberg orienterede Hans R. Junge ses lige her.

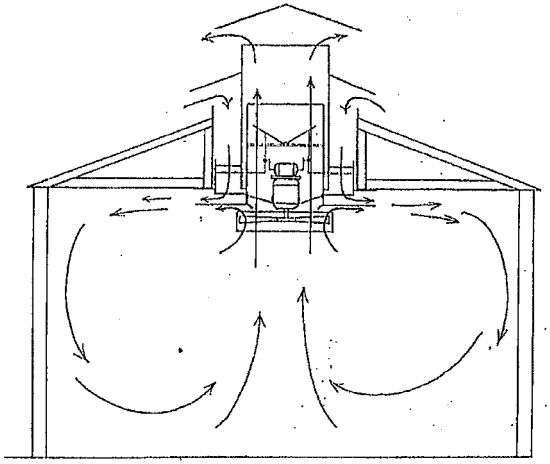

Hans R. Junges reaktion på den dobbelte skorsten.

Hans R. Junge reagerede prompte med et telefonopkald til min far. Han spurgte stærkt interesseret ind til, om man ikke risikerede, at staldluften, der blev udsuget fra stalden gennem det inderste skorstensrør, blev suget tilbage til staldrummet gennem det yderste skorstensrør? Dette forklarede min far Hans R. Junge, aldrig ville kunne forekomme.
Min far opfattede samtalen således, at det var lykkedes at komme i dialog med Hans R. Junge og SBI, men alt handlede i virkeligheden om en skjult dagsorden, der intet havde at gøre med Aaberg-princippet.

Hans R. Junge havde underkendt Aaberg-princippet i rapporten fra 1966, fordi Aaberg-princippet var uforeneligt med det forfejlede forskningsgrundlag, som Hans R. Junge havde besluttet at opretholde.

Nu havde forholdene udviklet sig. Hans R. Junge havde reageret yderst spontant overfor fa. Aaberg, da han blev præsenteret for idéen med den dobbelte skorsten. Hans R. Junge havde set for sig, at anvendt på rette måde, ville dette skorstensarrangement kunne indgå som en del af en ideel blandemaskine.

Kunne dette lade sig gøre, kunne Hans R. Junges forskningsgrundlag i mekanisk staldventilation reddes. Troen på den totale opblanding af staldluften havde fået frisk luft under vingerne i Hans R. Junges fantasi.

1967

Kapitel 9.
Hans R. Junge indleder samarbejde med Nordisk Ventilator Co, Næstved.

I 1967 lancerede Nordisk Ventilator Co en helt ny type staldventilator bygget op omkring en dobbelt skorsten. Dette produkt fremtrådte ved en flygtig betragtning som en genial løsning til total opblanding af staldluften.

Den inderste skorsten var beregnet for udsugning af staldluft til det fri, og den yderste skorsten var beregnet for indblæsning af friskluft til staldrummet. Et spjæld i den dobbelte skorsten gjorde det muligt at lede varmt sundhedsskadelig staldluft fra den inderste skorsten helt eller delvist tilbage i staldrummet gennem den yderste skorsten. Skitse af Fristamaten ses her.

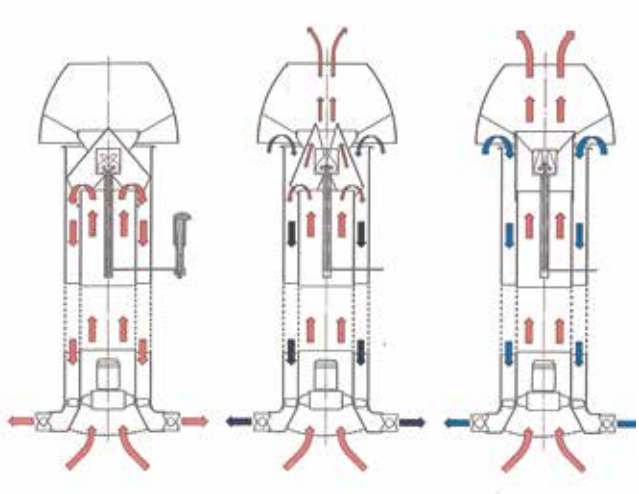

Det lignede, at der var skabt en universalventilator, og som et sådant universelt multiprodukt blev dette nye ventilationsprodukt markedsført under navnet Fristamat af Nordisk Ventilator Co.

Alt dette skete i et ulovligt samarbejde med lederen af SBI's landbrugsafdeling, civilingeniør Hans R. Junge.

Min far havde naturligvis forholdt sig til produktet fra Nordisk Ventilator Co, og på denne baggrund forklarede han mig, at produktet alene havde en nyhedsværdi. Produktet ville aldrig komme til at fungere i stalde. Det var alene et spørgsmål om tid, inden dette produkt ville blive taget ud af produktion.

At alt dette skulle tage 7 år var overraskende, men det gjorde mindre, idet Aaberg-princippet i samme periode med stor succes havde løst klimaproblemerne i flere hundrede stalde overalt i Danmark.

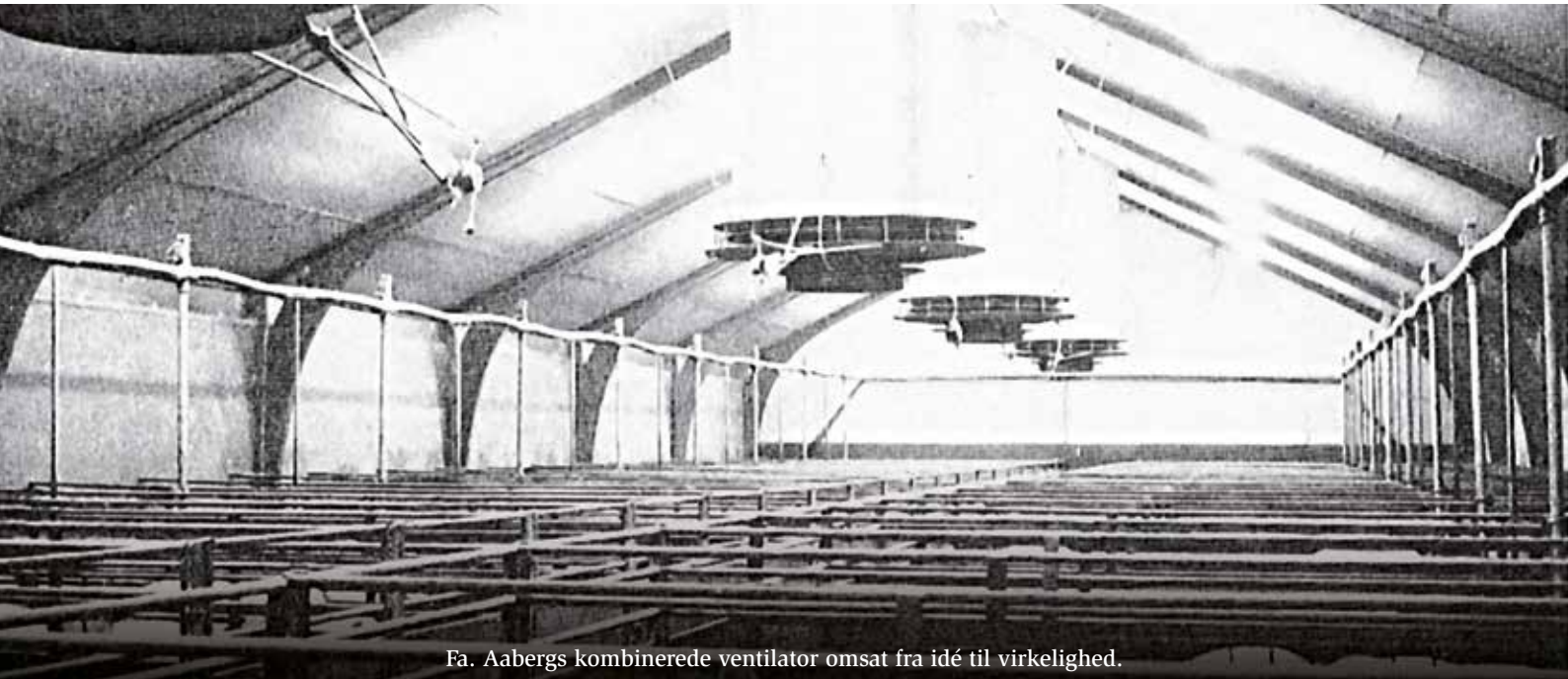

Fa. Aabergs kombinerede ventilator omsat fra idé til virkelighed.

Kapitel 10.

Nordisk Ventilator Co og Hans R. Junge opgiver umulig idé.

I 1974 måtte Nordisk Ventilator Co og Hans R. Junge med skam kapitulere og kassere Fristamaten.

En idé, der ikke handlede om andet end at lede den friske luft ind i staldrummet på en ny måde, indeholdt naturligt nok intet, der ville kunne skabe en ventilationseffekt, der blot kom i nærheden af effekten ved Aaberg-princippet.

Fristamaten mindede allermest om en Storm P-produceret blandemaskine, og det skulle da også mange år senere i 1987 vise sig at have været formålet med produktet fra Nordisk Ventilator Co. Efter alle kunstens regler var Fristamaten konstrueret til at opblande staldluft og friskluft så totalt, at blandingsforholdet forekom at ville blive ens overalt i staldrummet.

Det var det Hans R. Junge havde set for sig ville kunne lade sig gøre, da han i 1966 ringede til fa. Aaberg og nysgerrigt forhørte sig omkring den dobbelte skorsten. Men denne form for ønsketænkning skulle vise sig hverken at være en teoretisk eller praktisk mulighed.

Fristamaten fra Nordisk Ventilator Co viste sig ikke at kunne frembringe noget, der blot mindede om en total opblanding af staldluften, og det stod dermed lysende klart for Hans R. Junge, at total opblanding af staldluften var ren ønsketænkning. Grundlaget for SBI's forskning i staldventilation i 1974 var nu endeligt og fuldgyldigt cementeret som hvilende på et falsk grundlag. Total opblanding af staldluft var umuligt!

Hans R. Junges aversion mod Aaberg-princippet var blevet en besættelse.

På dette tidspunkt, i 1974, kunne man måske have forventet, at Hans R. Junge ville erindre den artikel dyrlæge P. Gørtz fra Landbohøjskolen havde sendt til SBI, stilet direkte til Hans R. Junge, tilbage i 1966. Artiklen, der handlede om de sensationelle resultater Aaberg-princippet afstedkom i de stalde, hvor dyrlægen intenst havde fulgt med i udviklingen.

På dette tidspunkt havde Hans R. Junge reelt ingen muligheder for at sadle om. Han havde 8 år tidligere underkendt Aaberg-princippet i forlængelse af en mangelfuld undersøgelse og indledt et samarbejde med en konkurrerende virksomhed til Aaberg Ventilation. Et projekt der totalt kuldsejlede.

Hans R. Junge og det falske forskningsgrundlag.

Hans R. Junge havde i 2 tilfælde, i 1968 og i 1974, fremturet med SBI's falske forskningsgrundlag, at staldluften var totalt opblandet, at staldatmosfæren var homogent sammensat.

Dette skete i 1968 i Landbrugets Byggeblade, hvor SBI om dyrenes luftformige affaldsprodukter frigivet ved gulvfladen udtalte:
"De luftarter, der kan komme på tale som forureninger i staldluft er hovedsaligt følgende: Kuldioxid, ammoniak, metan og svovlbrinte. Såvel kuldioxid som de øvrige nævnte luftarter forekommer i det store og hele jævnt fordelt i hele staldens luftvolumen."

Der forelå ingen målinger eller anden dokumentation for de nævnte luftarters fordeling i staldrummet.

Det skete igen i 1974 i publikationen Temperaturstabiliteten i mekanisk ventilerede stalde. Denne gang med disse ord:
"Da afgangsluften fra en stald må antages at give et godt billede af den gennemsnitlige lufttilstand i stalden har såvel temperaturføler som luftfugtighedsføler været monteret i udsugningen."
Begge disse SBI-udsagn forudsatte staldluft som totalt opblandet. Der lå ingen undersøgelser til grund for disse udsagn hverken i 1968 eller i 1974 eller tidligere. Det hele var opspind. Hans R. Junge var blot i færd men at videreføre sit eget forfejlede forskningsgrundlag fra 1950-erne, som var intet hændt. Aaberg-princippet var underkendt i 1966. Alt var ved det gamle. Hans R. Junges forskningsgrundlag var intakt.

Hans R. Junges målsætning var alene én gang for alle, at få Aaberg-princippet ekspederet ud af markedet.

Nyt SBI-falskneri på vej.

I 1974-75 havde Hans R. Junge en ny SBI-udgivelse på vej, der byggede på staldluftens opblanding som total.

Denne gang var Hans R. Junges falskneri med det forfejlede forskningsgrundlag alvorligere end nogensinde. Der var tale om tilblivelsen af SBI-Notat 56, som Hans R. Junge lancerede til dansk landbrug i oktober 1975.

Substansen i SBI's forskningsgrundlag.

For at forstå Hans R. Junges falskneri fuldt ud, er det nødvendigt at være fortrolig med, at total opblanding af staldluften til alle tider har været og altid vil være ren utopi.
Total opblanding af staldluft ville kræve, at dyrenes luftformige affaldsstoffer helt af sig selv trækfrit skulle bevæge sig bort fra forureningskilden ved gulvfladen og fordele sig totalt i hele staldrummet.

På samme måde ville den til stalden tilførte friskluft skulle fordele sig til hele staldrummet, herunder til de områder ved staldgulvet, hvorfra staldens affaldsprodukter havde bredt sig til staldrummet.

Alt dette ville kræve luftstrømninger i staldrummet, der ikke fandtes. Hvor skulle sådanne luftstrømninger komme fra? Denne forklaring manglede. På et sådant bevidst falsk grundlag hvilede SBI's forskning i 1974-75 og frem.

Totalt opblandet staldluft ville have indebåret betydelig fjernelse af sundhedsskadelige affaldsstoffer fra staldbunden og tilførsel af iltrig friskluft i store mængder til disse områder. Det ville antageligt have betydet raske dyr og overflødiggjort brugen af antibiotika, og den tilførte iltrige friskluft til staldbunden ville givetvis have hindret omdannelse af kvælstof fra dyrenes affaldsstoffer til ammoniak. Total opblanding var umuligt!

På SBI var man fuldt fortrolig med disse forhold. Det handlede om et magtmisbrug af dimensioner.

Virkeligheden i 1975.

Dannelse af ammoniak ved staldbunden havde i 1975 aldrig været værre. Staldbunden blev ikke tilført iltrig friskluft. Staldluften var på ingen måde totalt opblandet. Staldbunden var i stedet totalt forurenet af dyrenes luftformige affaldsprodukter og af mangel på ilt. Giftige ammoniakdampe hobede sig op fra gulvfladen.

Alt dette skyldtes den mere og mere intense svinedrift, der i disse år eskalerede overalt. Affaldsstofferne i dyrenes opholdszoner betingede mere og mere anvendelsen af antibiotika i svineproduktionen.

1974-75

Kapitel 11.

SBI-Notat 56 et falskneri i særklasse.

Senest i 1974 kreerede Hans R. Junge idéen til SBI-Notat 56. Dette i den hensigt, dels at cementere SBI's siden 1966 falske forskningsgrundlag, dels at gøre det umuligt for fa. Aaberg på sigt at afsætte Aaberg-princippet i dansk landbrug.

I september 1974 inviterede SBI samtlige fabrikanter af ventilationsudstyr i Danmark til møde på SBI til en orientering om idégrundlaget bag SBI-Notat 56.
Som et bilag til invitationen havde SBI medsendt SBI-publikationen fra 1974 Temperaturstabiliteten i mekanisk ventilerede stalde. Det var i denne publikation SBI senest havde udtalt sig om staldluften som totalt opblandet med disse ord:
"Da afgangsluften fra en stald må antages at give et godt billede af den gennemsnitlige lufttilstand i stalden har såvel temperaturføler som fugtighedsføler været monteret i udsugningen."

SBI-Notat 56 hvilede på dette falske udsagn. Antagelsen af, at staldluft forekom totalt opblandet.

Det faktiske grundlag for Hans R. Junges underkendelse af Aaberg-princippet i 1966.

I 1966 havde Hans R. Junge underkendt Aaberg-princippet på det selvsamme falske grundlag ved at konkludere, at Aaberg-princippet ikke skabte bedre klima i staldrummet end traditionelle ventilationsanlæg. Hvis staldluften var totalt opblandet var klimaet principielt ens i alle stalde.

Denne begrundelse for underkendelsen af Aaberg-princippet var selvsagt ikke anført i rapporten fra 1966.

Ud fra de samme betragtninger havde Hans R. Junge heller ikke i rapporten med et ord kommenteret på fa. Aabergs oplysninger om, at Aaberg-princippet trækfrit kunne fjerne dyrenes luftformige affaldsprodukter fra gulvfladen. Hans R. Junge var naturligvis bevidst omkring

ophobning af affaldsstoffer ved gulvfladen. At han og SBI var fuldstændig tavse omkring dette spørgsmål kan kun tilskrives forsætlighed omkring det, SBI havde i støbeskeen.

I tiden før Aaberg-princippets fremkomst.

I tiden før fa. Aabergs opdagelse af Aaberg-princippet, fandtes der kun muligheden at søge dyrenes luftformige affaldsprodukter og staldens friskluft opblandet bedst muligt. En i sig selv umulig opgave, men derfra til at antage, at staldluften nærmest af sig selv opblandede sig totalt, var fuldstændig uforsvarlig.

Traditionelle ventilationsanlægs kendetegn.

Fælles for alle kendte traditionelle ventilationsanlæg beregnet for ventilering af stalde, i Danmark som i udlandet, var, at ingen af disse ventilationsanlæg oprettede luftstrømningsforløb, der havde nogen nævneværdig rækkevidde i staldrummet. Specielt havde disse traditionelle ventilationsanlæg ingen virkningsgrad i staldbunden, hvor dyrenes luftformige affaldsprodukter forurenede staldklimaet.

Traditionelle ventilationsanlæg var lige ineffektive, når det handlede om virkningsgraden i staldbunden. Derfor var det i høj grad relevant at lade disse anlæg teste efter de kriterier, SBI-Notat 56 kom til at handle om. Derfor skulle SBI-Notat 56 på samme tid indeholde en problematik, der egnede sig til at kvæle Aaberg-princippet i dansk landbrug. Og det skulle det også vise sig, at SBI-Notat 56 kom til at indeholde.

Fabrikantmødet på SBI i september 1974.

Blandt landets fabrikanter af ventilationsudstyr havde også fa. Aaberg modtaget en invitation til fabrikantmødet på SBI. Meningen var, at alle typer af staldventilationsanlæg, og dermed også Aaberg-princippet, skulle lade sig teste efter de kriterier, som man kunne enes med SBI om, der skulle opregnes i SBI-Notat 56.

En af SBI's idéer med mødet var at indlede et samarbejde med fabrikanterne omkring fastlæggelsen af kriterierne i SBI-Notat 56. På SBI's initiativ blev der derfor valgt 2 repræsentanter fra fabrikantside, der skulle deltage i udarbejdelsen af SBI-Notat 56.

Helt bagerst i auditoriet på SBI sad min far og jeg og var ikke et øjeblik i tvivl. Det vi var vidne

til og iagttog, var åbenlyst magtmisbrug. SBI havde netop allieret sig med repræsentanter fra to konkurrerende virksomheder, der sammen med SBI skulle udarbejde SBI-Notat 56. Et Notat, der skulle tillægges afgørende betydning for dansk landbrugs valg af ventilationsanlæg beregnet for ventilering af især svinestalde.

Der var ikke noget at være i tvivl om. SBI-Notat 56 ville ikke kunne undgå i en eller anden form at få et problematisk indhold, når traditionel ventilation skulle holdes op imod Aaberg-princippet.

Hvis alle egenskaber indgik som kriterier i SBI-Notat 56, ville al traditionel ventilation med et slag være forældet, og fa. Aabergs patentrettigheder ville give Aaberg-princippet eneret på markedet i Danmark såvel som i udlandet. Alene Aaberg-princippet skabte luftstrømninger i staldrummet, der rakte til staldbunden.

Såvel Hans R. Junge som fa. Aabergs konkurrenter havde kun én interesse i forhold til virksomheden Aaberg Ventilation. Det var at holde Aaberg-princippet så langt væk fra det danske marked, som overhovedet muligt.

Det var et sådant interessefællesskab SBI og de to repræsentanter fra de konkurrerende virksomheder til Aaberg-princippet havde, da de indledte samarbejdet om indholdet af SBI-Notat 56.

I oktober 1975 foreligger SBI-Notat 56.

Der gik godt et år inden det færdige resultat forelå i oktober 1975 i form af SBI-Notat 56.

På forsiden af SBI-Notat 56 var den ambitiøse baggrund for notatet formuleret med disse ord: ***"En forudsætning for et rationelt valg mellem forskellige ventilationsanlæg er, at der foreligger relevante og sammenlignelige oplysninger om anlæggenes funktion, ydelse og øvrige driftsegenskaber."***

På side 1 i SBI-Notat 56 var det angivet, hvilke forhold eller egenskaber ved ventilationsanlæggene, der skulle indgå i bedømmelsesgrundlaget. Der var tale om følgende forhold eller egenskaber:

”1. Luftmængdeydelse, herunder nødventilation, 2. Effektforbrug, 3. Støjniveau, 4. Tilsnavsning og rengøringsvenlighed, 5. Holdbarhed og funktionsdygtighed, 6. Informationsmateriale og vejledninger.”

Disse undersøgelseskriterier matchede fuldstændigt grundlaget for SBI's forskning gående ud på, at staldluft forekom totalt opblandet, men dette kunne SBI af selvindlysende grunde ikke fremføre i SBI-Notat 56.

På SBI kendte man alt til det luftstrømningsforløb, der kendetegnede Aaberg-princippet. Derfor kunne man ikke blot ignorere alt om luftbevægelser i staldrum. Det gjorde man heller ikke. Fa. Aaberg havde trods alt været inviteret med til fabrikantmødet på SBI. Fabrikanten kunne ikke totalt ignoreres.

Aaberg-princippets egenskaber holdt udenfor bedømmelsesgrundlaget.

De vigtigste egenskaber af alle, de egenskaber, hvorved Aaberg-princippet skilte sig ud fra samtlige konkurrenters traditionelle ventilationsanlæg, indgik ikke i de kriterier, som SBI-Notat 56 omfattede.

De egenskaber, som fa. Aaberg havde præsenteret for Hans R. Junge og SBI i form af brochurematerialer, tegninger og beskrivelser i 1966 og gennem fremsendelse af det danske patent, der blev udstedt i 1974, med beskrivelser og tegninger, der illustrerede Aaberg-princippets helt specielle luftstrømningsforløb.

Hans R. Junges tilrettelagte hensigter med SBI-Notat 56 blev synlige og uomtvistelige, da det på side 3 i Notatet fremgik, at ventilationsanlægs nytteværdi i form af luftens fordeling i staldrummet ikke skulle indgå i afprøvningerne. Dette forhold var på side 3 i SBI-Notat 56 formuleret på denne måde:
”Afprøvning af luftfordeling er kompliceret, og resultaterne vil blive vanskelige at tolke, hvorfor denne egenskab holdes uden for afprøvningen.”

Den altafgørende forskel på Aaberg-princippet og al anden ventilation på markedet var blevet holdt udenfor afprøvningsproceduren. Det havde ganske bestemt ikke været vanskeligt for den gruppe af SBI-teknikere, der udarbejdede SBI-Notat 56 efter Hans R. Junges direktiver

og de to repræsentanter for fa. Aabergs konkurrenter, at nå til enighed om dette dødsstød til Aaberg-princippet.

Kompliceret at afprøve, vanskeligt at tolke var begrundelsen for ikke at ville afprøve luftstrømningsforløb i staldrummet som en del af proceduren ifølge SBI-Notat 56. SBI's dobbeltspil på et statsligt forskningsinstitut var et bedrageri uden sidestykke. Ingen kunne på samme tid arbejde ud fra det videnskabelige grundlag, at staldluft var totalt opblandet og samtidig fremføre, at luftfordeling var kompliceret at afprøve og vanskeligt at tolke.

Samtidigt ville intet være lettere end at visualisere luftfordeling eller luftstrømninger i et staldrum ved simple røgprøver. Helt på linje med, hvordan dyrlæge P. Gørtz, Landbohøjskolen, havde gjort det med piberøg, som det fremgik af hans artikel i Dansk Dyrlægeforenings Medlemsblad i 1966.

SBI og fa. Aabergs konkurrenter havde i et intimt ulovligt fællesskab for alvor manøvreret Aaberg-princippet ud på et sidespor. SBI-Notat 56 var rent bedrageri.

Kapitel 12.
Fa. Aaberg kunne umuligt lade Aaberg-princippet teste efter SBI-Notat 56.

I 1975 havde fa. Aaberg ventileret flere hundrede svinestalde overalt i Danmark, men modstanden fra Hans R. Junge og SBI var begyndt at sætte sine spor. Det blev tydeligere og tydeligere at mærke, hvordan Hans R. Junge havde prioriteret de øvrige fabrikanter på markedet på bekostning af Aaberg-princippet.

Hans R. Junges underkendelse af Aaberg-princippet i 1966 var intet imod, hvad der nu skete. Ledende skikkelser i dansk landbrug og danske svineavlskonsulenter kunne kun i 1975 opfatte SBI-Notat 56 som en markant udvikling i den rigtige retning. Ingen i landbruget gennemskuede, hvad der i virkeligheden var sket.

Fa. Aaberg kunne umuligt lade Aaberg-princippet teste efter afprøvningsproceduren i SBI-Notat 56.

Ved en afprøvning ville Aaberg-princippet skille sig negativt ud grundet et større strømforbrug end konkurrenternes simple ventilationsanlæg. Afprøvningen fortalte intet om baggrunden for

Aaberg-princippets øgede strømforbrug, da en undersøgelse heraf ikke indgik i proceduren efter SBI-Notat 56.

Aaberg-princippets større strømforbrug skyldtes den øgede energi, det kostede at skabe og opretholde det luftstrømningsforløb i staldrummet, der kendetegnede Aaberg-princippet. En omkostning, der var fuldkommen uden betydning, fordi de øgede omkostninger tjente sig ind mange gange grundet de markant ændrede klimaforhold i staldene og de markante følgevirkninger heraf.

Topledere i dansk landbrug inddraget i tilblivelsen af SBI-Notat 56.

I 1975 havde Statens Jordbrugstekniske Forsøg, Landskontoret for Bygninger og Maskiner og Landbrugets samråd for Forskning og Forsøg, alle været inddraget i tilblivelsen af SBI-Notat 56.

Lederne af disse institutioner opfattede alle, at SBI-Notat 56 var en generel afprøvningsstandard, hvori også indgik registrering af forskellige ventilationsanlægs effektivitet og nytteværdi.

Samme topledere erklærer i 1987 SBI-Notat 56 for værdiløs.

I 1987, 12 år senere, erklærede lederne af disse betydelige institutioner i dansk landbrug, forstander K.G. Klausen, chefkonsulent Tage Sams og Ib Skovgaard sig enige i, at afprøvningerne efter proceduren i SBI-Notat 56 var værdiløse, at de intet viste om ventilationsanlægs effektivitet eller nytteværdi, og at dette hang sammen med, at grundlaget for SBI's forskning i staldventilation var afgørende forfejlet og uholdbar.

Inden udgangen af 1989 var disse topledere tilbage i folden. Ingen af dem kunne rigtig huske, hvor de havde været henne, eller hvordan de havde forvildet sig ud af folden. Disse forhold er detaljeret beskrevet i kapitlerne under årene 1987 og 1988.

Uanset. Staldluften var ikke homogent sammensat, som det var forudsat i grundlaget for SBI-Notat 56 og SBI's forskning i det hele taget. Staldatmosfæren var tværtimod mere og mere forurenet og giftig jo tættere, man kom på forureningskilden, gulvfladen. Det forhold, der var hele grundlaget for fa. Aabergs udvikling af Aaberg-princippet.

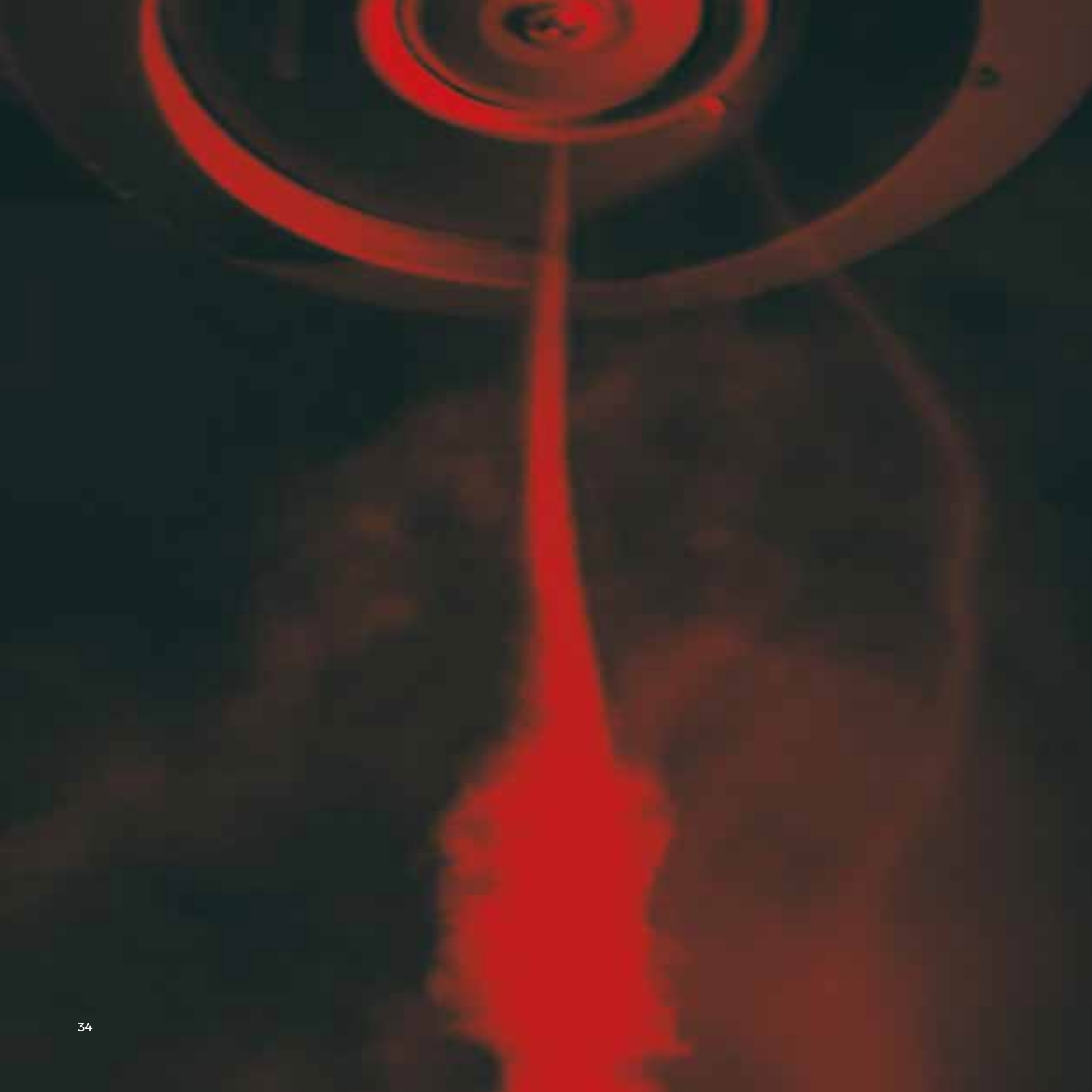

2. DEL

1975 til 1980

Introduktion til 2. del.

Boligministeriet pålægger SBI at teste Aaberg-princippet.
SBI opstiller forsøgsprogram med naturstridige krav til måleresultaterne.
Fa. Aaberg påviser og boligministeriet underkender SBI's krav som naturstridige.
SBI indbygger i nyt forsøgsprogram falsk vurderingsgrundlag.
Fa. Aaberg påviser vurderingsgrundlaget som falsk. SBI og boligministeriet ignorerer fa. Aaberg.
SBI tester og underkender Aaberg-princippet på baggrund af det falske vurderingsgrundlag.
Fa. Aaberg påviser, SBI's undersøgelse dokumenterer Aaberg-princippets specielle egenskaber.

1975

Kapitel 13.

Fa. Aaberg klager til boligministeriet over SBI.

Fa. Aaberg havde ikke andre muligheder. Han klagede i oktober 1975 over SBI til Boligministeriet.

Det skulle blive boligministeriets direktør i byggestyrelsen Marius Kjeldsen, der skulle komme til at behandle klagesagen. Marius Kjeldsen var på samme tid formand for SBI's bestyrelse, så i en vis forstand skulle man tro, at Marius Kjeldsen havde en interesse i, at SBI fungerede korrekt.

Under alle omstændigheder, tog Marius Kjeldsen tilsyneladende klagen over SBI så alvorlig, at han pålagde SBI at undersøge, om Aaberg-princippet oprettede sådanne luftstrømningsforløb og klimatilstande, som fabrikanten havde fremført overfor SBI og nu også overfor boligministeriet.

Hans R. Junge behandler klagesagen på SBI.

Ingen kunne komme udenom Hans R. Junge. På SBI var hans magt ubegrænset. Derfor blev det Hans R. Junge, der fortsat skulle håndtere Aaberg-sagen efter klagen over ham til boligministeriet.

Hans R. Junge skulle nu forholde sig til, hvorvidt det var berettiget, at fa. Aaberg havde klaget over den rapport, hvormed Hans R. Junge selv 9 år tidligere havde underkendt Aaberg-princippet tilbage i 1966. Det var bestemt ikke nogen let opgave, Marius Kjeldsen havde sat Hans R. Junge til at administrere. Det skulle også vise sig, at det kom der ikke noget godt ud af.

I rapporten fra 1966 havde Hans R. Junge konkluderet, at Aaberg-princippet ikke skabte bedre klima i svinestalde, end hvad der kunne opnås med almindelige traditionelle ventilationssystemer. Den type ventilation, der havde været anvendt overalt i Danmark, før fa. Aaberg i 1965 skabte Aaberg-princippet.

Hans R. Junges tiltag efter pålægget fra boligministeriet.

Intet havde været enklere end at foretage en kontrolundersøgelse af Aaberg-princippet i det praktiske landbrug. På dette tidspunkt var Aaberg-princippet installeret i mange hundrede stalde overalt i Danmark.

Mest naturlig ville det have været at følge op på den detaljerede beskrivelse af Aaberg-princippet, der i 1966 var blevet sendt til SBI, stilet direkte til Hans R. Junge, i form af artiklen fra dyrlæge P. Gørtz, Landbohøjskolen, der var blevet offentliggjort i et særnummer af Dyrlægeforeningens Medlemsblad.

I denne artikel havde dyrlæge P. Gørtz beskrevet, hvordan han havde kontrolleret luftstrømningsforløbet i 8 svinestalde ventileret med Aaberg-princippet ved at gå rundt i staldene og puste pibetobaksrøg ud mange forskellige steder ved gulv og loft.

Dyrlægen havde i denne artikel tillige detaljeret beskrevet dyrenes markant ændrede adfærdsmønstre før og efter installering af Aaberg-princippet i staldene.

Trods inviteret hertil af fa. Aaberg, havde det i 1966 ikke haft Hans R. Junges interesse at tale med hverken dyrlæger eller landmænd, der havde erfaringer med Aaberg-princippet. Det samme var tilfældet i 1975.

Hans R. Jungens fastlåste virkelighed i 1975.

I den situation, hvori Hans R. Junge havde bragt sig selv og SBI, var det imidlertid blevet en umulighed at ændre på den underkendelse af Aaberg-princippet, der lå i Hans R. Junges mangelfulde rapport fra 1966.

En anerkendelse af Aaberg-princippet på dette tidspunkt, lå langt udenfor Hans R. Junges muligheder.

Han ville ikke have en chance for at forklare sig, hverken overfor Nordisk Ventilator Co eller de øvrige fabrikanter af ventilationsudstyr i Danmark. Det ville helt specifikt være umuligt for ham at forklare sig omkring meningen med SBI-Notat 56 og meningen med det nyligt afholdte fabrikantmøde på SBI.

Med SBI-Notat 56 havde Hans R. Junge bragt det forskningsmæssige stade indenfor staldventilation i Danmark tilbage til tiden før fa. Aaberg blandede sig på ventilationsmarkedet. Tilbage på markedet fandtes kun traditionelle almindelige ventilationsanlæg, der ikke evnede på nogen måde at fjerne de luftformige affaldsprodukter fra staldbunden, der gjorde dyrene syge. Det der betød antibiotika og på sigt MRSA.

Forinden boligministeriets mellemkomst, havde Hans R. Junges strategi været at kassere Aaberg-princippet ved hjælp af SBI-Notat 56. Denne strategi havde Hans R. Junge meget klogt sat på vågeblus.

Hans R. Junge var fastlåst. Han kunne ikke røre sig ud af flækken. Ville han bevare sig selv trods alt det blændværk, han havde sat i værk, var der kun muligheden tilbage fortsat at føre alt og alle bag lyset.

Hans R. Junges faktuelle kendskab til Aaberg-princippet i 1975.

I perioden fra 1966 til 1974 havde Hans R. Junge fået et yderst detaljeret kendskab til Aaberg-princippets tekniske opbygning og luftstrømningsforløbets indvirkning på staldklima og dyr i staldene.

Denne viden havde Hans R. Junge høstet fra blandt andet den artikel, som dyrlæge P. Gørtz fra Landbohøjskolen, havde sendt til Hans R. Junge i 1966. Hertil kom, at Hans R. Junge fra både konsulenter og landmænd i hele perioden naturligvis havde været tæt informeret om, hvordan fa. Aaberg med succes havde ventileret stald efter stald af enhver slags, men især svinestalde. Han kunne ikke finde eksempler på andet.

Da SBI i 1975 blev pålagt af boligministeriet at undersøge, om Aaberg-princippet virkede, som fa. Aaberg hævdede, kunne man vanskeligt forestille sig en større mur af problemer at stå foran. Hans R. Junge havde ikke andre muligheder end bedrageriet. Og sådan fortsatte han i 1975, som han var begyndt i 1966.

1976-77

Kapitel 14.
Hans R. Junge bringer på skrømt Danmarks Tekniske Højskole, DTH, ind i billedet.

I 1976 havde fa. Aaberg overfor boligministeriet fremført, at der burde inddrages uvildig ekspertise i SBI's undersøgelse af Aaberg-princippet. Alt i den hensigt at sikre, at undersøgelsen af Aaberg-princippet kom til at foregå på et lødigt fagligt grundlag.

Da Hans R. Junge erfarede dette fra boligministeriet, foreslog han i en intern skrivelse til ministeriet, at SBI rettede en henvendelse til professor N.F. Bisgaard, DTH, om dette kunne lade sig gøre.

Beredvilligt stillede professor N.F. Bisgaard herefter civilingeniør B. Berg-Munch, DTH, til rådighed for SBI.

Civilingeniøren fra DTH skulle i denne sammenhæng tydeligvis fremstå som en slags uvildig observatør eller garant for holdbarheden af den måde, hvorpå Hans R. Junge havde tilrettelagt igen at ville underkende Aaberg-princippet. Til dette formål var SBI-Notat 56 selvsagt ude af billedet.

Denne gang havde Hans R. Junge besluttet at ville stille naturstridige krav til måleresultaterne.

Civilingeniør B. Berg-Munch deltog ikke i tilrettelæggelsen af forsøgsprogrammer eller lignende. Det stod alene SBI for. Han deltog kun, fordi professor N.F. Bisgaard havde bedt ham om det. Dette udtalte B. Berg-Munch overfor min far under et møde på SBI i maj 1977, hvor jeg lyttede med.

Civilingeniør B. Berg-Munch deltog reelt kun i møderne på SBI på skrømt.

SBI opstiller i forsøgsprogram naturstridige krav til Aaberg-princippet.

I december 1976 opstillede SBI sit første forsøgsprogram beregnet for undersøgelse af Aaberg-princippets luftstrømningsforløb. Forsøgsprogrammet blev fremsendt til fa. Aaberg til godkendelse.

Efter at have gennemset forsøgsprogrammet bad fa. Aaberg om et møde med de teknikere, der havde udført forsøgsprogrammet. Mødet fandt sted på SBI i maj 1977, og her måtte mødedeltagerne medgive fa. Aaberg i, at de krav, der var stillet til måleresultaterne var uopfyldelige.

Uenighederne mellem SBI og fa. Aaberg i forlængelse af mødet i maj 1977 resulterede i afholdelse af et møde i Holstebro med 3 repræsentanter fra boligministeriet, direktør og arkitekt Marius Kjeldsen, kontorchef Flemming Lethan og arkitekt Lars Witten. Lars Witten havde tillige deltaget i mødet på SBI i maj 1977.

På mødet i Holstebro gennemgik fa. Aaberg på ny SBI's forsøgsprogram fra december 1976.

I forsøgsprogrammet ville SBI måle sporstofkoncentrationer 10 cm tæt på sporstofkilden, der reelt svarede til at registrere den mængde af sporstof, der vedvarende blev tilført staldrummet fra gulvfladen.

Herefter stillede SBI det krav til Aaberg-princippet, at man i udsugningsluften skulle kunne registrere en større koncentration af sporstof, end der var registreret ved sporstofkilden på vej ind i staldrummet.

Dette forhold havde SBI udtrykt på denne måde:
"Er koncentrationen af sporstoffer ens i dyrenes opholdszoner og i udsugningsluften, betyder det, at der er en homogen staldluft og ingen selektiv udsugning.
Er koncentrationen af sporstoffer mindre i dyrenes opholdszoner end i udsugningsluften, betyder det, at der er tale om en selektiv udsugning af staldluften." (dyrenes opholdszoner = 10 cm tæt på sporstofkilden)

Alle måtte medgive fa. Aaberg, at SBI's definition på Aaberg-princippets selektive effekt i forsøgsprogrammet var naturstridig. Aaberg-princippet kunne ikke suge mere sporstof ud af staldrummet, end der blev tilført.

Den 21. december 1977 forelå boligministeriets referat fra mødet i Holstebro med dette utrolige indhold:
"På mødet var der enighed om …
Denne definition på en selektiv ventilationseffekt er ikke holdbar, idet det i princippet indebærer, at der skal suges mere ammoniak ud gennem skorstenen, end der tilføres rummet."

Hermed var SBI's krav til måleresultaterne i forsøgsprogrammet fra december 1976 kasseret som naturstridige af 2 arkitekter og en jurist fra ministeriet. Et forsøgsprogram der fremtrådte som udarbejdet af 3 agronomer og 5 civilingeniører, blandt disse havde civilingeniøren fra DTH dog udtalt, at han ikke havde haft noget at gøre med udarbejdelsen af forsøgsprogrammet.

I 1980 anvendte SBI ikke den naturstridige definition til underkendelse af Aaberg-princippet uanset, at koncentrationerne af sporstof i den endelige undersøgelse af Aaberg-princippet viste sig markant større 10 cm over sporstofkilden end i skorstenen. Stiltiende havde SBI anerkendt, at de stillede krav til måleresultaterne i 1976 var naturstridige.

SBI's forskningsgrundlag at erindre.

Man skal hele tiden erindre, at SBI's krav til måleresultaterne kolliderede med SBI's eget forskningsgrundlag, at staldluften var totalt opblandet, der betød, at koncentrationen i skorstenen var den samme som koncentrationen overalt i staldrummet.

Ingen havde imidlertid på dette tidspunkt i 1976 en idé om, at SBI opererede med, at staldluft var totalt opblandet. Dette udokumenterede og naturstridige forskningsgrundlag kom som allerede beskrevet først op til overfladen i 1987.

Dette forhold betød imidlertid mindre. Hans R. Junge havde allerede udtænkt en ny metode til underkendelse af Aaberg-princippet, der gik hånd i hånd med samme falske grundlag som SBI's forskning i staldventilation.

1978

Kapitel 15.

SBI erstatter naturstridige krav i forsøgsprogram med falsk vurderingsgrundlag.

Til erstatning af det mislykkede forsøg på at underkende Aaberg-princippet med de naturstridige krav til måleresultaterne, havde Hans R. Junge i mellemtiden kreeret et falsk vurderingsgrundlag, hvormed han i stedet havde besluttet at ville underkende Aaberg-princippet.

At anvende det nye falske vurderingsgrundlag krævede ifølge Hans R. Junge en sammenlignende undersøgelse af Aaberg-princippet med et traditionelt ventilationsanlæg. En ny uregelmæssighed fra SBI.

En sammenlignende undersøgelse unødvendig.

I forsøgsprogrammet fra december 1976, var der allerede gjort op med spørgsmålet om behovet for sammenlignende forsøg med denne udtalelse:
"En påvisning af den af fabrikant C.P. Aaberg anførte egenskab for SKS-systemet … nødvendiggør ikke en sammenligning med konventionelle undertryksanlæg."

Bag dette selvindlysende udsagn fra december 1976 stod Hans R. Junge selv sammen med 6 specialister fra SBI, men det nye falskneri, som Hans R. Junge havde gang i, krævede en sammenlignende undersøgelse for at give mening. Det nye falskneri indebar samtidig, at egentlige forsøg ikke længere var påkrævet.

Det falske vurderingsgrundlag Hans R. Junge havde udtænkt, ville betyde, at en sammenlignende undersøgelse ville falde fuldstændig ens ud. Dette ville gælde uanset hvilke ventilationsanlæg nogen måtte vælge at sammenligne. Det var deri, det nye bedrageri bestod.

Det nye falske grundlag gjorde som nævnt reelt enhver form for undersøgelse af Aaberg-princippet overflødig. Alt var reduceret til et rent teoretisk anliggende. Men det ville være alt for risikabelt for SBI at underkende Aaberg-princippet med en skrivebordsafgørelse, der hvilede på et teoretisk falsk grundlag.

Det falske grundlag for SBI's sammenlignende undersøgelse.

I august 1978 præsenterede Hans R. Junge fa. Aaberg for det falske vurderingsgrundlag. Et grundlag, der med sikkerhed ville sætte lighedstegn mellem Aaberg-princippet og et traditionelt ventilationsprincip i en sammenlignende undersøgelse. Det falske vurderingsgrundlag lød således:

"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

SBI's forfejlede forskningsgrundlag forklarer falsk vurderingsgrundlag.

Det falske vurderingsgrundlag er umiddelbart forståeligt, når man er fortrolig med SBI's forfejlede forskningsgrundlag i staldventilation siden 1955. Det forskningsgrundlag Hans R. Junge havde besluttet at fastholde uanset, at han måtte opgive at skabe den totale opblanding af staldluften sammen med Nordisk Ventilator Co i 1974.

Det er alene dette, man skal forstå. Stridende imod virkeligheden i enhver henseende havde Hans R. Junge, før han stødte ind i Aaberg-princippet, betragtet staldluft som totalt opblandet. Så giver det falske vurderingsgrundlag ovenfor mening. Hvis staldluften var totalt opblandet, så ville koncentrationen overalt i staldrummet og i skorstenen naturligvis være fuldstændig ens.

Så ville forskellige ventilationsanlæg ved ens ydelser afsuge ens mængder af totalt opblandet staldluft gennem skorstenen til det fri og efterlade ens mængder af totalt opblandet staldluft tilbage i staldrummet.

Så ville der ikke være forskel på Aaberg-princippet og et traditionelt ventilationsanlæg. Det var dette falske vurderingsgrundlag, der nu skulle anvendes til underkendelse af Aaberg-princippet.

Først i 1987 skulle fa. Aaberg få kendskab til de rette sammenhænge omkring SBI's forskningsgrundlag indenfor ventilering af stalde. Dette kendskab fik alting i Aaberg-sagen til at hænge sammen.

Der skulle imidlertid ske mange alvorlige uregelmæssigheder i de næste mange år, inden 1987 oprandt.

Fa. Aabergs reaktion på det falske vurderingsgrundlag i 1978.

I august 1978 var situationen en ganske anden. Det var ganske enkelt umuligt at begribe, hvordan Hans R. Junge kunne komme afsted med at præsentere et vurderingsgrundlag, der lå så langt fra virkeligheden, som det her var blevet tilfældet.

Det var på ingen måde vanskeligt for fa. Aaberg at analysere SBI's vurderingsgrundlag som forkert og uholdbart, og det gjorde fabrikanten i en redegørelse overfor boligministeriet i september 1978. I redegørelsen var det påvist præcist, hvori det forkerte og uholdbare bestod, men reaktionen var dyb tavshed.

Det viste sig, at fa. Aabergs kritik var fuldstændig korrekt. Heri fik han medhold af SBI's direktion i 1981.

Fa. Aaberg har ikke længere tillid til Marius Kjeldsen i boligministeriet.

Fa. Aaberg var til gengæld ikke længere i tvivl.

Det, der foregik på SBI, kunne kun være med fuldt overlæg. Intet kunne længere være tilfældigt, og min far havde ikke længere tillid til direktør Marius Kjeldsen i boligministeriet. Marius Kjeldsen kunne tydeligvis ikke håndtere den dobbeltrolle, det indebar at behandle klagesagen over SBI i egenskab af direktør i boligministeriet og samtidig sidde med det ansvar, det helt naturligt indebar at være formand for SBI's bestyrelse.

I redegørelsen til ministeriet, fandt fa. Aaberg derfor anledning til at udtale:
"Det er ikke betryggende gang på gang at konstatere en hel uacceptabel mangel på kendskab til elementære grundregler for ventilationsteknik hos de forskere, der årligt forvalter store beløb af statens penge på dette område."

SBI's direktør Phillip Arctander springer i luften.

Midt i oktober 1978 reagerede SBI's direktør Phillip Arctander voldsomt overfor boligministeriet på denne udmelding fra fa. Aaberg. Han krævede, at ministeriet skulle afslutte Aaberg-sagen med henvisning til, at SBI's afprøvningsprogram var godkendt af professor N.F. Bisgaard, Danmarks Tekniske Højskole, DTH.

Phillip Arctander havde enten ikke fattet en brik af, hvad der foregik, eller han forstod det alt for godt.

Et falsk vurderingsgrundlag bliver ikke mindre falsk af at være godkendt af en professor, men oplysningen fra Phillip Arctander var der intet belæg for. Professor N.F. Bisgaard havde på dette tidspunkt aldrig udtalt sig i Aaberg-sagen og slet ikke på vegne af DTH. Han havde kun udtalt sig som privatperson, men det skete første gang i 1980, da Hans R. Junge afleverede rapporten, hvormed han for anden gang underkendte Aaberg-princippet på et falsk grundlag.

I 1980 skete underkendelsen på et ventilationsteknisk falsk grundlag, som professor N.F. Bisgaard godkendte som privatperson uden at fatte, at det han godkendte var et falskneri. Professor N.F. Bisgaard var pensioneret fra DTH, og hans godkendelse indikerede en undskyldelig demens. Alternativet, at N.F. Bisgaard skulle være i ledtog med SBI, virkede helt urealistisk. Der var blot ikke teknisk belæg for professorens udtalelser.

Boligministeriet stiller fa. Aaberg ultimatum.

I stedet for at pålægge SBI at besvare fa. Aabergs kritiske redegørelse, stillede boligministeriet nu fa. Aaberg det ultimatum, at han inden undersøgelsen blev iværksat skulle bekræfte det endelige forsøgsprogram og anerkende, at programmet var udarbejdet med den fornødne sagkyndighed og uvildighed, og at gennemførelsen var lagt i betryggende rammer.

Boligministeriet krævede således af fa. Aaberg, at han skulle anerkende et falsk vurderingsgrundlag, der med sikkerhed ville indebære en underkendelse af Aaberg-princippet.

Allerede i 1981 blev SBI's direktion nødt til at erkende, at Hans R. Junges vurderingsgrundlag betingede, at staldluften i forsøgslokalet var totalt opblandet. Alternativt ville vurderingsgrundlaget være falskt.

1979

Kapitel 16.
Fa. Aaberg formidles kontakt til professor Thorkild Kristensen.

En god ven til fa. Aaberg, dr.theol. Søren Nordentoft, Løgumkloster, der samtidig var en bekendt til professor Thorkild Kristensen, havde på denne baggrund fundet anledning til at orientere Thorkild Kristensen om den bizarre sag. Det blev aftalt, at fa. Aaberg skulle sende Thorkild Kristensen en redegørelse om sagsforløbet.
I en 11 sider lang redegørelse blev Thorkild Kristensen i februar 1979 orienteret om sagsforløbet.

Efter at have konfereret med fa. Aaberg, tilskrev Thorkild Kristensen i marts 1979 direktør Marius Kjeldsen i boligministeriet. Thorkild Kristensen havde specielt fremhævet 4 væsentlige punkter i redegørelsen, herunder de af ministeriet stillede betingelser for undersøgelsens gennemførelse, at fa. Aaberg skulle acceptere forhold, han havde påvist som uholdbare.

Marius Kjeldsen veg udenom de af Thorkild Kristensen fremhævede forhold. Specielt den kerneproblematik i redegørelsen, der var årsagen til fa. Aabergs kritik af SBI's forskningsmæssige stade. Her havde fabrikanten overfor Thorkild Kristensen fremhævet SBI's falske vurderingsgrundlag, der lød:
"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

I forlængelse heraf havde fa. Aaberg overfor Thorkild Kristensen forklaret, hvad dette falske vurderingsgrundlag ville resultere i for Aaberg-princippet.

Det havde fa. Aaberg udtrykt overfor Thorkild Kristensen med disse ord:
"Hvis undersøgelsen blev iværksat på grundlag af denne opfattelse af de faktiske forhold, ville måleresultaterne efter den foreskrevne fremgangsmåde altid give samme resultat uanset, hvilket ventilationssystem, der ville blive undersøgt."

I et 4 sider langt svar til Thorkild Kristensen i april 1979 veg Marius Kjeldsen udenom at forholde sig til især dette simple spørgsmål, som Thorkild Kristensen havde spurgt direkte ind til.

Marius Kjeldsen misinformerer Thorkild Kristensen om DTH som faglig garant.

I stedet for at udvirke en simpel tilbagevisning af fa. Aabergs fremstilling på dette punkt, fremførte Marius Kjeldsen overfor Thorkild Kristensen, at professor N.F. Bisgaard, DTH, stod som garant for SBI's forsøgstilrettelæggelse. Uanset fa. Aabergs fremstilling - skrev Marius Kjeldsen videre – så måtte professor N.F. Bisgaard, DTH, betragtes som den objektive og faglige garant for afprøvningens ventilationstekniske indhold.

Denne henvisning til DTH havde Marius Kjeldsen fra SBI, men det kan med sikkerhed fastslås, at ingen fra DTH på noget tidspunkt havde godkendt det falske vurderingsgrundlag, som Hans R. Junge havde tilføjet forsøgsbetingelserne i 1978. Der fandtes intet herom i sagsakterne, da jeg fik aktindsigt i 1987.

Men hvorfor i det hele taget påberåbe sig DTH i stedet for at gå i rette med fa. Aaberg. Det mest naturlige ville være at tilbagevise fa. Aabergs dybt alvorlige anklager mod SBI, medmindre dette ikke var muligt. Det skulle vise sig, at fa. Aabergs anklager var det rene vand imod, hvad der i virkeligheden foregik på SBI.

Det falske vurderingsgrundlag kunne kun tilregnes SBI, og personen bag var ingen andre end Hans R. Junge.

Fa. Aaberg kunne selvsagt ikke godkende, at Aaberg-princippet skulle underkendes på et falsk grundlag. Han kunne derfor ikke tiltræde boligministeriets ultimatum. Fa. Aaberg kunne kun forholde sig afventende.

Professor Thorkild Kristensen var passiveret gennem et falsk udsagn om DTH's rolle i Aaberg-sagen.

Boligministeriet og SBI tager sagen i egen hånd.

I november 1979 skrev boligministeriet på ny til fa. Aaberg. Denne gang med to budskaber.

Det første var, at ministeriet havde forespurgt på Danmarks Tekniske Højskole, om DTH for SBI's regning ville lade den sammenlignende undersøgelse udføre hos DTH. Efter at dette spørgsmål havde været behandlet på allerhøjeste plan i DTH's bestyrelse, skrev boligministeriet, havde DTH meddelt, at man ikke ønskede at påtage sig opgaven.

Man må gå ud fra, at DTH's bestyrelse ved en sådan forespørgsel var blevet bekendtgjort med SBI's forsøgsvilkår og vurderingsgrundlag, og havde dette været tilfældet, var det fuldt ud forståeligt, at DTH takkede nej til en i øvrigt i forskningsmæssig henseende yderst spændende og interessant opgave.

Da jeg modtog aktindsigt i 1987, fandtes der - ikke uventet - intet om boligministeriets henvendelse til DTH.

Det andet budskab var, at boligministeriet havde besluttet at lade den sammenlignende undersøgelse gennemføre med ministeriet som rekvirent, uanset at forsøgsvilkårene og vurderingsgrundlaget ikke var godkendt af fa. Aaberg, og uanset, at SBI's vurderingsgrundlag var påvist som falsk.

Fa. Aaberg går endnu en gang i rette med det falske vurderingsgrundlag.

I slutningen af november 1979 forsøgte fa. Aaberg en sidste gang at forklare Marius Kjeldsen i boligministeriet og dermed SBI, hvori det falske i Hans R. Junges vurderingsgrundlag fra 1978 bestod.

Sagens vanvittige udvikling taget i betragtning, turde min far ikke længere udelukke, at det hele var en kriminel affære.

Derfor formulerede han sig således til Marius Kjeldsen:
"Idet jeg tager udgangspunkt i, at alle de foreliggende forslag og udtalelser ikke beror på svindel, må jeg konkludere, at der foreligger en fatal mangel på evne til at forske hos de forskere, der hidtil har været impliceret i sagen. Det er det foreliggende materiale en absolut fyldestgørende dokumentation for."

Herefter eksemplificerede min far overfor Marius Kjeldsen, hvad SBI's falske udsagn ville indebære. Han anvendte SBI's egne vilkår for undersøgelsen, og anskueliggjorde overfor Marius Kjeldsen med et regneeksempel, hvordan Aaberg-princippet ville blive underkendt.

Boligministeriet videresendte alt fra fa. Aaberg til SBI. På SBI ignorerede man fuldstændigt fa. Aabergs saglige indlæg. Der var ikke tale om inkompetence, der var tale om en bevidst teknisk kriminel adfærd, der var tilpasset SBI's totalt forfejlede forskningsgrundlag. Alt i den hensigt

at underkende Aaberg-princippet. Præcist som fa. Aaberg havde fremført det ville ske overfor Thorkild Kristensen og boligministeriet.

Staldluften var ikke totalt opblandet. Dyrenes luftformige affaldsprodukter forekom i stedet massivt med ammoniakdampe som det værste i dyrenes opholdszoner ved gulvfladen.

1980

Kapitel 17.

Aaberg-princippet undersøges af SBI med falsk vurderingsgrundlag.

I juni 1980 – nu med boligministeriet som rekvirent – var SBI i fuld gang med at gennemføre undersøgelsen af Aaberg-princippet. Afgørelsen var givet på forhånd. Der ville ikke kunne konstateres nogen forskel på Aaberg-princippet og det traditionelle ventilationsanlæg, når SBI's falske vurderingsgrundlag skulle finde anvendelse.

Fa. Aaberg havde protesteret, det han kunne. I to saglige indlæg sendt via boligministeriet til SBI, havde han detaljeret redegjort for, hvorfor SBI's falske vurderingsgrundlag ikke kunne hænge sammen.

SBI havde ikke reageret på disse indlæg og direktør Marius Kjeldsen i boligministeriet havde ikke pålagt formanden for SBI's bestyrelse, der var ham selv, at drage omsorg for, at disse indlæg blev kommenteret og tilbagevist af SBI.

Hverken Marius Kjeldsen eller hans kontorchef Flemming Lethan i boligministeriet kunne imidlertid længere være i tvivl om, hvordan tingene hang sammen på SBI.

Boligministeriet undertrykker falsk oplysning fra SBI.

Midt i forberedelserne til det falskneri, der endte med Hans R. Junges underkendelse af Aaberg-princippet i november 1980, sendte Hans R. Junges højre hånd på SBI, civilingeniør Torben Huld, i juni måned en falsk oplysning af allerstørste betydning til boligministeriet.

Det skete i en intern skrivelse til boligministeriet, hvor Torben Huld forklarede, at det specielt var blevet tjekket, at SBI's vurderingsgrundlag fra 1978, der skulle anvendes i den sammenlignende undersøgelse, var fuldstændig korrekt.

Det skete med disse ord:
"Siden Aabergs anlæg blev monteret i stald C på Trollesminde den 18. marts 1980 har SBI gennemført en undersøgelse af forsøgsmetodikken, som var blevet så voldsomt angrebet af Aaberg. Specielt er det blevet tjekket, at ammoniakkoncentrationen i skorstenen kan anvendes som et udtryk for gennemsnitskoncentrationen i rummet."

Dette i enhver sammenhæng dybt centrale dokument blev undertrykt i boligministeriet. Et dokument der indeholdt SBI's modspil til fa. Aabergs angreb på SBI's falske vurderingsgrundlag fra 1978.

Boligministeriet må givetvis have bedt SBI om en nærmere dokumentation for dette yderst betydningsfulde forhold. Intet ville være mere kærkomment for boligministeriet, og for Marius Kjeldsen i dobbeltrollen som tillige formand for SBI's bestyrelse, end at kunne præsentere en så betydningsfuld oplysning for fa. Aaberg.

SBI havde intet tjekket. Oplysningerne overfor boligministeriet var det pure opspind. Der kunne ikke præsteres nogen dokumentation, fordi SBI's vurderingsgrundlag var falsk. Derfor undertrykte Boligministeriet den interne skrivelse fra SBI indeholdende disse oplysninger.

Senest på dette tidspunkt i juni i 1980 gjorde boligministeriet sig delagtig i det bedrageri SBI var i færd med at udføre. Det gjorde ministeriet ved at undertrykke en så central oplysning fra SBI.

SBI ville ikke kunne undgå at skulle redegøre for en sådan udtalelse, hvis oplysningen var kommet til fa. Aabergs kundskab. En redegørelse ville være umulig, da vurderingsgrundlaget var falskt.

Fa. Aaberg blev først bekendt med disse oplysninger fra SBI efter begæring om aktindsigt i 1987.

SBI pålægges at udlevere sporstofmålingerne med Aaberg-princippet fra undersøgelsen i 1980.

I den interne skrivelse fra juni 1980 til boligministeriet havde SBI også oplyst, at sporstofmålingerne med Aaberg-princippet allerede var gennemført. Man manglede nu kun at udføre de samme målinger med det traditionelle undertrykssystem.

Dette forhold var kommet fa. Aaberg for øre, og det lykkedes via et pålæg fra boligministeriet at få SBI til at udlevere de måleresultater, der relaterede sig til Aaberg-princippet.

Luften i staldrummet ikke totalt opblandet.

Måleresultaterne dokumenterede to yderst interessante forhold. Det første forhold var, at luften i staldrummet ikke forekom total opblandet. Koncentrationen af sporstof i staldrummet var som forventeligt i betydelig grad større jo nærmere man kom forureningskilden ved staldgulvet.

Dette forhold blev først for alvor interessant, da det i 1987 blev blotlagt, at SBI's forskning hvilede på det grundlag, at staldluft forekom total opblandet.

Aaberg-princippets luftstrømningsforløb dokumenteret.

Det andet forhold måleresultaterne dokumenterede var betydelig mere interessant.

Måleresultaterne dokumenterede til fulde det luftstrømningsforløb ved Aaberg-princippet, som fa. Aaberg havde oplyst SBI omkring gennem alle årene siden 1966.

SBI havde målt sporstofkoncentrationer i 4 vandrette planer i staldrummet i afstanden 10 cm, 50 cm, 100 cm og 150 cm over sporstofkilden og i skorstenen. Sporstofkoncentrationen i skorstenen var så markant stor, at man i hele staldrummet kun kunne forklare målingen i skorstenen med sporstofmålingerne målt 10 cm over sporstofkilden. Dette forhold dokumenterede, at Aaberg-princippet afsugede gulvfladen direkte.

Denne virkelighed præsenterede fa. Aaberg for SBI, der uden nogen form for dialog blot erklærede sig uenig.
Senere skulle fa. Aaberg få medhold i sin analyse af måleresultaterne af store kapaciteter på det ventilationstekniske område i Danmark, som Jysk Teknologisk Institut, JTI, Dansk Ke-

Skorstens-
målingen
74 ppm
150 cm
58 ppm
100 cm
56 ppm
50 cm
50 ppm
10 cm
96 ppm

delforening, Institut for Bygningsteknik, Aalborg Universitetscenter, AUC, og professor Peter V. Nielsen, AUC, tidligere ansat som specialist i ventilationsteknik i forskningsafdelingen på Danfoss A/S på Als.

Det skal specielt fremhæves, at SBI ikke havde placeret måleudstyr i det område, hvor Aaberg-princippet transporterer sporstoffer lodret op fra gulvfladen til udsugningsskorstenen. Var dette sket, havde sporstofkoncentrationerne indeholdt en direkte dokumentation af Aaberg-princippets egenskaber.

Kapitel 18.
SBI underkender Aaberg-princippet med det falske vurderingsgrundlag.

Den 24. november 1980 forelå rapporten, hvormed SBI på ny underkendte Aaberg-princippet. Det var Hans R. Junge selv, der havde redigeret rapporten, der skulle forsvare hans egen underkendelse af Aaberg-princippet tilbage i 1966.

Da Hans R. Junge underkendte Aaberg-princippet i rapporten fra 1980, anvendte han lettere omskrevet det falske vurderingsgrundlag fra 1978, der som læseren efterhånden velbekendt lød således:
"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Den lettere omskrevne version, hvis indhold var identisk med citatet ovenfor, lød i rapportens konklusion således:
"Tallene viser samtidig den trivielle fysiske kendsgerning, at efter en stabiliseringstid vil forureningskoncentrationen i et afkast fra et rum hvori der løbende produceres en konstant forurening være identisk med gennemsnitskoncentrationen i det rum, der afkastes fra."

Aaberg-princippet underkendt på SBI's falske forskningsgrundlag.

Læseren skal til stadighed erindre, at fa. Aaberg først kom til kundskab om SBI's forfejlede forskningsgrundlag i 1987. På SBI kæmpede man for, at de faktuelle kendsgerninger omkring dette forskningsgrundlag ville fortabe sig i forbindelse med underkendelsen af Aaberg-princippet i 1980.

Beregnet for underkendelsen af Aaberg-princippet havde Hans R. Junge anvendt det forfejlede forskningsgrundlag fra tiden før Aaberg-princippets fremkomst, at man anså staldluft som totalt opblandet. Var staldluften totalt opblandet ville sporstofmålinger overalt i staldrum og skorsten være ens.

Hans R. Junge lukkede øjnene, da han i 1980 pressede SBI's falske vurderingsgrundlag ned over Aaberg-princippet og det traditionelle ventilationsanlæg. Han anvendte det falske forskningsgrundlag, at staldluften var totalt opblandet. Det betød, at mængden af sporstof i staldrummet var ens i de sammenlignende forsøg, da der var tilført samme mængder af sporstof til staldrummet i alle forsøgene.

På dette falske grundlag konkluderede Hans R. Junge, at de to vidt forskellige ventilationsanlæg virkede ens.

SBI's sporstofmålinger afslører Hans R. Junges falskneri.

Hans R. Junge havde ignoreret måleresultaterne, der repræsenterede virkeligheden. Måleresultaterne dokumenterede, at SBI's forskningsgrundlag var fuldstændig uholdbar, og at Hans R. Junges underkendelse af Aaberg-princippet derfor var sket på et tilsvarende falskt grundlag.

De mange sporstofmålinger, som SBI havde registreret i staldrummet med Aaberg-princippet og det traditionelle ventilationsanlæg viste, at staldluften ikke kom blot i nærheden af at være totalt opblandet. Målingerne afslørede virkeligheden, at koncentrationerne var markant størst i den nederste del af staldrummet og allerstørst ved sporstofkilden helt nede ved staldgulvet.

Måleresultaterne viste samtidig, at forskellen på Aaberg-princippet og det traditionelle ventilationsanlæg var yderst markant, og endeligt afslørede måleresultaterne, at Aaberg-princippet afsugede gulvfladen i staldrummet, som hele undersøgelsen var sat i scene for at afklare.

Med en falsk rapport var Aaberg-princippet nu i stedet slået i hartkorn med det traditionelle ventilationsanlæg, og Hans R. Junge havde på samme tid reddet sin misvisende rapport fra 1966, hvori han første gang havde underkendt Aaberg-princippet.

Underkendelsen i 1966 var ikke sket, fordi Aaberg-princippets vejledning og anvisninger ikke var blevet fulgt. Underkendelsen af Aaberg-princippet skete, fordi Hans R. Junge havde besluttet at dække over sin egen og SBI's forfejlede forskning i mekanisk staldventilation tilrettelagt tilbage i midten af 1950-erne.

Hans R. Junges forskningsgrundlag, at staldluft forekom totalt opblandet, var uforenelig med hele idéen bag Aaberg-princippet, der var skabt til at fjerne dyrenes luftformige affaldsprodukter fra kilden, staldgulvet.

Et revolutionerende ventilationsprincip var i Danmark blevet underkendt på bevidste falske præmisser.

Kapitel 19.
Pensioneret professor fra DTH udtaler sig privat til støtte for falsk SBI-rapport.

SBI's rapport af 24. november 1980 var bilagt en erklæring fra N.F. Bisgaard, tidligere professor ved DTH, der som privat person havde udtalt sig til støtte for SBI's rapport med disse ord:
"Efter nøje gennemgang af måleresultaterne finder jeg rapporten af 24.11.1980 fyldestgørende, og er enig med SBI i dens konklusion, at der ikke er eftervist nogen sådan særlig udsugningsevne."
N.F. Bisgaard var ikke længere ansat på DTH, han var gået på pension. Hans udtalelse var ikke på vegne af DTH. Hans udtalelse var som privatperson og var nedfældet på eget brevpapir. Hvis N.F. Bisgaard overhovedet havde læst den af Hans R. Junges redigerede rapport, havde han i det mindste ikke begrebet indholdet. Hvordan man end vender og drejer det, bliver en falsk rapport ikke mindre falsk af at blive godkendt af en pensioneret professor.

I slutningen af 1980 bad boligministeriet fa. Aaberg om at fremkomme med eventuelle bemærkninger til SBI-rapporten af 24. november 1980.

3. DEL

1981 til 1984

Introduktion til 3. del.

Simple skitser påviser SBI's vurderingsgrundlag som teoretisk forkert.
SBI anvender forkert teori i praksis og fastholder underkendelse af Aaberg-princippet.
Jysk Teknologisk Institut fastslår teoretisk forkert vurderingsgrundlag som uanvendeligt i praksis.
Jysk Teknologisk Institut fastslår SBI's målinger dokumenterer Aaberg-princippets specielle egenskaber.
Stor dansk virksomhed vil investere i produktion og markedsføring af Aaberg-princippet men trækker sig, da SBI fremfører, at Aaberg-princippets egenskaber kan opnås med almindelig traditionel ventilation.

1981

Kapitel 20.

Fa. Aaberg sætter N.F. Bisgaard eftertrykkeligt på plads.

Henover julen i 1980 og januar måned 1981 udarbejdede fa. Aaberg 4 opstillinger, der på SBI's egne præmisser satte alt på plads. Dette materiale fremsendte fa. Aaberg til boligministeriet i februar 1981.

Fokus var nu rettet imod, at SBI's vurderingsgrundlag var falsk. At skorstenskoncentrationen aldrig ville kunne fortælle noget om gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet. Dette gennemarbejdede materiale blev via SBI sendt frem til N.F. Bisgaards bemærkninger som privatperson.

Fa. Aabergs fremsendelsesskrivelse og de 4 opstillinger kunne umuligt tilbagevises. N.F. Bisgaard kunne ikke på noget punkt gå i rette med de 4 opstillinger.

Da N.F. Bisgaard svarede SBI i marts 1981, kommenterede han fa. Aabergs opstillinger uden at gå i detaljer med denne intetsigende udtalelse:
"Således foranlediget kan jeg udtale, at C.P. Aabergs 4 analyser på væsentlige punkter beror på antagne koncentrationsværdier og fejlagtige beregninger af gennemsnitskoncentrationer og luftskifter, hvorved de bliver uden værdi som bevis for selektiv udsugningsvirkning."

Både på SBI og i boligministeriet, havde man henvist til, at Danmarks Tekniske Højskole, DTH, stod bag SBI ved at pege på professor N.F. Bisgaard. Bisgaard havde muligvis spillet en stor rolle på DTH i sine velmagtsdage. Men nu var han pensioneret og havde udtalt sig som privatperson.

Professor eller ej, så havde N.F. Bisgaard godkendt, at koncentrationen i skorstenen kunne identificeres med gennemsnitskoncentrationen i staldrummet og at dette kunne betegnes som en triviel fysisk kendsgerning.

Efter en teknisk bommert på dette niveau kunne N.F. Bisgaard professor eller ej reelt set ikke længere spille en seriøs rolle i Aaberg-sagen.

Kapitel 21.

SBI-rapporten og professor N.F. Bisgaard sættes på plads med simple tegninger.

Fa. Aaberg kom ingen vegne med sine 4 opstillinger.

Der tegnede sig efterhånden et tydeligt billede af, hvad det var fa. Aaberg var oppe imod. Kynisk manipulation og uhæderlighed. Uredelighed omkring hvad der skulle forestille et højt videnskabeligt niveau.

Min far og jeg drøftede disse forhold indgående, og kom frem til det resultat, at en teknisk dialog var forbundet med det åbenbare handikap, at dialogen let kunne blive vanskelig tilgængelig. Ikke-teknikere ville for let kunne melde hus forbi.

Jeg foreslog derfor min far, at vi forklarede den indviklede problematik gennem illustrative tegninger, så enhver kunne begribe, hvori SBI's uhyrlige og falske påstand om skorstenskoncentrationen bestod.

I maj måned 1981 fremsendte jeg sådanne illustrative tegninger til boligministeriet.

Disse simple tegninger afstedkom stort postyr i ministeriet og på SBI. Tegningerne, der totalt afslørede SBI's forehavende, og som enhver kunne forstå betydningen af, så således ud:

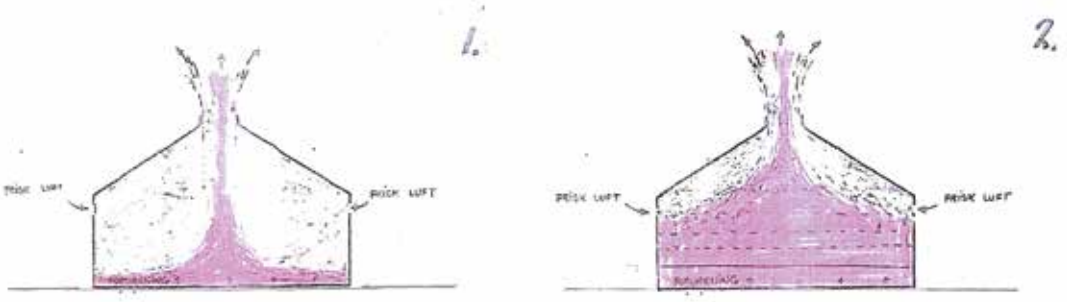

Teksten til tegningerne var i skrivelsen formuleret således:
"Den røde farve i de to illustrationer repræsenterer koncentrationen af forurening, idet det naturligvis forudsættes, at der er tale om forskellige ventilationsanlæg i de to illustrationer. Som det bemærkes, forekommer der ikke den samme mængde forurening i de to rum, men der tilflyder stedse rummene helt identiske mængder af frisk luft og forurening.
Forskellen mellem de to illustrationer er alene, at ventilationssystemet i illustration nr. 1 i modsætning til illustration nr. 2 er således konstrueret, at forureningen afsuges direkte fra produktionsstedet.
Illustrationerne gør det indlysende, at det er et falsk udgangspunkt, at man i et afkast kan måle noget som helst om gennemsnitskoncentrationen af den i selve rummet forekommende forurening.
Til gengæld er det en kendsgerning, at forureningskoncentrationen i skorstenen i de to illustrationer efter en stabiliseringstid vil være ens, nemlig et udtryk for, hvad der stedse tilføres rummet, hvilket som anført er identiske mængder."
(stabiliseringstiden er den tid det tager for et sporstof at nå fra sporstofkilden ved gulvet til sporstoffet kan registreres i skorstenen)
Ingen var i stand til at tilbagevise dette afslørende illustrative indlæg.

Internt i boligministeriet nedfældede kontorchef Flemming Lethan nedenstående bemærkninger, som han sendte til SBI bilagt min skrivelse med de illustrative tegninger.

Kontorchefen skrev således til SBI:
"Skrivelse fra Aaberg af 19. maj 1981, til SBI's undersøgelse.
Bemærkningerne falder i to grupper:

1) klage over magtmisbrug og inkompetence i SBI og over den hidtidige behandling i SBI. Disse bemærkninger bør vi ikke selvstændigt kommentere nu, men bør lade dem bero på 2).

2) Redegørelse (fra s. 4 forneden til s. 8 forneden) for, at SBI's grundlæggende antagelser og de gennemførte undersøgelser er forkerte. Især skorstenskoncentrationen omtales. Denne redegørelse bør formentlig straks gives J.K. Nielsen (og SBI) (selv om der måske ikke er noget nyt)."

Boligministeriet redder SBI gennem undertrykkelse af korrekt udtalelse fra professor N.F. Bisgaard.

I slutningen af juni 1981 svarede SBI's vicedirektør Per Bredsdorff boligministeriet. Det skete i en intern skrivelse, der var bilagt en ny udtalelse fra professor N.F. Bisgaard.

I den interne skrivelse til ministeriet bemærkede Per Bredsdorff, at SBI helt kunne henholde sig professor N.F. Bisgaards udtalelse.

I boligministeriet læste man imidlertid udtalelsen fra professor N. F. Bisgaard med helt andre skarpe briller.

Det var udenfor en hver tvivl, at professoren ikke havde været præsenteret for skrivelsen af 19. maj 1981 indeholdende de 2 illustrative tegninger. Udtalelsen fra professor N. F. Bisgaard handlede på ingen måde om tegningsmaterialet.

Udtalelsen gik alene ud på, hvad man kunne måle i skorstenen. Her anførte N.F. Bisgaard korrekt, at i skorstenen kunne man måle det sporstof, der vedvarende blev tilført staldrummet. Hverken mere eller mindre. Præcis hvad fa. Aaberg igen og igen havde præciseret overfor boligministeriet og SBI i 1978, 1979, 1981, og som endeligt var detaljeret pindet ud i min skrivelse fra 19. maj 1981 til boligministeriet.

Da udtalelsen fra N.F. Bisgaard derfor i høj grad kunne bruges imod SBI selv, blev udtalelsen, som SBI havde meddelt, man helt kunne tilslutte sig, undertrykt i boligministeriet.

Nøjagtig som boligministeriet havde undertrykt den interne skrivelse fra SBI til ministeriet i juni 1980, hvori Torben Huld havde fremført, at SBI i en forundersøgelse specielt havde tjekket, at koncentrationen i skorstenen repræsenterede gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet.

For anden gang havde boligministeriets kontorchef Flemming Lethan reddet SBI på målstregen.

I stedet for at indvie fa. Aaberg i den korrekte udtalelse fra N.F. Bisgaard skrev boligministeriet til mig, at man havde brug for nogen tid til belysning af nogle enkeltheder.

Dokumentet fra N.F. Bisgaard, kom først til fa. Aabergs kundskab i 1987 efter begæring om aktindsigt.

Kapitel 22.
SBI's direktion fremturer i Hans R. Junges bedrageri.

Uanset, at 2 simple tegninger og en ligeså simpel beskrivende tekst totalt havde afsløret Hans R. Junges vurderingsgrundlag fra 1978 som falsk, var SBI's direktion blevet nødt til at vælge mellem virkelighed og sandhed eller fremture i bedrageriet og forfalskningen. I juli 1981 valgte SBI's direktion at følge Hans R. Junge og fremture i bedrageriet og forfalskningen.

Hans R. Junge havde i 1980 underkendt Aaberg-princippet ved anvendelse af det falske vurderingsgrundlag fra 1978: ***"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."***

SBI's direktion fastholdt dette falske vurderingsgrundlag med nedenstående udtalelse, der hverken halvt eller helt kunne hænge sammen:
"Som det også ses af rapporten af 24.11.80, er skorstenskoncentrationen kun anvendt som grundlag for normering af målingerne. Til dette formål er det en brugbar tilnærmelse, at skorstenskoncentrationen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i stalden, selv om denne påstand kun gælder fuldt ud ved total opblanding og under stationære forhold."

Hvem, der havde lagt hovederne i blød på SBI for at præstere denne stærkt manipulerede og falske tekst, melder historien intet om, men udtalelsen kan naturligvis pilles totalt fra hinanden. Udtalelsen er et af de helt utrolige eksempler på, hvilke forfærdende forhold, der herskede på SBI og nu også i boligministeriet.

Udtalelsen fra SBI's direktion dissekeres.

Den første sætning i udtalelsen fra SBI's direktion var direkte usand og misvisende. Skorstenskoncentrationen havde ikke kun været anvendt som grundlag for normering af målingerne.

Skorstenskoncentrationen havde direkte været anvendt til underkendelse af Aaberg-princippet i SBI's rapport fra 1980. Dette var sket ved, at skorstenskoncentrationen, der var ens for begge ventilationsanlæg, ifølge SBI repræsenterede gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet, der

således også var ens. Dette var en logisk følge af det falske vurderingsgrundlag fra 1978:
"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Dernæst fremførte SBI's direktion, at skorstenskoncentrationens anvendelse til normering af målingerne betød, at skorstenskoncentrationen - ved normeringsprocessen - kom til at repræsentere en brugbar tilnærmelse til gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

Denne udtalelse var ikke alene spekulativ, men også en dybt sindrig forfalskning.

Udredningen.

Der var en ganske særlig grund til, at SBI havde anvendt skorstenskoncentrationen til normering af målingerne, men dette relaterede sig på ingen måde til gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

SBI havde gennemført en sammenlignende undersøgelse mellem Aaberg-princippet og et traditionelt ventilationssystem, hvor forsøgsvilkårene for måling af sporstof var forudsat at være ens. Der blev således tilsat ens mængder af sporstof til staldrummet, der ville bevirke, at skorstenskoncentrationen principielt ville blive ens for begge anlæg.

Da skorstenskoncentrationen i mindre, men ubetydelig grad, ikke var helt ens, valgte SBI at normere koncentrationen i skorstenen for begge ventilationsanlæg til at blive ens.

Dette skete på den simple måde, at SBI lod samtlige måleresultater opnået med Aaberg-princippet i staldrum og skorsten dividere med skorstensmålingen. Herved blev skorstensmålingen ved anvendelse af Aaberg-princippet divideret med sig selv til værdien 1,0. Tilsvarende blev målingerne i staldrummet divideret med skorstensmålingen. Forholdet mellem skorstens- og rummålingerne var herefter præcis som før.

Nøjagtig det samme gjorde SBI ved måleresultaterne med det traditionelle ventilationssystem. Herved blev skorstenskoncentration ved begge ventilationssystemer 1,0. Måleresultaterne i staldrummet blev på denne måde direkte sammenlignelige. Det var det eneste normeringen af målingerne gik ud på.

Et forhold der i enhver henseende ikke lavede om på noget som helst, bortset fra, at samtlige måleangivelser nu var blevet relativt markant mindre at se til. Det kunne ligne, at målingerne i forsøgslokalet tilnærmede sig hinanden, men det hele var alene en relativ proces. Det var sådan SBI's direktion forsøgte at få det hele til at se ud. Det siger vist alt om det saglige og videnskabelige niveau på direktionsgangen på SBI.

Forholdet mellem koncentrationen i skorstenen og koncentrationsforholdene i staldrummet var nøjagtig den samme før som efter normering af målingerne havde fundet sted. Forskellene var alene relative.

Vurderingsgrundlaget gælder kun ved total opblanding.

I den nye udtalelse havde SBI's direktion ændret vurderingsgrundlaget fra 1978 radikalt til kun at gælde, hvis staldluften var totalt opblandet. Denne meget betydningsfulde modificering udtrykte direktionen i skrivelsen fra juli 1981 til boligministeriet, jf. citatet ovenfor, med disse ord: ***"… skorstenskoncentrationen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i stalden, … denne påstand gælder kun … ved totalt opblanding … "***

Da total opblanding af staldluft var og er en absolut umulighed, lå SBI's bedrageri til åben iagttagelse. Dette skal naturligvis sammenholdes med, at det ovenfor er påvist, at skorstenskoncentrationen anvendt til normering af målingerne, absolut intet ændrede ved gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet.

En række af højt uddannede akademiske teknikere og embedsmænd på SBI fordrejede tingene det bedste, de havde lært, da de i juli 1981 endeligt reagerede med denne falske påstand overfor boligministeriet.

Kapitel 23.

Boligministeriet pålægger fa. Aaberg at møde med teknisk bisidder.

I midten af juli 1981 vendte boligministeriet tilbage overfor mig. Boligministeriet oplyste, at SBI beklagede, at nogle af formuleringerne i rapporten af 24.11.1980 havde kunnet give anledning til misforståelser.

Hvis nogen havde forestillet sig, at man var kommet hæderligheden et skridt nærmere på SBI

og i boligministeriet, så var man gået galt i byen. Hvad SBI havde været nødt til at anerkende var én ting, men at tage konsekvensen i en sådan situation var noget helt andet.

Boligministeriet skrev videre, at SBI ville fremkomme med en ny rapport, der ville foreligge primo august 1981, og at ministeriet ville indkalde til et møde ultimo august.

Til mødet i slutningen af august 1981 pålagde boligministeriet fa. Aaberg at møde op med en teknisk bisidder.

Omkostninger til denne tekniske bisidder accepterede boligministeriet at skulle afholde efter krav fra fa. Aaberg. Min far havde ikke brug for teknisk assistance. Han var fuldstændig på hjemmebane, når det handlede om ventilationstekniske forhold.

Fa. Aaberg blev anbefalet at rette henvendelse til virksomheden Dansk Kedelforening, Søborg, der besad stor ekspertise i ventilationsteknik. Fra dette firma blev civilingeniør Poul Behnk teknisk bisidder for fa. Aaberg.

Poul Behnk fik alt relevant materiale udleveret, som han grundigt og nysgerrigt satte sig ind i.

Herefter ønskede Poul Behnk at opleve Aaberg-princippet i en svinestald i drift, hvilket blev arrangeret med en gårdejer tæt på Aalborg. I denne svinestald havde Poul Behnk lejlighed til at iagttage den særlige selektive effekt ved hjælp af ganske almindelige røgprøver.

Poul Behnk var overbevist. Han havde stiftet bekendtskab med en ny videnskabelig virkelighed indenfor ventilationsteknik. Poul Behnk var helt på linje med, hvad professor Peter V. Nielsen havde anført i en videnskabelig rapport udarbejdet på Danfoss A/S i 1975.

Fa. Aaberg havde udlånt en miniudgave af Aaberg-princippet til Peter V. Nielsen og i en rapport havde Peter V. Nielsen om dette produkt konkluderet:
"Undersøgelsen viser, at det fysiske princip i den forelagte idé er til stede og virker overbevisende. Den viser desuden, at det er en stabil effekt indenfor vide grænser."

Denne videnskabelige rapport havde fa. Aaberg tilstillet SBI i 1975, der blot havde bemærket

om den illustrative miniudgave af Aaberg-princippet, at denne udgave var til industribrug og uanvendelig i landbruget.

Nedenfor ses miniudgaven af Aaberg-princippet, som fa. Aaberg lod konstruere i den hensigt overfor SBI at demonstrere den markante forskel på traditionel ventilation og Aaberg-princippet.

På de 2 billeder herunder blev det med røgprøver illustreret, hvilken opsigtsvækkende effekt-forskel, der var på traditionel ventilation og Aaberg-princippet. Med en kontakt kunne man af- og tilkoble Aaberg-princippets særlige effekt, så ventilationsarrangementet skiftevis virkede som traditionel ventilation og som Aaberg-princippet. Ventilationskapaciteten var vedvarende den samme.

Det første billede illustrerede, at traditionel ventilation ikke havde nogen nævneværdig effekt og lader røgen drive ud i forsøgslokalet. Det andet billede illustrerede Aaberg-princippet, hvor end ikke en stor plade var til hinder for, at Aaberg-princippet afsugede røgen fuldstændigt fra forsøgslokalet til det fri.

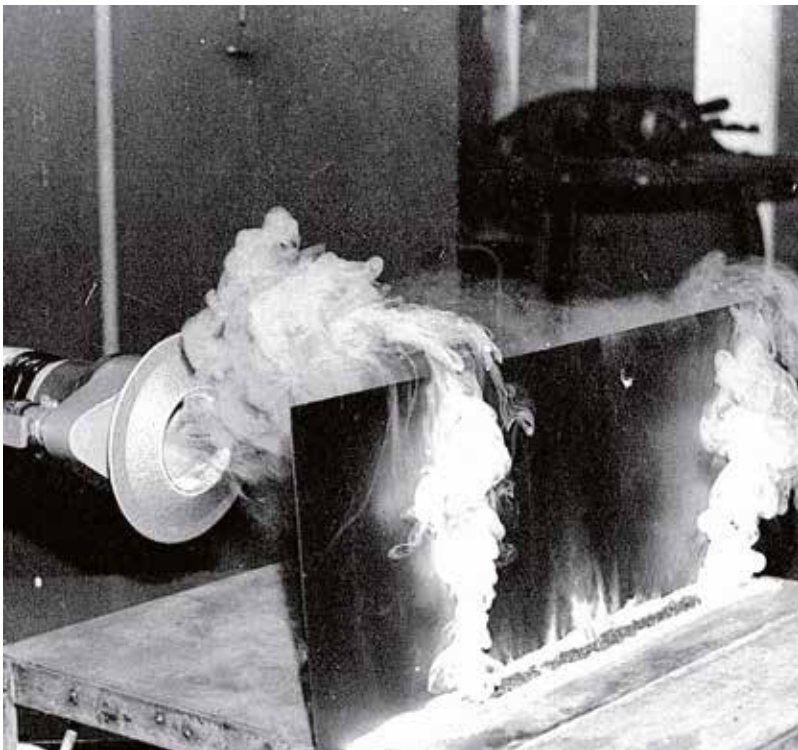

Kapitel 24.

Ny administrerende direktør ansættes på SBI.

SBI havde fået ny administrerende direktør. Det var der ingen, der kunne tage fejl af. Den nye direktør var tiltrådt hen over sommeren 1981. Han hed Hans Jørgen Larsen og var civilingeniør.

I Aaberg-sagen dykkede Hans Jørgen Larsen hurtigt og forbavsende let ind i sin forgængers uheldige rolle.

Hans Jørgen Larsens første opgave på SBI var tilsyneladende at afslutte Aaberg-sagen. Enhver dialog med SBI, som tidligere forudsat af boligministeriet, blev fra hans tiltrædelse som direktør komplet umuliggjort.

SBI's nye direktør uden baggrund i ventilationsteknik.

SBI's nye direktør Hans Jørgen Larsen var civilingeniør med speciale i limtræ. På det ventilationstekniske område, var han et ubeskrevet blad.

Hvad der i forvejen havde været gådefuldt og ubegribeligt omkring den sagsbehandling, der hidtil havde fundet sted på SBI, blev nu med et slag forvandlet til en opførsel fra Hans Jørgen Larsens side af helt uantagelig karakter.

Hans Jørgen Larsen havde tydeligvis forstået, at SBI med rapporten af 24. november 1980 havde underkendt Aaberg-princippet på et falsk grundlag. De illustrative tegninger havde i den grad udført deres mission.

SBI's nye direktør demonstrerer sin uhæderlighed.

Der var al mulig grund til at gå i dialog med fa. Aaberg, der netop havde fået den væsentlige indrømmelse, at vurderingsgrundlaget fra 1978 krævede, at staldluften var totalt opblandet. I stedet for at gå i dialog bevægede Hans Jørgen Larsen sig ind på et teknisk område, hvor han ingen forudsætninger havde for at kunne færdes.

Som det første Hans Jørgen Larsen foretog sig, trak han i august 1981 rapporten af 24.11.1980 tilbage og serverede en ny rapport, der ikke indeholdt nogen konklusion. I den nye rapport indføjede han en række af usikkerheder, der ikke var hold i, og som alle var trukket ud af den blå luft. Opfundet til lejligheden.

Hans Jørgen Larsen kendte for lidt til Aaberg-princippet og ventilationsteknik i det hele taget.

Samtlige af disse usikkerheder blev tilbagevist i en 17 sider lang skrivelse, som jeg sendte til boligministeriet i oktober 1981. Bag denne tilbagevisning stod naturligvis fa. Aaberg, men nu også den tekniske bisidder civilingeniør Poul Behnk, Dansk Kedelforening.

Hans Jørgen Larsen skulle imidlertid hverken tale med fa. Aaberg, dennes søn eller den af boligministeriet aflønnede specialist i ventilationsforhold. Han var tydeligvis sat til at lukke Aaberg-sagen gennem tildelingen af direktørjobbet. Antageligt et arrangement, som boligministeriets departementschef Ole Zacchi stod bag.

Tilbagevisningen af usikkerhederne ignorerede Hans Jørgen Larsen totalt. Enhver teknisk dialog var ophørt.

Hans Jørgen Larsen havde haft nogle forudsætninger og kvalifikationer, der ved hans ansættelse var blevet lagt vægt på ved udnævnelsen af ham til direktørjobbet på SBI. Han var parat til at gøre, hvad der skulle til, hvilket han demonstrerede med det magtmisbrug, han fra starten udøvede i Aaberg-sagen.

I perioden efter Hans Jørgen Larsens ansættelse som direktør på SBI i august 1981, skulle det vise sig umuligt at nå nogen vegne med SBI og boligministeriet. Alt blev saboteret af Hans Jørgen Larsen, der antageligt havde et tæt samspil med direktør Marius Kjeldsen, kontorchef Flemming Lethan og departementschef Ole Zacchi i boligministeriet.

Hans Jørgen Larsen skulle komme til at stå fadder til en handling, der var mere end på højde med de dybt kritisable forhold, der hidtil havde haft kronede dage på SBI. Hans Jørgen Larsens skruppelløse adfærd på SBI kulminerede i august 1983. Det skete i fællesskab med en person af samme observans som Hans Jørgen Larsen selv.

Departementschefen i boligministeriet Ole Zacchi.

1983

Kapitel 25.
Fa. Aaberg antager advokat Olaf Østergaard, Skagen, som rådgiver.

På min foranledning blev advokat Olaf Østergaard, Skagen, som jeg i andre sammenhænge havde arbejdet tæt sammen med, engageret i sagen. Det skete i begyndelsen af 1983. Som sagen nu lå oplyst, burde alternativ advokatbistand bevirke, at der kunne anstilles en fornuftig tekniker-dialog.

Sagen drejede sig dybest set om ventilering af svinestalde i et betrængt landbrug, hvor staldklimaet lod alt tilbage at ønske. Antibiotikamisbruget i danske svinebedrifter var uoverskueligt. Og farligt, skulle det vise sig.

Efter at være sat ind i sagen var Olaf Østergaard klart af den opfattelse, at sagen burde kunne afklares under almindelig mødesammenkomst. I hvert fald burde det forsøges. Et møde blev arrangeret med deltagelse fra SBI af blandt andre SBI's direktør Hans Jørgen Larsen. Fra boligministeriet mødte Marius Kjeldsen og Flemming Lethan, og sammen med advokat Olaf Østergaard mødte civilingeniør Poul Behnk, min far og jeg.

Mødet fandt sted i boligministeriet i maj 1983. Der var lagt op til et teknikermøde, men det sørgede Hans Jørgen Larsen for, der ikke blev noget af. Vi var alle dybt chokerede over det niveau, mødet var blevet gennemført på. Mødet endte i absolut ingenting.

Olaf Østergaard anbefaler at engagere Jysk Teknologisk Institut, JTI.

Der var ikke længere nogen tvivl hos Olaf Østergaard. Han udtalte direkte henvendt til min far, at eneste mulighed, i forhold til en person som direktør Hans Jørgen Larsen, ville være at præsentere ham, og dermed SBI og boligministeriet, for en indiskutabel dokumentation af Aaberg-princippets egenskaber fra en kompetent og anerkendt institution i Danmark.

Advokat Olaf Østergaard anbefalede min far, at man rettede henvendelse til Jysk Teknologisk Institut, JTI, i Århus. Denne rådgivning accepterede fa. Aaberg.

Kapitel 26.

JTI udarbejder rapport over Aaberg-princippet på baggrund af SBI's egne undersøgelser.

Advokat Olaf Østergaard rettede herefter på vegne Aaberg Ventilation i Holstebro i juni 1983 henvendelse til JTI. JTI blev anmodet om at vurdere SBI-rapporterne udarbejdet af SBI 15. juni 1966, 24. november 1980 og tillægsrapporten af 19. august 1981.

JTI fremsendte ordrebekræftelse af juni 1983 til Aaberg-ventilation med kopi til boligministeriet på grund af sagens ganske særlige karakter.

JTI's rapport på 37 sider + bilag forelå allerede 22. juli 1983. Rapporten blev samme dag sendt til fa. Aaberg og i 2 eksemplarer tilstillet SBI. Stilet direkte til direktør Hans Jørgen Larsen.

JTI forklarede detaljeret i rapporten, hvordan SBI's egne måleresultater og de optagne fotos af luftens bevægelser ved hjælp af røgprøver, der medfulgte SBI's rapport af 24. november 1980, selvstændigt og hver for sig dokumenterede, at Aaberg-princippet besad en markant selektiv udsugningseffekt.

JTI-rapportens konklusion lød således:
"JTI har gennemgået SBI's forsøgsresultater anført i rapport af 24. november 1980 og konkluderer herudfra, at

- *røgprøverne udført af SBI bekræfter teorien om SKS-anlæggets selektive udsugningsvirkning,*
- *SBI's måleresultater fra sporstofundersøgelsen understøtter teorien om SKS-anlæggets selektive udsugningsvirkning.*

SBI's konklusion i rapporten af 24. november 1980 er baseret på disse to undersøgelser, og da det ikke fremgår, at rapportens konklusion er fremkommet på andet grundlag end det foreliggende, er vi af den opfattelse, at der er tale om fejltolkning fra SBI's side af egne måleresultater.
De af JTI udførte supplerende undersøgelser bekræfter, at Aaberg-princippet har en selektiv udsugningsvirkning."

Vurderingsgrundlaget fra 1978 var anvendt til underkendelsen af Aaberg-princippet.

Det var imidlertid hverken røgprøverne eller måleresultaterne fra sporstofundersøgelsen, SBI havde anvendt til underkendelsen af Aaberg-princippet. Det var Hans R. Junges falske vurderingsgrundlag fra 1978, *koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i staldrummet*, der havde været anvendt. For fuldstændighedens skyld gentages det endnu en gang, hvordan underkendelsen fandt sted.

Da SBI sammenlignede Aaberg-princippet med et traditionelt ventilationsprincip, blev der løbende tilført samme mængde sporstof til staldrummet for begge ventilationssystemer. Det betød, at koncentrationen i skorstenen var ens for begge ventilationssystemer. Når man herefter anvendte det falske vurderingsgrundlag ville koncentrationen af sporstof i staldrummet selvsagt blive ens for begge ventilationssystemer.

Det var på dette falske grundlag, Hans R. Junge havde konkluderet, at Aaberg-princippet intet nyt indeholdt.

JTI underkender SBI's vurderingsgrundlag fra 1978 som falsk.

Om SBI's vurderingsgrundlag fra 1978 skrev JTI i sin rapport fra 1983 det samme som SBI's direktion havde været nødt til at erkende i 1981. JTI skrev:
"Forudsætningen er, at forureningskoncentrationen er den samme overalt i rummet. Følgelig er SBI's antagelse … forkert."

Kapitel 27.

Hans Jørgen Larsen ignorerer oplysninger af stor videnskabelig betydning.

Det var ikke helt almindelige oplysninger, der var indeholdt i JTI-rapporten. Derfor er det interessant at fremhæve, hvad det var for forhold Hans Jørgen Larsen som direktør for et forskningsinstitut ignorerede.

I JTI-rapporten, der som nævnt var stilet direkte til Hans Jørgen Larsen, havde ingeniør Per Høgsted udtalt sig om Aaberg-princippet på denne interessante og videnskabelige facon:
"SKS-systemets udsugningsprincip er baseret på to selvstændige, inden for ventilationsteknikken, kendte og matematisk beskrevne principper.

Det specielle for SKS-udsugningsprincippet er kombinationen af de to ventilationsprincipper, som os bekendt ikke tidligere er beskrevet."

I 1975 havde fa. Aaberg som allerede fremhævet fremsendt en videnskabelig rapport til SBI, der var udarbejdet af Peter V. Nielsen i forskningsafdelingen på Danfoss A/S, der omhandlede miniudgaven af Aaberg-princippet.

I denne rapport havde Peter V. Nielsen om netop kombinationen af disse to kendte ventilationsprincipper konkluderet:
"Undersøgelsen viser, at det fysiske princip i den forelagte idé er til stede og virker overbevisende. Den viser desuden, at det er en stabil effekt inden for vide grænser."

Sådanne informationer fra Danfoss A/S i 1975 og JTI i 1983 havde et forskningsinstitut pligt til at forholde sig videnskabeligt til, men Hans Jørgen Larsen var i denne sammenhæng iskold og kynisk. Han var et magtmenneske, der gjorde, hvad der passede ham. Eller hvad han eventuelt havde forpligtet sig til ved sin ansættelse. Det sidste kunne man af gode grund kun gisne omkring.

I 1975 kunne Hans R. Junge umuligt anerkende Aaberg-princippet. Han ville have haft et uoverstigeligt forklaringsproblem omkring det fatale grundlag for SBI's forskning i mekanisk staldventilation, herunder især forholdene efter 1966 og i ganske særlig grad omkring baggrunden for tilblivelsen af SBI-Notat 56.

I 1981 havde Hans Jørgen Larsen overtaget disse dybt alvorlige problemkomplekser fra Hans R. Junge og SBI's tidligere direktion uden at skride ind. Han havde herefter fra første færd i jobbet som direktør gjort sig medskyldig i falske udsagn omkring undersøgelsen af Aaberg-princippet i 1980, som han lod opregne i 1981 i en rapport, der blev udført til erstatning af Hans R. Junges falske rapport fra 1980. Begge underkendt af JTI.

Hans Jørgen Larsen virkede som headhuntet til jobbet, hvis første største udfordring bestod i at dække over de dybt kriminelle forhold, der herskede på SBI.

Aaberg-princippet skulle underkendes, koste hvad det ville, og det skulle det vise sig at komme til.

Hans Jørgen Larsen sætter i 1983 uudslettelig skamplet på dansk forskning.

I slutningen af august 1983 havde Hans Jørgen Larsen haft rig lejlighed til at sætte sig ind i rapporten fra JTI. Ikke på noget punkt kunne Hans Jørgen Larsen gå i rette med den kritik af SBI, der lå i rapporten. Men kun én indrømmelse havde han fundet det nødvendigt at fremkomme med.

Hans Jørgen Larsen havde fundet det nødvendigt at stå bag SBI's tidligere direktion, der i 1981 havde medgivet fa. Aaberg i, at skorstenskoncentrationen kun kunne repræsentere gennemsnitskoncentrationen i staldrummet, hvis staldluften var totalt opblandet.

Det samme stod nu også i rapporten fra JTI, der tillige havde underkendt totalt opblanding som en mulighed.

Ikke alene fordi SBI's sporstofmålinger anskueliggjorde dette gennem større koncentrationer i den nederste del af staldrummet, med de allerstørste ved forureningskilden. Men fordi total opblanding af staldluften både i teori og i praksis var umuligt og utænkeligt at gøre til virkelighed.

Om hele denne problemstilling havde Hans Jørgen Larsen i august 1983 udarbejdet et internt notat, som han sammen med departementschef Ole Zacchi havde overrakt boligministeren.

Under et møde i oktober 1983, som advokat Olaf Østergaard, grundet rapporten fra JTI, havde arrangeret med boligministeren, blev det interne dokument nærmest triumferende overrakt fa. Aaberg af Ole Zacchi.

Under hele mødet med ministeren, havde Ole Zacchi fuldstændigt taget over. Han opførte sig i den grad usømmeligt. Om Jysk Teknologisk Institut, udtalte Ole Zacchi, at han ikke vidste, hvad det var for en slags mennesker, der huserede på JTI, men forskere var de i hvert fald ikke. Under mødet fandt Ole Zacchi endvidere anledning til at spørge advokat Olaf Østergaard, om han overhovedet havde juridisk embedseksamen.

Hans Jørgen Larsens interne notat til boligministeren indeholdt en yderst alvorlig ny falsk påstand.

Hans Jørgen Larsen havde på SBI's vegne erkendt, at Hans R. Junges vurderingsgrundlag fra 1978 var teoretisk forkert. Denne erkendelse betød, at det var en teoretisk forkert påstand, at koncentrationen i skorstenen repræsenterede gennemsnitskoncentrationen i staldrummet. Denne erkendelse var i sandhed interessant. Men Hans Jørgen Larsen havde en falsk tilføjelse, der på samme tid ophævede denne erkendelse.

Om teorien var JTI og SBI enige. Vurderingsgrundlaget fra 1978 var teoretisk forkert. SBI's erkendelse indebar imidlertid samtidig, at hele grundlaget for SBI's forskning i staldventilation siden midten af 1950-erne var afsløret som hvilende på et teoretisk forkert grundlag. Det grundlag, at staldluften var totalt opblandet. Det var af altafgørende betydning for SBI, at holde denne virkelighed skjult for omverdenen.

Hans Jørgen Larsen havde som nævnt en tilføjelse. Tilføjelsen gik i al korthed ud på, at selvom SBI nødtvunget, på grund af de 2 skitser, havde måttet erkende, at vurderingsgrundlaget fra 1978 var teoretisk forkert, så hindrede dette ikke Hans Jørgen Larsen i at fremføre, at vurderingsgrundlaget var anvendeligt i praksis.

Dette forhold var isoleret set den største skamplet i dansk forsknings historie nogensinde. Midt i notat-redegørelsen til boligministeren var dette forhold klemt sammen i denne korte sætning: ***"Rapporten indeholdt desuden en i praksis anvendelig, men beklageligvis teoretisk forkert, identificering af forureningskoncentrationen i skorstenen med gennemsnitskoncentrationen i rummet."***

Det var en udspekuleret forsætlig forvanskning, der skulle tilgodese to alvorlige uregelmæssigheder på SBI.

Det første forhold havde det sigte at godkende den måde, hvorpå Hans R. Junge havde underkendt Aaberg-princippet i SBI-rapporten af 24. november 1980. Det andet forhold var mindst ligeså alvorligt. Det handlede om at dække over SBI's forfejlede forskning siden midten af 1950-erne, og hvad dette forfejlede forskningsgrundlag havde båret med sig af bevidst vildledning af dansk landbrug siden 1966.

Hans Jørgen Larsen misinformerer boligministeren om Dansk Kedelforenings holdning.

I samme interne notat fra august 1983 misinformerede Hans Jørgen Larsen på det groveste boligministeren omkring den rolle civilingeniør Poul Behnk, Dansk Kedelforening, havde spillet, siden fa. Aaberg af boligministeriet var blevet pålagt at møde op med en specialist i ventilationsteknik.

Direktør Hans Jørgen Larsen havde skrevet således i sit interne notat til ministeren:
"Fabrikant Aaberg antydede ved flere lejligheder, at rapporten indeholdt fejl, og Boligministeriet tilbød derfor fabrikant Aaberg, at han for SBI's regning kunne engagere en ventilationsteknisk ekspert, som kunne bistå ham, blandt andet ved drøftelser med Ministeriet og SBI. Fabrikant Aaberg engagerede civilingeniør Poul Behnk fra Dansk Kedelforening. Behnk fandt ikke anledning til at rejse tvivl om rapportens lødighed, og har ikke draget Jysk Teknologisk Instituts vidtrækkende konklusioner."

Siden civilingeniør Poul Behnk var blevet teknisk bisidder for fa. Aaberg, havde min far og jeg været tilstede ved samtlige møder, hvor Poul Behnk havde deltaget. Fra første færd havde Poul Behnk støttet op omkring Aaberg-princippet, og han havde fuldt ud givet fa. Aaberg medhold i den alvorlige kritik af SBI.

Civilingeniør Poul Behnks reaktion.

Forelagt denne udtalelse fra SBI's direktør overfor boligministeren reagerede civilingeniør Poul Behnk med disse velvalgte kontante bemærkninger:
"Dansk Kedelforening deler … Jysk Teknologisk Instituts opfattelse af, at Aaberg-ventilationssystemets særlige virkning bygger på en – i staldventilationsteknisk henseende – hidtil uprøvet anvendelse af almindelig udsugning kombineret med en "medrivningseffekt" (en ejektorvirkning). Denne medfører helt øjensynlig, at forurenet luft kan elimineres trækfrit fra gulvzonen, det vil sige i afstande fra udsugningsåbningen, som langt overstiger dybdevirkningen af konventionel udsugning."

Dansk Kedelforening havde meldt klart ud og erklæret sig helt på linje med Jysk Teknologisk Institut. Denne udmelding blev totalt ignoreret af både Hans Jørgen Larsen, SBI og boligministeriet og gav ikke anledning til nogen form for korrektion overfor boligministeren. Det er i et sådant forløb, man skal forstå, at det var departementschefen i boligministeriet, der stod med stokken og dirigerede orkestret.

Alt forekom fuldstændig surrealistisk, men netop et sådant reaktionsmønster dækker ofte over dybere og langt alvorligere forhold, end de umiddelbart tilgængelige. Det var sådan, det forholdt sig i Aaberg-sagen.

1984

Kapitel 28.
Virksomheden Nordfab A/S, Mariager inddrages i Aaberg-sagen.

Siden sin tiltrædelse som direktør i 1981 havde Hans Jørgen Larsen været enetalsmand i Aaberg-sagen på SBI. Han havde fra starten bevæget sig ud i den ene uredelighed efter den anden.

Siden JTI i sommeren 1983 havde kritiseret og påvist SBI's rapporter fra 1980 og 1981 om Aaberg-princippet som åbenbart uholdbare, herunder tilbagevist Hans Jørgen Larsens indføjelser af usikkerheder i 1981-rapporten, var alt kun gået i én retning. Nye uregelmæssigheder.

Hans Jørgen Larsen var ikke bare uforskammet og arrogant. Han dækkede over forhold på SBI, der var dybt ulovlige, og han deltog selvstændigt i sådanne kriminelle tiltag. Det skete senest i august 1983, efter han personligt havde opfundet den uvederhæftige og falske påstand, at det i praksis var anvendeligt at underkende Aaberg-princippet i 1980-rapporten på et grundlag, som alle inklusive Hans Jørgen Larsen selv havde erkendt var teoretisk forkert.

Hans Jørgen Larsen havde samtidig gjort sin egen situation i Aaberg-sagen fuldstændig umulig. Han havde reelt ikke nogen vej tilbage. En opklaring af Aaberg-sagen ville for Hans Jørgen Larsens vedkommende indeholde et sikkert farvel til direktørjobbet på SBI.

Hans Jørgen Larsen kæmpede for sin karriere, da Nordfab A/S fra Mariager kom ind i billedet.

Status på JTI.

Ingeniør Per Høgsted, der havde stået for udarbejdelsen af JTI-rapporten i 1983, havde løbende holdt sin direktion orienteret om udviklingen i Aaberg-sagen og om de ubegribelige forhold på SBI og i boligministeriet.

Da man samtidig i JTI's direktion for alvor havde forstået, hvilken revolutionerende opdagelse indenfor ventilationsteknikken Aaberg-princippet stod for, besluttede ledelsen på instituttet, at

JTI ikke ville beregne sig noget honorar for det arbejde, der hidtil havde været og efterfølgende skulle vise sig at være forbundet med Aaberg-sagen for JTI's vedkommende.

Denne beslutning blev truffet på JTI i respekt for den opdagelse og udvikling af Aaberg-princippet, som fa. Aaberg havde præsteret og præsenteret for JTI.

Med stor nysgerrighed, dygtighed og interesse havde ingeniør Per Høgsted, JTI, sat sig ind i Aaberg-princippets ventilationstekniske idé-sammenhænge.

Status på Aaberg-princippets patentrettigheder i USA, Canada og Europa.

Fa. Aaberg havde investeret hele sin formue i patentrettigheder i alle relevante lande i den vestlige verden, men tiden, der var gået i kampen mod SBI og boligministeriet, havde betydet, at disse rettigheder var udløbet.

Fa. Aaberg kunne ikke længere, på de vilkår der bød sig, håndtere markedsføring og produktion af Aaberg-princippet. Det enorme kommercielle potentiale, der lå i Aaberg-princippet, var for alvor begyndt at smuldre.

Bekendtgjort med disse forhold fortalte ingeniør Per Høgsted, JTI, min far om virksomheden Nordfab A/S ved Mariager, hvis dynamiske udvikling JTI var bekendt med. Min far og Per Høgsted blev enige om, at JTI skulle undersøge, om denne virksomhed kunne være interesseret i at producere og markedsføre Aaberg-princippet.

Jysk Teknologisk Institut kontakter Nordfab A/S ved Mariager.

Nordfab A/S var en virksomhed med omkring 125 ansatte, en egenkapital på mere end 40 millioner og en omsætning på et godt stykke over 100 millioner. Virksomheden var som skabt til at producere og markedsføre Aaberg-princippet.

Indehaveren af denne virksomhed, direktør Ejgil Olesen, indså straks potentialet i Aaberg-princippet. Han blev detaljeret ført ind i, hvordan Aaberg-princippet fungerede i det praktiske landbrug. Han fik lejlighed til at stifte bekendtskab med Aaberg-princippet i moderne tætbelagte fedesvinestalde i fuld drift. Han lod sig orientere om, hvordan sygdomsbefængte svinestalde blev forvandlet til stalde med raske og trivelige dyr, der med mindre foderforbrug blev hurtigere

slagtemodne i medicinfri stalde, hvor giftige ammoniakdampe og støvproblemer var et overstået kapitel. Kort sagt var Ejgil Olesen begejstret.

Ejgil Olesen besluttede at ville sætte Aaberg-princippet i storproduktion, men han turde ikke iværksætte disse meget store investeringer før, der var en teknisk afklaring i forhold til SBI. Der skulle ikke kunne sættes spørgsmålstegn ved troværdigheden af markedsføringen af Aaberg-princippet, hverken i Danmark eller i udlandet, og især ikke fra et statsligt forskningsinstitut som SBI. Det ville være alt for risikabelt.

Direktør Ejgil Olesen, Nordfab A/S, havde sat sig grundigt ind i tingene, og han havde fuldt ud forstået, hvordan Aaberg-princippet af SBI var blevet underkendt på et ventilationsteknisk falsk grundlag.

Dette falske grundlag måtte nødvendigvis udredes med den eller de teknikere på SBI, der havde ansvaret for underkendelsen af Aaberg-princippet. Eller af andre på SBI med kompetence indenfor ventilationsteknik.

Nordfab A/S opregner sine vilkår overfor JTI.

I marts 1984 opregnede direktør Ejgil Olesen sine vilkår overfor JTI. Ejgil Olesen betingede sig et teknikermøde med SBI, hvori han forudsatte, at ingeniørerne Per Høgsted, JTI, og Poul Behnk, Dansk Kedelforening, skulle deltage. Ingeniør Per Høgsted på grund af JTI-rapporten fra juli 1983, hvori SBI-rapporterne fra 1980 og 1981 systematisk var tilbagevist som uholdbare.

Civilingeniør Poul Behnk fordi hans mellemkomst i Aaberg-sagen var sket på baggrund af et pålæg fra boligministeriet i 1981 til fa. Aaberg om at antage en teknisk bisidder med speciale i ventilationsteknik.

Desuden var der aldrig blevet stillet spørgsmålstegn ved Poul Behnk's eller Dansk Kedelforenings kompetencer, idet boligministeriet i forvejen havde et tæt samarbejde med og et indgående kendskab til denne virksomhed. Boligministeriet havde endvidere betalt Dansk Kedelforening for Poul Behnk's arbejde, der endte op i, at Poul Behnk stod fuldstændig bag fa. Aaberg og kritikken af SBI i JTI-rapporten fra 1983.

I 1984 ville en opklaring af Aaberg-sagen ikke bare koste Hans Jørgen Larsen direktørstillingen på SBI. Med ham ville ringene brede sig på SBI og til boligministeriet og rive alt med sig.

Hvordan et teknikermøde ville udgøre en bombe under SBI og boligministeriet.

SBI's direktør Hans Jørgen Larsen havde i august 1983 erkendt, at det var teoretisk forkert, da Hans R. Junge i 1978 havde fremført, at koncentrationen i skorstenen repræsenterede gennemsnitskoncentrationen i staldrummet modsvarende, at staldluften var totalt opblandet.

Denne erkendelse havde Hans Jørgen Larsen ikke taget konsekvensen af. På et forskningsinstitut lavede man ikke fejl, hvilket betød, at 2 + 2 = 17 nok kunne erkendes som teoretisk forkert, men hvis fejlen var sket på SBI, så var facit i praksis anvendeligt. Svarende til at SBI kunne parkere 17 biler på en parkeringsplads med plads til 4.

Kig en gang igen på illustrationerne, som jeg havde sendt til boligministeriet i 1981. SBI havde anerkendt, at det var teoretisk forkert at påstå, at man i skorstenen kunne måle mængden af sporstof i staldrummet, hvilket illustrationerne tydeligt dokumenterede var udelukket. Kig så på de samme illustrationer og forsøg at besvare spørgsmålet, om man i praksis kan anvende skorstensmålingen til at få mængden af sporstof i staldrummet på illustrationerne til at blive ens, som Hans Jørgen Larsen havde påstået, man kunne i praksis?

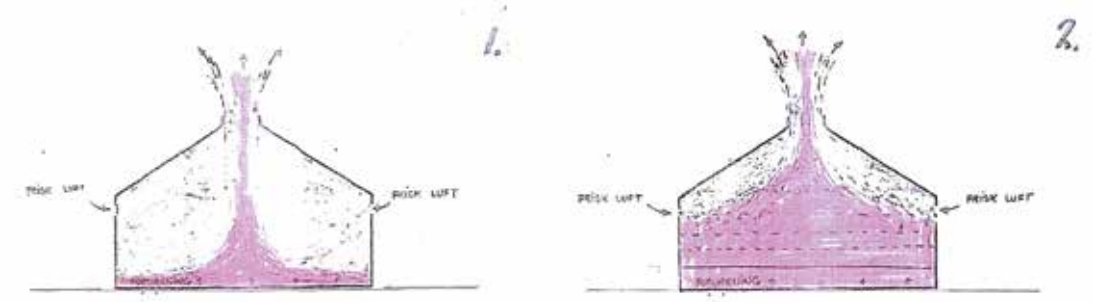

Hans Jørgen Larsen var fuldt fortrolig med, at netop det falske vurderingsgrundlag fra 1978 var blevet anvendt af Hans R. Junge til underkendelsen af Aaberg-princippet i 1980. Det var derfor Hans Jørgen Larsen havde tilføjet, at det teoretisk forkerte grundlag i praksis var anvendeligt, selvom dette var åbenbart falsk.

Men det handlede tillige om hele grundlaget for SBI's forskning. Det skulle i praksis være anvendeligt at forsvare en forskning, der hvilede på det grundlag, at staldluft var totalt opblandet.

Et teknikermøde mellem JTI, Dansk Kedelforening, Nordfab A/S og SBI ville uundgåeligt føre til den éntydige konklusion, at SBI's underkendelse af Aaberg-princippet i 1980 var sket på et grundlag, der både var teoretisk forkert, og ligeså uanvendeligt i praksis.

Bomben under SBI og boligministeriet.

En sådan konklusion ville være intet mindre end en bombe under SBI og boligministeriet. En indrømmelse på dette punkt ville betyde, at SBI's underkendelse af Aaberg-princippet i 1980 ikke ville kunne opretholdes. En indrømmelse ville rive meget mere med sig.

Det var på denne baggrund, det skulle vise sig umuligt at få et møde med Hans R. Junge eller nogen anden tekniker fra SBI, for en drøftelse af noget punkt, hvor JTI og Dansk Kedelforening var uenige med SBI. Ganske enkelt fordi SBI's tekniske holdepunkter var uforsvarlige.

Problemkomplekset for SBI var blevet langt alvorligere end blot at medgive fa. Aaberg i, at han havde ret.

Det eksplosive tillige SBI's forfejlede forskning siden midt 1950-erne.

Hele problematikken for SBI var langt dybere alvorlig. Det hele handlede i den grad også om SBI's forskning i mekanisk staldventilation siden midten af 1950-erne, der havde hvilet på det samme falske grundlag, som Hans R. Junge anvendte, da han underkendte Aaberg-princippet i 1980.

Hvis SBI havde måttet medgive fa. Aaberg, JTI og Dansk Kedelforening i, at koncentrationen i skorstenen aldrig ville kunne repræsentere gennemsnitskoncentrationen i staldrummet - hverken i teorien eller i praksis - ville dette indebære, at bl.a. disse SBI-udgivelser:

- ***Staldklimaet og Husdyrbruget fra 1955,***
- ***Undersøgelser vedrørende ventilering af stalde 1953-56 fra 1960,***
- ***Ventilering af stalde 2 fra 1968,***
- ***Temperaturstabiliteten i mekanisk ventilerede stalde fra 1974 og***
- ***SBI-notat 56 fra 1975, samt***
- ***Dansk Standard DS 6039 fra 1983,***

alle officielt skulle tilbagekaldes som værdiløs forskning, idet disse SBI-udgivelser alle hvilede på den forkerte antagelse, at luften i staldrum forekom totalt opblandet.

Hans R. Junges motiv i 1966 ubegribeligt.

Det er vigtigt på dette sted at forstå, at Hans R. Junge, fra han i 1966 stiftede bekendtskab med Aaberg-princippet og fremadrettet, var fuldt bevidst omkring, at staldatmosfæren ikke forekom totalt opblandet. Hvad der drev Hans R. Junge ud i dette vanvid i 1966, at undlade at rette SBI's forskning ind efter virkeligheden, må henstå som et ubesvaret spørgsmål til alle tider.

Alle blev ramt. I særlig grad dansk landbrug, men i 2014 slog følgevirkningerne for alvor igennem. Det store misbrug af antibiotika i svinefoderet indebar udviklingen af de resistente bakterier MRSA, der kunne overføres til mennesker og gøre dem syge.

Hans Jørgen Larsens motiv i 1984 stærkt personligt.

Hvad der drev Hans Jørgen Larsen i 1984 var et personligt anliggende. I den korte tid, Hans Jørgen Larsen havde været direktør for SBI, havde han fedtet sig så meget ind i personlige uregelmæssigheder, at han ikke ville kunne overleve en opklaring af Aaberg-sagen.

Hans Jørgen Larsen fandt det derfor nødvendigt på enhver måde at stille sig i vejen for afholdelse af et møde på teknikerplan mellem JTI, Dansk Kedelforening, Nordfab A/S og SBI. Ved at være afvisende skulle Nordfab A/S gives en forsmag på, hvad der ventede virksomheden fra SBI, hvis man forsøgte sig med markedsføring af Aaberg-princippet i dansk landbrug.

Helt enkelt for Hans Jørgen Larsen skulle hans forehavende ikke blive. Hans Jørgen Larsen havde forregnet sig. Han havde ikke lige set statsministerens mellemkomst og sig selv blive trukket ind i en teknisk dialog, hvor han ikke kunne bunde.

Hans Jørgen Larsen umuliggør afhændelse af Aaberg-princippet til Nordfab A/S.

Det, der herefter skete henover året 1984, er måske et af de mest forfærdende magtmisbrug, der på noget tidspunkt har fundet sted i Danmark. Dog antageligt overgået af den kommissionsdomstol, som den danske regering lod nedsætte beregnet for en tilbundsgående undersøgelse af hele Aaberg-sagen 5 år senere i 1989.

I boligministeriet havde direktør Marius Kjeldsen i samme periode ladet sin kontorchef Flemming Lethan udfærdige et internt notat dateret 14. april 1984, der i stærkt forvanskede vendinger og på usande præmisser tegnede et billede af Aaberg-sagen, som departementschef Ole Zacchi lod boligministeren anvende som besvarelse i forhold til politiske henvendelser i sagen.

Det gjaldt til eksempel en henvendelse fra JTI's direktør via økonomiminister Anders Andersen, det gjaldt en senere henvendelse fra erhvervsministeren og senere også fra folketingsudvalg og folketingsmedlemmer alt i den indlysende hensigt selv at klare frisag i Aaberg-sagen. Men på dette sted skal det dreje sig om den måde, hvorpå Hans Jørgen Larsen neutraliserede virksomheden Nordfab A/S.

Nordfab A/S's kamp for et teknikermøde med SBI.

Allerede i januar og igen i marts 1984 havde advokat Olaf Østergaard forgæves bedt boligministeren pålægge SBI at deltage i et teknikermøde. Hver gang nægtede Hans Jørgen Larsen.

Både overfor boligministeren og Hans Jørgen Larsen var det stærkt præciseret, at et teknikermøde var af afgørende betydning i forhold til de forhandlinger, der pågik med virksomheden Nordfab A/S ved Mariager.

Netop dette forhold var vand på Hans Jørgen Larsens mølle. Intet ville være bedre end at skabe så meget usikkerhed som overhovedet muligt og helst så meget, at Nordfab A/S ikke turde binde an med dansk landbrug, som SBI sad tungt på.

Det flyttede derfor intet, da direktør Ejgil Olesen sammen med ingeniør Per Høgsted og mig under et møde på Christiansborg 8. maj 1984 bad de politiske ordførere fra de Konservative og Venstre, Lars Gammelgaard og Laurits Tørnæs, være Nordfab A/S behjælpelige med at arrangere det nødvendige teknikermøde.

Det blev end ikke kommenteret med et ord, da Ejgil Olesen trak det forhold frem i lyset, at specialisten fra Dansk Kedelforening, der for statens regning var engageret som bisidder for fa. Aaberg, havde erklæret sig på linje med JTI og stod fuldstændig bag fa. Aaberg.

Ejgil Olesen besluttede at skrive direkte til Hans Jørgen Larsen på SBI. Det skete 2. august 1984. Ejgil Olesen redegjorde for nødvendigheden af et teknikermøde. Han sendte kopi af skrivelsen til boligministeren og de to politiske ordførere og bad om et svar på henvendelsen inden 20. august 1984.

Dagen efter 3. august 1984 svarede Hans Jørgen Larsen Ejgil Olesen med disse ord: ***"SBI finder ikke, at et møde som foreslået kan bidrage til at belyse sagen yderligere."***

Nordfab A/S orienterer statsministeren.

I anden anledning besøgte statsminister Poul Schlüter 3. september 1984 Nordfab A/S.

I forbindelse med en virksomhedsturne var Nordfab A/S blevet udpeget som et dynamisk og enestående eksempel på en virksomhed i stærk fremdrift. Ejgil Olesen benyttede lejligheden til at overrække statsministeren en skrivelse dateret 3. september 1984 bilagt virksomhedens korrespondance med boligministeriet og SBI.

I skrivelsen anførte direktør Ejgil Olesen, Nordfab A/S, overfor statsministeren:
"Jeg håber De får lejlighed til at kigge ovennævnte sag igennem.
Det eneste jeg beder Dem om er, om De er i stand til at foranledige et møde som omtalt i mit brev af 02.08.1984 til Statens Byggeforskningsinstitut.
Det kan ikke være rigtigt, at 3 institutter kan have forskellige meninger, som der er tale om i denne sag.
Det er sidste forsøg på at undgå en offentlig fase, som jeg er bange for kun vil skade en masse mennesker samt yderligere besværliggøre produktion og salg af produktet."

Statsministeren fulgte op på sagen og skrev 11. september 1984 til boligministeren, hvor han sluttede sin skrivelse af med disse ord:
"Vi har at gøre med et produkt, der har et betydeligt eksportpotentiale, og jeg vil finde det beklageligt, hvis dette skulle gå tabt, blot fordi nogle institutter ikke kan tale sammen."

Statsministerens indblanding gav anledning til meget stort postyr i boligministeriet og på SBI.

Især stod Hans Jørgen Larsen med ryggen mod muren. Han kunne ikke risikere et teknikermøde, hvor han ikke kunne styre udviklingen. Gik blot en smule galt, ville korthuset klaske sammen, og så ville han selv som den første være fuldstændig færdig. Så hvad gjorde man på SBI i en sådan situation?

Man lod naturligvis formanden for SBI's bestyrelse beslutte, at det alene skulle være Hans Jørgen Larsen, der skulle afholde mødet med JTI, Dansk Kedelforening og Nordfab A/S. Uden at oplyse om denne beslutning indkaldte Hans Jørgen Larsen 26. september 1984 til mødet, der var fastsat til 2. november 1984 på SBI.

Nordfab A/S skrev 11. oktober 1984 til SBI:
"Deltager i mødet vil blive: Ingeniør Per Høgsted, Jysk Teknologisk Institut, Ingeniør Poul Behnk, Dansk Kedelforening, Ingeniør, direktør Ejgil Olesen, Nordfab A/S, og Anders Poulsen, konsulent for E. Olesen. Da mødet som sit hovedformål har at afklare de tekniske spørgsmål, forventer vi, at SBI møder op med en tekniker."

Det panel Nordfab A/S's direktør havde besluttet at møde op med på SBI var yderst kompetent.

SBI's direktør møder op på Nordfab A/S og misinformerer Ejgil Olesen.

Kort forinden mødets afholdelse på SBI kontaktede Hans Jørgen Larsen Ejgil Olesen og bad om et møde på Nordfab A/S. Mødet blev aftalt til 26 oktober. Ugedagen før det aftalte møde på SBI 2. november 1984.

Under mødet på Nordfab A/S miskrediterede Hans Jørgen Larsen på alle tænkelige måder Aaberg-princippet og sluttede af med, at uanset hvordan tingene udviklede sig, ville Aaberg-princippet være dødsdømt i dansk landbrug og aldrig vinde udbredelse. Han sluttede af med at oplyse, at det kun ville være ham, der deltog i det aftalte møde den 2. november 1984.

Ejgil Olesen var mildt sagt rystet, da han umiddelbart efter mødets afholdelse orienterede Per Høgsted og mig om det passerede. Ejgil Olesen besluttede uanset at lade det aftalte møde på SBI 2. november 1984 gennemføre.

Mødet på SBI 2. november 1984.

Mødet blev afviklet uden teknikere fra SBI. Hans Jørgen Larsen var som annonceret mødt op alene. Det var ikke meningen, at der på mødet skulle diskuteres teknik, men sådan havde ingeniør Per Høgsted, JTI, ikke lige forestillet sig, at mødet skulle spænde af.

Det var Per Høgsted, der i JTI-rapporten fra 1983 havde konkluderet, at SBI havde tolket imod egne måleresultater, og tiden på SBI 2. november 1984 skulle jo gå med et eller andet.

Per Høgsted brugte anledningen til at fortælle Hans Jørgen Larsen, at de positive måleresultater ved anvendelse af Aaberg-princippet ikke kunne forklares ved en opblandingsproces.

Per Høgsted forklarede dette ved at påpege, at SBI's sporstofmålinger ved anvendelse af Aaberg-princippet viste en koncentration i skorstenen, der var større end gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

Modsat viste sporstofmålingerne ved anvendelse af det konventionelle ventilationsanlæg en koncentration i skorstenen, der var væsentlig mindre end gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

Disse faktuelle forhold kunne Hans Jørgen Larsen ikke gå op imod, men han nægtede at indlade sig i nogen form for dialog omkring disse kendsgerninger.

Konsulent Anders Poulsen spurgte til sidst, om SBI ville medvirke til en revideret tolkning af SBI's måleresultater, hvortil Hans Jørgen Larsen reagerede positivt. Mødet på SBI 2. november 1984 sluttede med denne målsætning.

Mødereferat med forslag til revideret tolkning af SBI's måleresultater.

Efter mødet udarbejdede Anders Poulsen, Per Høgsted og Poul Behnk et mødereferat, der indeholdt en revideret tolkning af SBI's måleresultater. På sidste side i mødereferatet var tolkningen af måleresultaterne opstillet i 3 punkter.

De 2 første punkter var blot en gentagelse af, hvad SBI's måleresultater klart viste, der lød således:
at koncentrationen af sporstof i skorstenen ved anvendelse af Aaberg-princippet var større end gennemsnitskoncentrationen i staldrummet, og omvendt
at skorstenskoncentrationen ved anvendelse af det traditionelle ventilationsanlæg var væsentlig mindre end gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

Det 3. punkt og forslag til tolkning af SBI's måleresultater lød således:
"SBI tilskriver på linje med Jydsk Teknologisk og Dansk Kedelforening, at måleresultaterne ved Aaberg-princippet er opnået ved en sammenbygning af to kendte ventilationsprincipper med en hidtil ukendt ventilationseffektivitet til følge, i rapporten betegnet selektivitet."

Hans Jørgen Larsen svarer Nordfab A/S 12. december 1984.
De 2 første punkter var Hans Jørgen Larsen nødt til acceptere, og dette var i realiteten tilstrækkeligt.

Idet koncentrationen i skorstenen ved anvendelse af Aaberg-princippet ikke kunne forklares ved en opblandingsproces i staldrummet, var der kun svaret tilbage, at Aaberg-princippet afsugede staldrummet selektivt. Aaberg-princippet afsugede sporstoffet direkte fra kilden ved staldgulvet, der var de eneste målinger i staldrummet, hvor målingerne var markant større end skorstensmålingen, jf. prologen side 10.

Hans Jørgen Larsen havde reelt anerkendt, at skorstensmålingen hverken i teorien eller i praksis kunne være et udtryk for gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

Hvad angik det 3. forslag til tolkning af SBI's måleresultater, skrev Hans Jørgen Larsen:
"Hvad angår Deres konklusion 3 har vi … ingen mulighed for at imødekomme Dem, men vi kan bekræfte, at ventilationseffektiviteten beregnet som angivet i rapporten af 19. august 1981 er højere for Aaberg-princippet end for undertryksanlægget. Betegnelsen "selektivitet" for dette fænomen må stå helt for Nordfab A/S's eller Jysk Teknologisk Instituts regning."

Hans Jørgen Larsen havde været sat fuldstændigt til vægs.

Hans Jørgen Larsen havde haft valget. Valget mellem at lade hele korthuset brase sammen, hvilket ville rive alt med sig. Inklusive ham selv. Hans Jørgen Larsen valgte at fornægte den virkelighed, han havde fået påvist.

Med dette resultat gik direktør Ejgil Olesen til sin bestyrelse i Nordfab A/S.

Bestyrelsen i Nordfab A/S turde grundet SBI ikke binde an med Aaberg-princippet.

Ejgil Olesen indkaldte til bestyrelsesmøde i Nordfab A/S. I detaljer underrettede Ejgil Olesen sin bestyrelse om de uhyggelige erfaringer, han havde høstet i løbet af 1984. I næsten et år havde Ejgil Olesen på alle tænkelige måder søgt at arrangere noget så simpelt som et teknikermøde med SBI, uden det var lykkedes.

End ikke statsminister Poul Schlüters mellemkomst havde skabt nogen form for imødekommenhed, hverken på SBI eller i boligministeriet.

Og så var der Hans Jørgen Larsen. Direktøren for et dansk statsligt forskningsinstitut, der af egen drift havde besøgt Nordfab A/S i Mariager og der proklameret, at Aaberg-princippet var dødsdømt i dansk landbrug og aldrig ville vinde udbredelse. Hvor gik egentlig grænsen for, hvad en direktør for et statsligt forskningsinstitut i Danmark kunne tillade sig?

Bestyrelsen i Nordfab A/S vurderede på denne baggrund, at det var alt for risikabelt at investere i produktion og markedsføring af Aaberg-princippet. Man skulle ikke undervurdere SBI's indflydelse i dansk landbrug.

En enig bestyrelse i Nordfab A/S meddelte Jydsk Teknologisk Institut, at man ikke turde binde an med produktion og markedsføring af Aaberg-princippet efter de oplevelser, man havde haft med SBI's direktør.

4. DEL

1985 til 1988

Introduktion til 4. del.

Institut for Bygningsteknik, AUC, stiller sig bag rapporten fra Jysk Teknologisk Institut i kritikken af SBI.
Institut for Bygningsteknik, AUC, informerer industriministeren om betydningen af Aaberg-princippet.
Boligministeriet nedtoner betydningen af eventuelle særlige egenskaber ved Aaberg-princippet.
Boligministeriet påpeger dårligt staldklima uden betydning for svinenes trivsel, sundhed og tilvækst.
Landbohøjskolen sætter boligministeriet på plads omkring staldklimaets betydning i svinestalde.
Aaberg-sagen sendes i TV-Søndagsavisen.
SBI's forskningsgrundlag i staldventilation afsløres som forfejlet fra instituttets grundlæggelse.
Topledere i landbruget stiller sig bag Jysk Teknologisk Institut, men trækkes tilbage i egne rækker.
Boligministeren afslutter Aaberg-sagen trods afsløringen af SBI's forfejlede forskningsgrundlag.
Professor Peter V. Nielsen udfærdiger videnskabeligt notat om Aaberg-princippet.
Aaberg-sagen sendes på ny i TV-Søndagsavisen og udløser kommissionsdomstol.

1985

Kapitel 29.
Institut for Bygningsteknik, Aalborg Universitetscenter, AUC, ind i billedet.

Aaberg-sagen havde mere og mere fået pressens bevågenhed. Holstebro Dagblad, Jyllands Posten og en lang række andre aviser var begyndt at skrive om sagen.

En stor opsat artikel i Jyllands Posten fik folketingets erhvervsudvalg til at rette en forespørgsel til industriminister Ib Stetter. Forespørgslen endte naturligt nok hos boligministeren (departementschef Ole Zacchi), der sendte forespørgslen videre til Marius Kjeldsen, der overrakte forespørgslen til sin kontorchef Flemming Lethan, der sendte forespørgslen videre til SBI's direktør Hans Jørgen Larsen.

Det Aaberg-sagen nu var oppe imod var reelt en række af topembedsmænd, der med alle midler kæmpede for egen overlevelse i det offentlige system. De havde alle andel i den bevidste og usaglige bekæmpelse af Aaberg-princippets anerkendelse. Kom det frem, hvordan senest virksomheden Nordfab A/S var blevet neutraliseret, ville konsekvenserne være uoverskuelige.

I alt dette, at ligne ved et skakspil, havde SBI's direktør Hans Jørgen Larsen siddet og trukket det ene ulovlige træk efter det andet ved at flytte brikkerne rundt på brættet, som det passede ham. Brikker, der var slået, stillede denne anløbne person blot tilbage på brættet. Brikker, der stod i vejen, blev ignoreret eller blot fjernet.

Alt dette skete med fuld opbakning fra Marius Kjeldsen, et tungt element i SBI's bestyrelse og samtidig direktør i boligministeriet, og med en tilsvarende opbakning fra Marius Kjeldsens kontorchef Flemming Lethan, og departementschefen i boligministeriet Ole Zacchi.

Hans Jørgen Larsens gøremål i Aaberg-sagen var ét stort bedrageri. Personen var kynisk beregnende, men han havde antageligt ikke forstået omfanget af den type forbrydelse, han havde involveret sig i.

I 1985, da folketingets erhvervsudvalg af egen drift havde reageret på artiklen i Jyllands Posten, erindrede jeg, at departementschef Ole Zacchi under et møde med boligministeren i 1983 nedladende om teknikerne på JTI havde udtalt, at han ikke vidste, hvilken slags mennesker, der arbejdede på JTI, men forskere var de i hvert fald ikke.

Da Nordfab A/S nu var ude af billedet, fandt jeg derfor anledning til at rette henvendelse til Institut for Bygningsteknik på Aalborg Universitetscenter.

Aalborg Universitetscenter retter henvender sig til industriministeren.

På Aalborg Universitetscenter, Institut for Bygningsteknik, lykkedes det mig at møde instituttets leder akademiingeniør C.E. Hyldgaard. Jeg satte ham kort ind i sagen og sendte ham efterfølgende SBI's rapporter fra 1980 og 1981 sammen med rapporten fra JTI og fa. Aabergs pjece om ventilationsprincippet Specifik Klimastyring.

Efter hen over efteråret i 1985 at have sat sig grundigt ind i Aaberg-princippet og det materiale, som lederen af Institut for Bygningsteknik var overladt, skrev ingeniør C.E. Hyldgaard i november 1985 bl.a. disse ord til industriminister Ib Stetter:
"Vedrørende den såkaldte Aaberg-sag.
Da jeg i sommerens løb er blevet bekendt med denne sag, og da klimaafdelingen i Instituttet for Bygningsteknik forskningsmæssigt satser på netop luftbevægelser, temperaturforløb og forureningsudbredelse i rum, føler jeg trang og pligt til at fremføre følgende:
1. Mig bekendt eksisterer der ikke på internationalt plan forskningsrapporter eller anden teknisk litteratur, der beskriver kunstigt skabte cykloners udnyttelse til selektiv udsugning. Princippet er jo velkendt i naturen, men det nye ligger i at skabe cykloner indendørs og udnytte deres fra naturen kendte opsugningsvirkning.
2. Jeg kan i alt væsentligt tilslutte mig rapporten 4200-71708 fra Jysk Teknologisk Institut ved Per Høgsted. Rapporten er efter min mening knivskarp i sine vurderinger og bør være i stand til at overbevise enhver med (og måske også uden) kendskab til luftstrømninger. …"

Udtalelsen fra Aalborg Universitetscenter blev samtidig tilstillet boligministeriet og SBI, men her var man allerede i fuld gang med at lade boligministeren føre industriministeren bag lyset. Dette fik udtalelsen fra Aalborg Universitetscenter, Institut for Bygningsteknik, ikke nogen indflydelse på.

Hvordan boligministeren fører industriministeren bag lyset.

Det var ikke gået ubemærket for sig, måden hvorpå Hans Jørgen Larsen havde fået Nordfab A/S til at trække følehornene til sig. Dette havde også kontorchef Flemming Lethan i boligministeriet kunnet følge med i.

Først hvordan Hans Jørgen Larsen i 1983 havde måttet erkende, at Hans R. Junges vurderingsgrundlag fra 1978 var teoretisk forkert og dernæst, hvordan Hans Jørgen Larsen i dialogen med Nordfab A/S havde været nødt til at erkende, at Aaberg-princippet indeholdt en markant større og ganske anden type ventilationseffektivitet, end det traditionelle ventilationsanlæg, det var blevet sammenlignet med.

Hans Jørgen Larsen havde ikke kunnet komme udenom, at SBI's egne sporstofmålinger viste, at Aaberg-princippet frembragte en skorstenskoncentration, der var større end gennemsnittet af samtlige målinger i staldrummet, hvori også indgik sporstofmålingerne 10 cm over forureningskilden ved staldgulvet.

Der skulle ikke den store eksamen til at regne ud, at denne kendsgerning ikke kunne forklares med en opblandingsproces. Denne større skorstenskoncentration kunne kun lade sig gøre, fordi Aaberg-princippet afsugede sporstof direkte fra sporstofkilden ved staldgulvet. Alle andre målinger taget højere oppe i staldrummet var markant mindre end skorstensmålingen!

For Hans Jørgen Larsen ville det være dødsstødet i 1985 at tiltræde, at dette faktum ikke kunne forklares med en opblandingseffekt. En sådan indrømmelse ville vælte alt. Især for ham selv. Han havde allerede i 1981 kategorisk afvist denne mulighed i en intern skrivelse til boligministeriet med disse ord:
"Vi har i vores vurdering forklaret anlæggets gode egenskaber ved en opblandingseffekt, og den kan ikke fjernes."

Kontorchefens juridiske embedseksamen rakte så rigeligt.

Til forståelse af dette forhold rakte derimod den juridiske embedseksamen kontorchef Flemming Lethan lå inde med så rigeligt. Flemming Lethan havde derfor brug for, at selektive egenskaber ikke havde nogen landbrugsfaglig relevans eller effekt i svinestalde, når det kom til stykket.

Det var det Flemming Lethan sad og strikkede sammen, da han i november 1985 modtog kopi af henvendelsen fra Institut for Bygningsteknik, AUC, til industriministeren.
Selektive egenskaber eller ej var ikke længere af relevans. Nu havde man brug for, at det var uden betydning, om Aaberg-princippet besad de egenskaber, som fa. Aaberg siden 1966 havde henvendt sig til SBI omkring.

Boligministeren underkender Aaberg-princippet landbrugsfagligt.

Betydningen af om Aaberg-princippet indeholdt en cyklonagtig selektiv udsugningseffekt eller ej havde Flemming Lethan gjort til et ligegyldigt anliggende. Det lod kontorchef Flemming Lethan boligministeren svare industriministeren, der videresendte svaret til folketingets erhvervsudvalg i december 1985.

Uden undersøgelser af nogen art - hvori Aaberg-princippet havde været inddraget - havde Flemming Lethan fremdraget en skrivelse fra Statens Jordbrugstekniske Forsøg, SJF, til boligministeriet tilbage fra juni 1983.

Det var til denne skrivelse Flemming Lethan lod boligministeren henvise i sit svar via industriministeren til folketingets erhvervsudvalg.

Dette citat fra skrivelsen fra SJF indgik i boligministerens besvarelse:
"Det kan … oplyses, at der ikke ved hidtidige undersøgelser er fundet større forskelle på tilvækst og sundhed, der kan henføres til forskelle i effekten af ventilationsanlæg, også selv om denne forskel i nogle tilfælde har været stor."

Traditionelle ventilationsanlæg havde ingen effekt i dyrenes opholdszoner ved gulvfladen. Derfor kunne forskellen ikke i nogle tilfælde være stor. Selv i 2018 er det en kendsgerning, at traditionel ventilation ingen virkning har i staldbunden. Det er blandt andet derfor, der forskes i den umulige opgave at fjerne dyrenes giftige luftformige affaldsprodukter fra staldbunden ved hjælp af gulvventilation på Århus Universitet.

De hidtidige undersøgelser, der henvises til i citatet ovenfor, eksisterede ikke noget steds. Udsagnet minder allermest om noget, det var lykkedes for Hans Jørgen Larsen at få puttet ind i SJF-skrivelsen i 1983.

Flemming Lethan fortsatte med usagligt at præparere sin minister med den naturlige konsekvens, som denne opfattelse afstedkom. Det skete i udkastet til ministerens skrivelse, der lød således:
"Dette udsagn tyder efter min opfattelse på, at spørgsmålet om de forskellige ventilationsanlæg i det hele taget spiller den rolle i landbrugsproduktionen, som man tidligere har troet, hvilket gør det yderligere formålsløst at beskæftige sig med "den selektive udsugningsvirkning". Min konklusion er, at der intet grundlag er for at hævde, at SBI med sin holdning skal have forhindret indførelsen af SKS-anlægget og have påført Aaberg, landbruget og landet store tab."

Ved at referere til udtalelsen fra SJF, tegnede Flemming Lethan det billede, at SBI langt fra stod alene. En landbrugsorganisation, der formelt set ingen relationer eller bindinger havde til SBI med domicil i det jyske skulle egne sig til at højne troværdigheden omkring SBI.

Virkeligheden var imidlertid en ganske anden. SJF var i denne sammenhæng så meget SBI, det på nogen måde kunne lade sig gøre at blive. Centrums-figuren bag tilblivelsen af SBI-publikationen Temperaturstabiliteten i mekanisk ventilerede stalde, der var hjørnestenen bag SBI-Notat 56, var lic.agro. Søren Pedersen, der havde fungeret under Hans R. Junge på SBI i en årrække.

Det var Hans R. Junge, der bestemte, at testning af ventilationsanlæg efter SBI-Notat 56 fremadrettet skulle foregå på SJF. Til at forestå dette arbejde fulgte Søren Pedersen med fra SBI til SJF ved Horsens som den øverste ansvarlige for administrationen af SBI-Notat 56.

I boligministeriet havde Flemming Lethan nærlæst dialogen mellem Hans Jørgen Larsen og Nordfab A/S, og heraf fulgte det éntydigt, at Aaberg-princippet besad selektive ventilationsegenskaber. En erkendelse heraf i 1985 ville være ikke mindre end en katastrofe for SBI og boligministeriet. Det var hermed blevet af afgørende betydning, at selektive egenskaber ved Aaberg-princippet ikke havde landbrugsfaglig relevans.

Boligministerens svar til industriministeren var fra ende til anden konciperet af kontorchef Flemming Lethan. Det var dette usaglige og misvisende svar industriministeren sendte videre til folketingets erhvervsudvalg.

Hverken boligministeren, industriministeren eller erhvervsudvalgets medlemmer havde en jordisk chance for at gennemskue, hvordan de blev ført bag lyset af kontorchef Flemming Lethan i boligministeriet.

Det havde ikke på nogen måde i boligministeriet flyttet noget, at Institut for Bygningsteknik på AUC i Aalborg nu også stod bag JTI-rapporten fra 1983. Henvendelsen fra AUC til industriministeren var totalt neutraliseret.

Flemming Lethan havde ladet boligministeren fremføre, at det landbrugsfagligt var betydningsløst om Aaberg-princippet havde en selektiv udsugningsvirkning eller ej. For dyrenes vedkommende var det uden betydning, om luften ved staldgulvet var ren, frisk og iltrig eller massivt forurenet af dyrenes luftformige affaldsgasser, herunder ammoniakdampe. Det var Flemming Lethans taktiske afmontering af bomben under SBI og boligministeriet og det svar, han lod sin minister pådutte erhvervsudvalget.

Sygdomsproblemer i svinestalde var uundgåelige, med mindre problemerne blev holdt nede med mængder af antibiotika. Aaberg-princippet indeholder alternativet til antibiotikaproblematikken.

1986

Kapitel 30.
Embedsmændenes overlevelseskamp og politikerne.

I disse år sad vi danskere og morede os over den engelske satire-serie i TV, Javel hr. Minister. Det skal der så sandelig også være plads til. Oplevelsen i virkeligheden er til gengæld en ren gyser.

Boligministeren var i Aaberg-sagen en ren marionetfigur, som trukket ud af den engelske TV-serie.

Det stod efterhånden fuldstændig klart, at uanset måden hvorpå, der blev rettet henvendelse til boligministeren, så endte alt ved Ole Zacchi, Marius Kjeldsen og kontorchef Flemming Lethan.

Svarene herfra blev tilrettet de stillede spørgsmål. Disse 3 embedsmænd i boligministeriet stod med ryggen mod muren. De havde alt at vinde alternativt alt at tabe. Deres hidtidige adfærd og sagsbehandling ville kunne koste dem ansættelsen.

Det, som fa. Aaberg, JTI, Dansk Kedelforening, Nordfab A/S og AUC var oppe imod, var teknisk og faglig uvederhæftighed, der var vanskeligt at sætte sig ind i. Den vanvittige brug af SJF-udtalelsen, som Flemming Lethan havde ladet boligministeren anvende i redegørelsen, der endte med at blive svaret til folketingets erhvervsudvalg og andre, havde ministeren ikke en levende chance for at gennemskue falskheden i.

Landbohøjskolen går i rette med den landbrugsfaglige udtalelse.

De landbrugsfaglige forhold, der nu var bragt i fokus, lod jeg forelægge for Landbohøjskolens rektor Folke Rasmussen, der besvarede min henvendelse med disse ord i februar 1986:
"På baggrund af erfaringer fra intensive husdyrproduktioner, … har jeg den opfattelse, at staldklimaet, og specielt indholdet af gasser ved gulvoverfladen, har afgørende betydning for dyrenes velbefindende og sundhedstilstand. Irritation af luftvejene – samt andre virkninger af gasarterne – kan give grundlag for udvikling af sygdomme hos dyrene. Et godt staldklima er én af flere faktorer, som har betydning for sundhedstilstanden i en husdyrbesætning."

Udtalelsen fra Folke Rasmussen, fremsendte finansudvalgets formand Svend Erik Hovmand til Ole Zacchi, der fordrejede virkeligheden til ukendelighed, da han svarede Svend Erik Hovmand. Essensen i besvarelsen havde Ole Zacchi snuppet fra boligministerens svar til erhvervsudvalget. Her havde Flemming Lethan ladet boligministeren fremhæve Hans Jørgen Larsens falske udtalelse i SBI-rapporten fra 1981, der lød således:
"Der er ved Aaberg-princippet en mere jævn fordeling af den forurenede luft i opholdszonen."

Hvis det var sådan Aaberg-princippet virkede, kunne ingen være uenige med SBI og boligministeriet. Der kunne ikke være nogen speciel idé i at fordele forureningen ved staldgulvet mere jævnt, når det drejede sig om at fjerne den forurenede luft fra disse zoner i staldrummet.

Sådan må Svend Erik Hovmand have resoneret, da han modtog besvarelsen fra departementschef Ole Zacchi.

DR TV-journalisten Jens Olaf Jersild.

Sagen havde efterhånden bredt sig i den skrivende presse. Sagen strammede mere og mere til. Det lå ligesom i luften, at sådan kunne det ikke blive ved. Men de involverede embedsmænd var indtil videre upåvirkede af situationen. Med midler af enhver karakter skulle disse mennesker bare overleve i deres stillinger.

Der skulle tilsyneladende meget mere til. Tanken om TV-mediet havde end ikke strejfet mig indtil en af de mange journalister, jeg talte meget med mente, at sagen egnede sig for TV. Den pågældende journalist kendte DR-journalisten Jens Olaf Jersild, som han tilbød at introducere mig for. Jeg tog imod tilbuddet, og blev inviteret til møde med Jersild i DR TV-byen i Gladsaxe i foråret 1986.

Optagelsesprøven til DR TV-udsendelsen.

Mit første møde med Jens Olaf Jersild begyndte i TV-byen en tilfældig dag ved omkring 15-tiden og sluttede ved ca. 04-tiden tidligt næste morgen. Fra jeg kom, til jeg blev lukket ud af TV-byen, havde jeg været til optagelsesprøve på en måde, jeg aldrig tidligere havde oplevet.

Jeg var blevet krydsforhørt, og Aaberg-sagen var blevet endevendt igen og igen, men det endte med, at Jens Olaf Jersild mente, der var basis for at tage sagen op i DR TV-Søndagsavisen. Men først skulle sagen forberedes, og alene dette var en stor proces.

Henover foråret og sommeren i 1986 var Jens Olaf Jersild blevet klædt på til at sende Aaberg-sagen i TV.

Aaberg-sagen i TV-Søndagsavisen 28. september 1986.

Den første af Jens Olaf Jersilds 2 udsendelser i DR TV-Søndagsavisen blev sendt 28. september 1986. I knap 20 minutter blev meget væsentlige dele af Aaberg-sagen blotlagt for de danske seere i den bedste sendetid en søndag aften.

Reaktionerne på TV-udsendelsen.

TV-indslaget afstedkom voldsomme reaktioner, men for SBI's direktør Hans Jørgen Larsen, direktøren i boligministeriet Marius Kjeldsen, juristen og kontorchefen samme sted Flemming Lethan og boligministeriets departementschef Ole Zacchi ændrede TV-udsendelsen intet.

Tværtimod blev disse personers beregnende adfærd tilsvarende voldsomt skærpet i kampen for overlevelse.

Reaktionerne tæt på SBI og boligministeriet.

Ombudsmandsinstitutionen, stående folketingsudvalg og SBI's repræsentantskab var de første til at reagere på udsendelsen i DR-Søndagsavisen.

Ombudsmanden Niels Ejlskov Holm rekvirerede af egen drift sagsakterne i Aaberg-sagen fra SBI og boligministeriet. Folketingets bolig- og erhvervsudvalg bad på ny boligministeren (departementschef Ole Zacchi) om en redegørelse i sagen, og SBI's repræsentantskab bad SBI's bestyrelse og direktør om en udredning af de forhold, der var blevet blotlagt gennem Jens Olaf Jersilds fremragende udsendelse.

På baggrund af nye uvederhæftige bortforklaringer fra SBI og boligministeriet lykkedes det at gyde olie på vandene. De værste dønninger lagde sig og den kritiske reaktion på TV-udsendelsen forstummede stille og roligt helt. Således trak ombudsmanden – af egen drift forlød det - følehornene til sig, men inden han helt trak sig ud af sagen, nåede andre embedsmænd i ombudsmandsinstitutionen at udtale, at der ikke var forhold i Aaberg-sagen, der kunne rubriceres under begrebet inhabilitet.

Dette betød tilsyneladende, at inhabilitet var afskaffet i den offentlige sektor.

Marius Kjeldsen kunne således i egenskab af direktør i boligministeriet selv afgøre om klager over forholdene på SBI, hvor han havde været den øverst ansvarlige som formand for bestyrelsen, var berettigede eller ej.

Det var således heller ikke i strid med habilitetsreglerne, at Hans R. Junge, som fa. Aaberg helt specifikt havde klaget over til boligministeriet i 1975, selv kunne få lov til i 1980 at afgøre, om han i 1966 havde udført en fejlfyldt undersøgelse af Aaberg-princippet, eller om han fandt, at dette ikke var tilfældet.

Kapitel 31.
Det faglige ugeblad Ingeniøren.

I kølvandet på TV-udsendelsen kom der en chokerende reaktion fra fagbladet Ingeniøren. Bladets chefredaktør Torkil Morsing havde valgt at lade et teknisk fagblad tale SBI's og boligministeriets sag.

Torkil Morsing havde bedt om aktindsigt på SBI, og på baggrund af det materiale, han modtog og de samtaler han førte med de berørte embedsmænd, havde han dannet sig et helt forkert billede af sagen og handlede, som det vil fremgå nedenfor, helt igennem partisk.

Torkil Morsing var civilingeniør i kemi og havde således ingen ventilationsteknisk baggrund for at vurdere det materiale, hvorom alt det ventilationstekniske i Aaberg-sagen drejede sig.

Det hører med til historien, at jeg allerede i januar 1986 havde kontaktet en journalist på Ingeniøren og efter aftale med ham havde fremsendt det væsentligste materiale i Aaberg-sagen. Der var især tale om rapporten fra Jysk Teknologisk Institut, udtalelserne fra Dansk Kedelforening og Aalborg Universitetscenter. Min far fremsendte samtidig til journalisten pjecen - Specifik Klimastyring - om Aaberg-princippets virkemåde og en videooptagelse af det luftstrømningsforløb, som Aaberg-princippet genererede.

Intet af hvad Torkil Morsing skrev i Ingeniøren, og som på denne måde blev åbenbaret for mere end 60.000 af bladets abonnenter, handlede om ventilationsteknik. Intet var underbygget!

Det skete i Ingeniøren fredag den 28. november 1986.

På forsiden af bladet, lod Torkil Morsing indrykke nedenstående falske annoncering om artiklen, som Morsing bragte inde i bladet om Aaberg-sagen. Læs igen. Det var annonceringen, der var falsk. Indlægget i Ingeniøren havde Morsing annonceret således:

"TV bragte forfalsket brevkopi.

Det var usædvanlige midler, der blev bragt i anvendelse, da Søndagsavisen bragte indslag om fabrikant Aabergs lange kamp mod myndighederne."

Ingen havde bragt nogen falsk brevkopi i TV-udsendelsen. Der var i stedet tale om en fuld-

ständig korrekt afskrift af en næsten ulæselig kopi af det brev i Aaberg-sagen, hvormed Marius Kjeldsen havde ført professor fhv. finansminister Thorkild Kristensen bag lyset i 1979.

TV-journalisterne havde fejlagtigt anvendt afskriften af den ulæselige kopi i TV-udsendelsen til at beskrive det uheldige i Marius Kjeldsen dobbeltrolle i Aaberg-sagen. Afskriften fremtrådte i toppen som afsendt af Marius Kjeldsen fra Boligministeriet, mens afskriften i bunden fremtrådte som afsendt af Marius Kjeldsen fra Statens Byggeforskningsinstitut. Brevet til Thorkild Kristensen var i virkeligheden blot sendt CC til Statens Byggeforskningsinstitut. Noget så simpelt lod Torkil Morsing ikke undersøge.

Præsentationen af afskriften i TV kendte jeg intet til, før jeg så TV-udsendelsen. Der var ikke tale om en brevkopi, men om en afskrift, der ingenlunde var forfalsket. På forsiden af afskriften var det markant og tydeligt fremhævet, at der var tale om en afskrift. Afskriften var samtidig hæftet sammen med den ulæselige kopi, ligesom afskriften i sagens natur ikke var underskrevet.

Hvad der drev Torkil Morsing til anvendelse af sådanne metoder i Ingeniøren forekom uforståeligt. Det Torkil Morsing havde beskyldt mig for, gjorde han i stedet sig selv skyldig i overfor mere end 60.000 af Ingeniørens abonnenter.

Der var imidlertid ingen vej tilbage for Torkil Morsing og fagbladet Ingeniøren. Den form Torkil Morsing havde valgt at bringe Aaberg-sagen i udelukkede ethvert tilbagetog. Dette uanset hvad jeg efterfølgende præsenterede chefredaktøren for af fakta omkring det virkelige sagsforløb.

Her er nogle udpluk af den måde, hvorpå Torkil Morsing havde valgt at præsentere Aaberg-familien for bladets læsere i Ingeniøren:

”Aaberg burde være stoppet for længst.

Ansatte har i embeds medfør anvendt flere årsværk på Aaberg-sagen. Den har ganske enkelt kostet samfundet millioner af kroner …

…

At det går så galt i to årtier, hænger nok sammen med et andet af tidens tegn. Politikere og journalister er fælles om at udtrykke deres mistillid til eksperterne. En sund naturlig skepsis

er ønskelig. Men en tro på, at eksperter altid har uret, er betænkeligt. Det minder for meget om George Orwell's samfund, hvor "uvidenhed gør stærk".
Rigt kan der findes eksempler på, at det store samfund handler mis med den lille mand. Men at det altid forholder sig sådan, er en myte. I Aaberg-sagen er det ikke tilfældet. Den ulykkelige familie lider under en blanding af kreativitet, selvovervurdering, mistænksomhed, utrolig stædighed og total mangel på dømmekraft. Folk kyndige indenfor patentområdet, kender denne særlige opfindertype. Men her er den unægtelig drevet ud på parodiens overdrev,
Der må være grænser for, hvor meget "den lille mand" skal trække myndigheder og os alle rundt i manegen. Det koster trods alt samfundet mange penge. Og hvad værre er. Det er ikke bare Aaberg-familiens ulykke. Det er også belastende for de mennesker, som Aaberg-familien ved hjælp af massemedierne får tilsvinet."

Med nedenstående overskrift fortalte Ingeniøren bladets læsere, hvad embedsmændene mente omkring personen fa. Aaberg. Artiklen sluttede således:

"Et miskendt geni eller en særpræget kværulant?

Aaberg-sagen har stået på i 21 år. Hvor mange år endnu skal den belaste myndighederne og familien Aaberg selv? På SBI kan en afdelingsleder oplyse, at han – hvis man ser bort fra det rutinemæssige administrationsarbejde – har anvendt "2 årsværk" på Aaberg.
Miskendt geni eller ekstrem form for kværulanteri? Vi overlader til læseren at afgøre, om en af de to karakteristikker passer, eller om de begge gør det. Eller om en helt tredje betegnelse er mere velvalgt."

For første gang var det for alvor lykkedes for embedsmændene med assistance fra et teknisk/fagligt ugeblad at nedgøre fa. Aaberg. Fagbladet Ingeniøren havde ikke blot totalt latterliggjort Aaberg-familien, min far og mig. Uden teknisk belæg af nogen art eller faglige indlæg i bladet, var Ingeniøren lykkedes med på samme tid at nedvurdere og latterliggøre Aaberg-princippet overfor bladets læsere.

To dage senere - mandag den 1. december 1986 - ringede jeg til Torkil Morsing og havde en lang samtale med chefredaktøren. Samtalen afslørede helt umiddelbart, at Morsing intet havde begrebet af sagens tekniske sider. Morsing veg udenom de mest simple spørgsmål. Han nægtede enhver form for teknisk dialog!

Torkil Morsing havde bedt om aktindsigt på SBI og fået sagsakterne. Men indsigten fulgte ikke med. Den manglede Torkil Morsing totalt. I de følgende numre af Ingeniøren fortsatte bladet i samme stil med Aaberg-sagen. Hvad der drev Torkil Morsing til på denne facon at misbruge fagbladet Ingeniøren må muligvis til stadighed henstå som en gåde. Jeg har dog en svag mistanke, men heller ikke mere.

De helt store spørgsmål, der herefter trængte sig på, var om SBI havde oplyst Torkil Morsing om følgende faktuelle forhold:
at Hans R. Junge i 1978 havde opstillet et vurderingsgrundlag, indeholdende den falske påstand, at man i skorstenen kunne måle forekomsten af sporstof i forsøgslokalet,
at Hans R. Junge i 1980 havde anvendt dette falske vurderingsgrundlag til underkendelse af Aaberg-princippet,
at SBI's direktør Hans Jørgen Larsen i 1983 havde erkendt, at Hans R. Junges vurderingsgrundlag fra 1978 var teoretisk forkert/falsk,
at Hans Jørgen Larsen samtidigt havde kaldt brugen af Hans R. Junges falske vurderingsgrundlag for anvendeligt i praksis, hvorved Hans Jørgen Larsen havde godkendt,
at Aaberg-princippet i 1980 var blevet underkendt af Hans R. Junge på et grundlag, der var teoretisk forkert?

Havde SBI underrettet Torkil Morsing om, hvordan SBI havde udnyttet uholdbare private udtalelser fra en pensioneret professor fra Danmarks Tekniske Højskole, DTH, og om, at SBI uvederhæftigt havde påkaldt sig, at DTH stod fuldstændig bag SBI i Aaberg-sagen, selvom dette ikke var tilfældet?

Havde SBI underrettet Torkil Morsing om, at SBI selv stod alene isoleret med ryggen mod muren? Havde SBI fortalt Torkil Morsing, at fa. Aaberg havde total opbakning fra Den kgl. Veterinær- og Landbohøjskole (1966), Dansk Kedelforening (1981), Jysk Teknologisk institut, JTI, (1983), Nordfab A/S (1984) og Aalborg Universitetscenter, AUC, (1985)?

Der var intet at stille op imod fagbladet Ingeniøren, dertil var Torkil Morsing gået alt for langt over stregen.

1987

Kapitel 32.

SBI's forskning i staldventilation konstateres som grundliggende forkert.

Der forefandtes ikke længere indgange til SBI, hvorfra afholdelse af et teknikermøde kunne dikteres.

Alt havde været forsøgt, og alt endte på samme måde. Igen og igen. I SBI-regi afviste Hans Jørgen Larsen ethvert initiativ, og nøjagtigt det samme skete i boligministeriet, hvor Marius Kjeldsen og Flemming Lethan gang på gang med Ole Zacchi's billigelse, lod deres minister besvare enhver henvendelse til ministeriet med skrivelser, hvis indhold var manipuleret ned i mindste detalje.

Et fælles træk havde det været, fra fa. Aaberg rettede sin første henvendelse til SBI i 1966 og frem til nu, at en stor grad af spontan fjendtlighed havde været fremherskende. Hvad kunne afstedkomme en sådan fjendtlighed. At SBI med alle midler i mere end 21 år havde bekriget fa. Aaberg?

Dette forhold ledte tanken ind på, på hvilket grundlag SBI mon forskede i staldventilation?

Danmarks Tekniske Bibliotek.

Med henblik på nøje at undersøge dette forhold rekvirerede jeg fra Danmarks Tekniske Bibliotek alle SBI's væsentlige og afgørende Publikationer og Notater vedrørende mekanisk staldventilation.

Efter nøje at have studeret dette materiale faldt en lang række af brikker på plads. Brikker der kunne forklare denne fjendtlighed. Det skulle vise sig, at SBI's forskning i staldventilation i midten af 1950-erne var lagt tilrette på et grundlag, der var fundamentalt forkert.

Dette gav mening. Brikkerne var på plads. SBI's forskning hvilede – som allerede tidligere påvist - på den uholdbare antagelse, at staldluft og friskluft forekom så opblandet i staldrummet, at SBI havde karakteriseret opblandingen som total.

Denne uholdbare antagelse fik SBI til at konkludere, at dyrenes luftformige affaldsprodukter i form af bl.a. kuldioxid og ammoniakdampe også var ligeligt fordelt overalt i staldrummet. Hvis dette var rigtigt, kunne SBI med rette drage konklusionen:
"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

På dette fundamentalt forkerte grundlag foregik SBI's forskning i staldventilation i 1966, da fa. Aaberg kontaktede og underrettede Hans R. Junge og SBI om de sensationelle resultater med Aaberg-princippet.

Intetanende om disse forhold præsenterede fa. Aaberg i 1966 Hans R. Junge for et ventilationsprincip, hvis virkemåde uundgåeligt ville afsløre grundlaget for SBI's forskning som fundamentalt forkert. Dette ventilationsprincip byggede på de virkelige forhold i staldene og ikke på løse antagelser eller fantasi.

Overalt i fa. Aabergs brochurematerialer, patentbeskrivelser m.v. var der henvist til, hvor vigtigt det var at fjerne dyrenes luftformige affaldsprodukter fra staldbunden. Havde Hans R. Junge ikke tænkt over dette før 1966, var det nu bøjet i neonrør, at staldluften ved staldgulvet var det mest forurenede område i især svinestalde. At det lugtede dårligt i hovedhøjde betød ikke, at det ikke var værre, hvis man bukkede sig.

Det er vigtigt at forstå, at Hans R. Junge-opfattelsen, at staldluft forekom totalt opblandet, alene hvilede på antagelser grebet ud af den blå luft. Intet, absolut intet, var forskningsmæssigt underbygget.

SBI's forfejlede forskningsgrundlag fra midt 1950-erne og konsekvenserne kortfattet.

Således forespurgt forklarede Hans R. Junge overfor kommissionsdomstolen i 1989, at SBI's forskning ganske rigtigt hvilede på det grundlag, at staldluft forekom totalt opblandet. Hans R. Junge henviste til sin egen SBI-udgivelse fra 1956, Staldklimaet og husdyrbruget, hvor denne antagelse første gang var kommet til udtryk.

Han forklarede overfor kommissionsdomstolen, at dette stadig var hans opfattelse.

Jeg sad i højesteret og lyttede med og tænkte: Hvad er det dog manden siger? Jeg tror, han forsøgte at give indtryk af, at det var menneskeligt at fejle, mens han sad på nåle fuldstændig i lommen på den dommer hans fremtid helt afgørende var afhængig af. Han kunne næppe have glemt, at han selv havde redigeret SBI-rapporten i 1980, hvor sporstofmålingerne viste, at staldluften var alt andet end totalt opblandet.

Hans R. Junge havde næppe heller glemt, at han i 1980-rapporten havde anvendt udtrykket en triviel fysisk kendsgerning om sit eget falske vurderingsgrundlag fra 1978. Vurderingsgrundlaget der indeholdt den ubetingede forudsætning, at staldluften var totalt opblandet.

Materialet fra Danmarks Tekniske Bibliotek var meget mere end interessant.

I 1960 udgav SBI publikationen Undersøgelser vedrørende ventilering af stalde 1953-1956. Bag denne publikation stod Hans R. Junge, der selv betegnede publikationen, som et stykke grundforskning. Forudsætningerne for anvendeligheden af dette digre værk på 224 sider var, at staldluften forekom totalt opblandet. Var dette ikke tilfældet, var publikationen uanvendelig.

Alt dette væltede indover Hans R. Junge, da fa. Aaberg i 1966 præsenterede ham for Aaberg-princippet.

Næste gang Hans R. Junge fremførte SBI's forfejlede forskning i staldventilation, var han fuld bevidst omkring det uholdbare. Det skete i SBI-udgivelsen Ventilering af stalde 2 fra 1968. Her var der ikke noget at tage fejl af. Helt bevidst om det falske i nedenstående udsagn fremførte Hans R. Junge uden dokumentation af nogen art det fundamentalt forkerte forskningsgrundlag med denne formulering:
"Såvel kuldioxid som de øvrige nedennævnte luftarter (ammoniak, svovlbrinte, metan) forekommer i det store og hele jævnt fordelt i hele staldens luftvolumen."

Næste gang den forfejlede forskning kom direkte til udtryk var i SBI-publikationen Temperaturstabiliteten i mekanisk ventilerede stalde fra 1974. I denne publikation var der heller ikke noget at tage fejl af. Her blev det forkerte forskningsgrundlag udtrykt i denne formulering:
"Da afgangsluften fra en stald må antages at give et godt billede af den gennemsnitlige lufttilstand i stalden, har såvel temperaturføler som fugtighedsføler været monteret i udsugningen."

I 1975 tog Hans R. Junge skridtet fuldt ud. Han lod udarbejde SBI-Notat 56. Grundlaget for SBI-Notat 56 var, at staldluften forekom totalt opblandet. Det som Hans R. Junge havde besluttet i 1966, at staldluften skulle blive ved med at være.

SBI-Notat 56 var skabt til afprøvning af staldventilationsanlæg. Når staldluften var totalt opblandet ville ethvert ventilationsanlæg ventilere totalt opblandet staldluft ud af staldrummet. På denne måde var ventilationsanlæggenes effektforbrug bragt i centrum.

Kriterierne efter SBI-Notat 56 gik derfor alene ud på at registrere følgende egenskaber ved de forskellige fabrikanters ventilationsudstyr opregnet således i Notatet:
"Luftmængdeydelse, effektforbrug, støjniveau, rengøringsvenlighed, holdbarhed og informationsmateriale."

SBI-Notat 56 blev ophøjet til Dansk Standard DS 6039 i marts 1983.

Aaberg-princippets effektforbrug var større end konkurrenternes. Det kostede energi at fremdrive det specielle luftstrømningsforløb, der gjorde Aaberg-princippet i stand til trækfrit at fjerne dyrenes luftformige affaldsprodukter fra dyrenes opholdszoner.

Næste gang det forfejlede forskningsgrundlag kom direkte til udtryk var i 1978. Det skete, da Hans R. Junge i forsøgsvilkårene for undersøgelsen af Aaberg-princippet indføjede det falske vurderingsgrundlag, han havde besluttet at underkende Aaberg-princippet ved hjælp af. Hans eget forfejlede forskningsgrundlag! Det falske vurderingsgrundlag, der lød således:
"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Dette udsagn havde SBI's direktion i 1981 erkendt kun kunne være sandt, hvis staldluften forekom totalt opblandet. Det der skulle vise sig at være selve grundlaget for SBI's forskning i mekanisk staldventilation. Det var dette udsagn, Hans Jørgen Larsen i 1983 erkendte var teoretisk forkert.

Sidste gang det forfejlede forskningsgrundlag kom direkte til udtryk var i 1980, da Hans R. Junge underkendte Aaberg-princippet ved hjælp af det falske vurderingsgrundlag fra 1978.

SBI-rapporten fra 1980 dokumenterer SBI's forskning i staldventilation som grundliggende forkert.

For første gang nogensinde havde SBI i 1980 målt, hvordan sporstof fordelte sig i et staldrum. Både ved det traditionelle ventilationssystem og ved Aaberg-princippet viste måleresultaterne, at sporstoffet ammoniak ikke fordelte sig jævnt eller var totalt opblandet i staldrummet. Ammoniakkoncentrationerne var markant størst i den nederste del af staldrummet og allerstørst ved forureningskilden helt nede ved staldgulvet. SBI's forskningsgrundlag i mekanisk staldventilation var afsløret som totalt og grundliggende forkert.

Statens forskning i staldventilation havde med andre ord i et kvart århundrede været baseret på et fejlagtigt grundlag.

Alle disse sammenhænge skulle først blive opklaret, da jeg i 1987 dykkede ind i SBI's forskningsrapporter i form af publikationer, notater og byggeblade.

Hans Jørgen Larsen en skamplet i dansk forskning.

Magtmisbrug er ubeskrivelig forfærdeligt. Det var imidlertid med sådanne midler SBI's direktør Hans Jørgen Larsen havde ført sig frem i Aaberg-sagen siden sin ansættelse som direktør på SBI i 1981. Det er ikke for meget i denne sammenhæng at karakterisere Hans Jørgen Larsen som en skamplet på dansk forskning.

Da Hans Jørgen Larsen nødtvunget måtte erkende, at Hans R. Junge havde gjort brug af en teori i Aaberg-sagen, der var forkert, tillod han sig den utilbørlighed at tilføje, at den forkerte teori i praksis var anvendelig. Alternativt havde SBI måttet erkende, at Aaberg-princippet var underkendt på et falsk grundlag af Hans R. Junge i 1980 og i 1966.

Hans Jørgen Larsens utilbørlige tilføjelse blev samstemmende tilbagevist af Jysk Teknologisk Institut, JTI, Dansk Kedelforening, Nordfab A/S, Institut for Bygningsteknik, AUC, og senest af professor Peter V. Nielsen, AUC, i 2016 med ordene: "En forkert teori er uanvendelig i praksis!"

Kapitel 33.
Formanden for SBI's repræsentantskab orienteres.

Alvoren stod som mejslet i sten. Hele SBI's forskning i staldventilation var oprindeligt kørt af sporet. Jeg fandt derfor anledning til at orientere formanden for SBI's repræsentantskab civilingeniør Peter Snabe.

I en lang telefonsamtale, der fandt sted 14. september 1987, orienterede jeg Peter Snabe om mine iagttagelser. 3 dage senere sendte Peter Snabe et referat af telefonsamtalen til Marius Kjeldsen i boligministeriet, hvor Peter Snabe bl.a. skrev:
"Aaberg oplyste, at han nu havde gennemgået samtlige rapporter fra SBI's landbrugsfaglige afdeling tilbage fra instituttets start, idet han ville til bunds i, hvad der stikker under i denne sag. Han oplyste, at han nu efterhånden forstod sagen fra SBI's side, idet alle redegørelser lod sig forklare ud fra det forhold, at SBI på afgørende punkter forskningsmæssigt havde arbejdet på et helt forkert grundlag."

Jeg modtog aldrig nogen reaktion på min henvendelse til repræsentantskabet. Sagen strandede som sædvanligt, når noget endte i boligministeriet. Telefonnotatet fra Peter Snabe så jeg først, da jeg på ny begærede aktindsigt i foråret 1988.

Kapitel 34.
Statens Jordbrugstekniske Forsøg, SJF, og Landskontoret for Bygninger og Maskiner orienteres.

Efter at have orienteret Peter Snabe om mine alvorlige iagttagelser, kontaktede jeg forstander K.G. Klausen, SJF og bad om et møde. I et 4 timer langt møde, der fandt sted 24. september 1987, gennemgik jeg med forstander K.G. Klausen de væsentligste SBI-publikationer og -notater, og K.G. Klausen måtte herefter erkende, at SBI's forskning siden instituttets start havde hvilet på et fundamentalt forkert grundlag. Og at dette stadig var tilfældet.

På denne meget alvorlige baggrund fandt forstander K.G. Klausen, at jeg burde tage kontakt til chefkonsulent Tage Sams, Landskontoret for Bygninger og Maskiner. Jeg kontaktede herefter Tage Sams og efter kort at have orienteret Tage Sams om indholdet af mit møde med forstander K.G. Klausen, indkaldte Tage Sams ingeniørerne Per Høgsted og J.W. Pedersen, Jysk Teknologisk Institut, forstander K.G. Klausen og mig til møde på landskontoret, der fandt sted 2. okto-

ber 1987. Under mødet gennemgik jeg det samme SBI-materiale, som jeg havde præsenteret for K. G. Klausen på SJF. Jeg påviste SBI's forskning som grundlæggende forkert. Mødedeltagerne var målløse, og da jeg ønskede at dokumentere, at SBI siden 1966 havde været bevidste om dette forhold, fandt mødedeltagerne, at de allerede havde fået rigeligt denne dag.

Det endelige og af alle godkendte mødereferat, der var omfattende, og som også indeholdt referat af mødet på SJF den 24. september 1987, blev dateret 16. oktober 1987 og sluttede således:
"Mødereferat fra mødet på "Landskontoret" den 2. oktober 1987.
Efter Aabergs gennemgang af det ovenfor omtalte materiale vedrørende SBI's forskning i staldventilation, kunne mødedeltagerne tilslutte sig det uholdbare i grundlaget for SBI's opfattelse af begrebet staldklima."

Kapitel 35.
Boligminister Flemming Kofod-Svendsen orienteres.

Den nye boligminister Flemming Kofod-Svendsen var teologiuddannet og havde på denne baggrund ingen mulighed for at sætte sig ind i eller forstå den efterhånden meget omfattende Aaberg-sag. Det skulle ministeren heller ikke bekymre sig om. Aaberg-sagen havde hans departementschef Ole Zacchi for længst taget i egen hånd.

30. oktober 1987 orienterede jeg boligminister Flemming Kofod-Svendsen og dermed Ole Zacchi om det alvorlige resultat af mødet på Landskontoret 2. oktober 1987. Mødereferatet vedlagde jeg skrivelsen til ministeren.

Boligministeren og departementschefen ignorerede totalt det alvorlige budskab, de nu var blevet overbragt. SJF's forstander K.G. Klausen og især chefkonsulent Tage Sams, Landskontoret, var noget nær det nærmeste, man kunne komme toppen af dansk landbrug i disse sammenhænge.

K.G. Klausen og Tage Sams havde ikke blot tilsluttet sig den alvorlige kritik af SBI, der lå i rapporten fra Jysk Teknologisk Institut af 22. juli 1983. De to topfigurer i dansk landbrug havde tillige tilsluttet sig den langt alvorligere sag, der bestod i afsløringen af, at SBI's forskning i mekanisk staldventilation siden 1950-erne havde hvilet på et fundamentalt forkert grundlag.
I boligministeriet havde departementschef Ole Zacchi for længst erklæret Aaberg-sagen for

død. Den eksisterede ikke længere. Aaberg-sagen kunne ikke genoplives. En genopstandelse af Aaberg-sagen krævede i betydelig grad mere teologi end boligminister Flemming Kofod-Svendsen lå inde med. Boligministeren havde ingen indflydelse i boligministeriet. Her var departementschef Ole Zacchi enerådende.

K.G. Klausen og Tage Sams orienterer selvstændigt direktør Marius Kjeldsen i boligministeriet.

Forstander K.G. Klausen og chefkonsulent Tage Sams gik den anden vej rundt. De havde overfor mig givet udtryk for, at de ikke ønskede at blive direkte involveret i Aaberg-sagen. De ønskede derimod at medvirke til en undersøgelse af Aaberg-princippets indflydelse på dyrenes sundhed og trivsel, idet de begge måtte erkende, at en sådan officiel undersøgelse aldrig havde fundet sted.

På baggrund af den indsigt i Aaberg-sagen, som både K.G. Klausen og Tage Sams var blevet tilført, følte begge sig udnyttet og misbrugt af SBI. De blev derfor enige om hver især at rette en telefonisk henvendelse til Marius Kjeldsen i boligministeriet. De ringede henholdsvis til Marius Kjeldsen 10. og 11. november 1987.

De telefoniske henvendelser til Marius Kjeldsen endte i 2 telefonreferater, som Marius Kjeldsen lod udarbejde. Efter alle kunstens regler blev telefonreferatet med især Tage Sams stærkt fordrejet.

Jeg så først telefonreferaterne efter begæring om aktindsigt i 1988.

Marius Kjeldsen forvansker i telefonreferat samtalen med Tage Sams.

I redegørelsen Aaberg-sagen fra 1988 er begge telefonreferater, der udgør en forsætlig fordrejning af virkeligheden, totalt pillet fra hinanden ned i mindste detalje. At manipulere med virkeligheden indeholder altid en sådan risiko.

På dette sted vil jeg fremdrage det væsentligste eksempel på, hvordan denne forvanskning af virkeligheden fandt sted. I telefonreferatet efter samtalen med Tage Sams, tog Marius Kjeldsen Tage Sams til indtægt for følgende udtalelse:

"Sams tilføjede, at det i øvrigt ikke var korrekt, når Aaberg ved flere lejligheder havde oplyst, at den væsentligste årsag til, at salget af Aaberg-princippet var gået tilbage, skyldes forhold, der kunne tilskrives SBI. Ifølge Sams blev der i slutningen af 60´erne, begyndelsen af 70´erne solgt ganske mange anlæg. Når salget dalede, skyldes det ifølge Sams primært to forhold.
Det ene var, at anlægget har et stort energiforbrug, og da energipriserne på dette tidspunkt steg kraftigt, blev anlægget vurderet som værende for dyrt i drift.
Det andet forhold var, at anlægget var vanskeligt at indregulere, ligesom der manglede præcise oplysninger om ventilationsanlæggets ydeevne m.v.
Af disse grunde blev flere af anlæggene pillet ned samtidig med energikrisen, og erstattet med andre anlæg, der i praksis havde vist den samme effektivitet, men med et mindre energiforbrug."

Tage Sams korrigerer Marius Kjeldsen.

Da jeg i juni 1988 sad midt i arbejdet med min redegørelse Aaberg-sagen, foreholdt jeg Tage Sams, hvordan telefonreferatet kunne opfattes, hvorfor Tage Sams fandt anledning til at korrigere Marius Kjeldsen. Det skete 15. juni 1988 på denne kontante måde:
"Efter begæring om aktindsigt kom advokat Aaberg i besiddelse af telefonnotatet, og i den anledning kontaktede han mig for en drøftelse af indholdet. Efter denne drøftelse har jeg fundet det rigtigt at kommentere et par af de punkter, der er anført i boligministeriets telefonreferat. …
Når jeg i telefonsamtalen havde udtalt mig om min opfattelse af årsagen til det manglende salg af Aaberg-princippet, skyldtes dette primært, at jeg opfattede afprøvningerne på SJF som en afprøvning, der generelt var i stand til at karakterisere forskellige mekaniske ventilationsanlægs nytteværdi.
Da SJF-afprøvningerne imidlertid ikke udtaler sig om anlægs nytteværdi, som jeg havde opfattet det, er mine udtalelser om "andre anlæg, der i praksis havde vist den samme effektivitet, men med et mindre strømforbrug", måske forkert. Aaberg-princippet vil, selvom systemet bruger mere energi end visse andre anlæg, måske kunne have en nytteeffekt, der beretter et øget energiforbrug."

Tage Sams - og alle i dansk landbrug med ham - havde opfattet afprøvningerne på SJF efter SBI-Notat 56 som omfattende forskellige mekaniske ventilationsanlægs nytteværdi. Tage Sams

havde taget dette udgangspunkt som en selvfølge. Tage Sams havde sågar siddet i det udvalg, der i 1983 ophøjede SBI-Notat 56 til Dansk Standard uden at denne centrale problemstilling havde været vendt.

Tage Sams var mere end rystet, da han 2. oktober 1987 blev bevidstgjort om dette forhold.

Gennem alle disse år var det kun civilingeniør Hans R. Junge, der besad stor respekt og tillid i landbrugskredse, og med ham en lille udsøgt klike af teknikere i SBI's landbrugsafdeling, der var fortrolig med dette gigantiske svindelforetagende. Hovedpersonen bag hele dette blændværk var indlysende civilingeniør Hans R. Junge.

I 1987 havde forståelsen af dette bedrageri for længst bredt sig til ledelsen på SBI, SBI's bestyrelse, direktør Hans Jørgen Larsen, til embedsmændene i boligministeriet, direktør Marius Kjeldsen, hans kontorchef Flemming Lethan og departementschef Ole Zacchi.

Boligministeren forstod ingenting.

1988

Kapitel 36.
Fabrikant Aaberg dør 17. januar 1988.

På baggrund af den markante vending sagen syntes at have taget med opbakningen fra de 2 topfigurer på SJF og Landskontoret for Bygninger og Maskiner, tog ingeniør Poul Behnk, Dansk Kedelforening, initiativ til afholdelse af et møde med ingeniør Peter V. Nielsen, tidligere Danfoss A/S, nu professor i luftteknik på Aalborg Universitetscenter, AUC. Inviteret til mødet var endvidere ingeniør Per Høgsted, JTI, fa. Aaberg og jeg selv.

Midt under en drøftelse omkring sagens uredelige forhold fik min far et ildebefindende og døde 2 dage senere på Aalborg Sygehus. Situationen var fuldstændig surrealistisk. Det var komplet umuligt at finde en forklaring, der kunne passe.

Hvordan kunne det forekomme, at et menneske, der i alle forhold havde levet et dybt anstændigt liv, skulle ende sine dage i et problemkompleks, som det, der er beskrevet og fortalt om i denne bog? Jeg lå inde med stabler af dokumenter og havde bestemt et overblik over alt det passerede. Men sagen var ekstrem vanskelig håndterbar. På alle måder lå det i luften, at der skulle noget særligt til.

Jeg besluttede at udarbejde en skriftlig kronologisk redegørelse over alt det passerede.

Kapitel 37.
Redegørelsen Aaberg-sagen bliver til.

I februar 1988 begyndte jeg på redegørelsen Aaberg-sagen. Nærmest pr. automatik var jeg gået i gang med at diktere det, der skulle ende med at blive til redegørelsen Aaberg-sagen i løbet af året.

Det var naturligt at bygge redegørelsen op kronologisk og efter ca. 3 uger fyldte redegørelsen knap 100 sider og omfattede årene fra 1956 og frem til 1980. Det så lovende ud.

Jeg lod min hustru og kompagnon vurdere resultatet af mit arbejde, og vi blev enige om, at jeg skulle fortsætte. Der manglede jo blot årene fra 1980 til 1988. Måske kunne jeg have sagt mig selv, at de sidste årgange i den sagstype, der her var tale om, ville blive langt vanskeligere at udrede. Havde vi vidst, hvor omfattende arbejdet ville blive, var spørgsmålet, om vi havde turdet fortsætte?

Men toget var allerede kørt, og jeg var med. Der var ikke rigtig nogen vej tilbage. Jeg begyndte på redegørelsen i februar 1988 og var færdig ultimo september. Redegørelsen fyldte 400 tekstsider, byggede på 256 dokumenter/underbilag og var forsynet med en indholdsfortegnelse på 21 sider.

Der var indsat ca. 70 sider egnede illustrationer, så læseren af redegørelsen her og der kunne lade øjne og hoved hvile fra det ind i mellem vanskeligt tilgængelige stof. Vanskeligt fordi akademisk uddannede mennesker jo ikke ligefrem skilter med teknisk uredelighed, teoretisk forkerte påstande og falske ventilationstekniske udsagn.

Kapitel 38.

Boligministeren afslutter Aaberg-sagen trods afsløringer om SBI's forskningsgrundlag.

Mens jeg i februar 1988 arbejdede alle ugens dage fra tidlig morgen til sen aften på den omfattende redegørelse Aaberg-sagen, modtog jeg i slutningen af måneden en skrivelse fra boligminister Flemming Kofod-Svendsen, dateret 25. februar 1988, hvormed ministeren afsluttede Aaberg-sagen.

I kirkelige og alfaderlige vendinger, der nu engang knytter sig til en præsteuddannelse, kondolerede Flemming Kofod-Svendsen i anledning af min fars død. Han skrev, at han ved samtaler med adskillige personer var blevet bibragt den opfattelse, at fa. Aaberg var et rigt udrustet menneske med store og værdifulde menneskelige kvalifikationer. Han tilføjede, hvad der jo var sædvanlig i sådanne sammenhænge, hvor hans medfølelse var gået hen i denne svære tid efter dødsfaldet. Den var, skrev ministeren, gået til min mor og til mig.

Blandt de personer, Flemming Kofod-Svendsen havde haft samtaler med omkring min fars person, nævnte han selv i skrivelsen dr.theol. Søren Nordentoft, Løgumkloster. Søren Nordentoft var en højt respekteret person i teologiske kredse, hvor han underviste og holdt foredrag over emner, der var oppe i tiden. Søren Nordentoft var ganske rigtigt en meget nær bekendt af min far og familien.

Det var på denne baggrund Søren Nordentoft havde stiftet bekendtskab med den for fa. Aaberg så opslidende sag. Søren Nordentoft tillagde det en vis betydning, at han og Flemming Kofod-Svendsen havde en fælles baggrund i det teologiske.

Boligministeren bringer erstatningsproblematik ind i Aaberg-sagen.

I én af samtalerne omkring Aaberg-sagen havde Flemming Kofod-Svendsen overfor dr.theol. Søren Nordentoft luftet denne helt urealistiske og absurde løsningsmodel, om fa. Aaberg kunne tænkes at ville afstå fra at kræve nogen form for erstatning, hvis SBI til gengæld ville anerkende Aaberg-princippets specielle ventilationstekniske egenskaber.

Der var intet min far og for den sags skyld også jeg selv hellere ville, men en sådan aftale ville være dybt ulovlig at indgå. Disse luftige og useriøse betragtninger indeholdt imidlertid afslø-

ringen af, at et centralt problem for SBI og boligministeriet i Aaberg-sagen også handlede om ansvar. Dette var tilsyneladende en medvirkende årsag til, at SBI og boligministeriet med alle tænkelige midler undertrykte Aaberg-princippet.

Dette ejendommelige føleri afslørede imidlertid, at Flemming Kofod-Svendsen selv var fuldt ud fortrolig med erstatningsansvarsproblematikken. Dette forhold lå åbent til skue, da boligministeren forsigtigt udenom sine embedsmænd i fortrolighed spurgte Søren Nordentoft, om han mente, at dette kunne være en løsningsmulighed?

En erstatningsproblematik havde aldrig været fremført af fa. Aaberg. For ham havde hele sagen til stadighed og udelukkende været et ventilationsteknisk anliggende.

Da Flemming Kofod-Svendsen herefter i egenskab af minister og bevidst omkring erstatningsproblematikken lagde navn til ministeriets afsluttende skrivelse i Aaberg-sagen, var der reelt tale om et oplæg til en magtfordrejning, der her betød, at en offentlig myndighed godt ville godkende Aaberg-princippet, men på helt åbenbare ulovlige betingelser.

Aaberg-sagen afsluttet på dybt anfægteligt grundlag.

Oven i denne problematik kom så den henvendelse, der var blevet rettet til boligministeriet og ministeren omkring SBI's forfejlede forskningsgrundlag i efteråret 1987.

Da embedsmændene i boligministeriet i slutningen af februar 1988 lod deres minister afslutte Aaberg-sagen, blev det fuldstændigt ignoreret, at der var stillet store spørgsmålstegn ved hele grundlaget for SBI's forskning i staldventilation overfor ministeriet. Der var heller intet anført om, at en anden frontfigur i dansk landbrug i denne sammenhæng havde støttet ministeren.

Situationen i boligministeriet havde ændret sig radikalt, siden forstander K.G. Klausen og chefkonsulent Tage Sams telefonisk havde orienteret direktør Marius Kjeldsen om deres radikalt ændrede holdning til Aaberg-princippet. Efter mødet 2. oktober 1987 på Landskontoret for Bygninger og Maskiner, stod K.G. Klausen og Tage Sams nu fuldstændigt bag rapporten fra Jysk Teknologisk Institut.

Kapitel 39.

Boligministeren støtter sig til Landbrugets samråd for Forskning og Forsøg.

I boligministeriet havde man kaldt en anden frontfigur i dansk landbrug på banen. Han hed Ib Skovgaard og var administrativ leder af Landbrugets samråd for Forskning og Forsøg. En organisation der havde domicil på Axelborg i København. Ib Skovgaard var alt andet end nogen tilfældig person.

I 1970-erne havde Ib Skovgaard været administrativ leder af Landbrugets samråd for Forskning og Forsøg. I årene 1974 til 1976 havde Hans R. Junge været formand for denne organisation. Ib Skovgaard var i denne periode sekretær for Hans R. Junge. Alt dette havde jeg direkte fra Ib Skovgaard.

Det var i oktober 1975 SBI lancerede SBI-Notat 56 beregnet for en generel neutral afprøvning af mekanisk ventilationsudstyr til stalde. Dette stod beskrevet således på forsiden af Notat 56:
"En forudsætning for et rationelt valg mellem forskellige ventilationsanlæg er, at der foreligger relevante og sammenlignelige oplysninger om anlæggenes funktion, ydelse og øvrige driftsegenskaber."

Denne koordinerede indsats var en helt naturlig opgave for Landbrugets samråd for Forskning og Forsøg og dermed for Ib Skovgaard som administrativ leder og sekretær for Hans R. Junge.

Med omkring dette projekt - SBI-Notat 56 - var også forstander K.G. Klausen og chefkonsulent Tage Sams. Dette fremgik af Notat 56 med disse ord:
"I efteråret 1974 blev Landskontoret for Bygninger og Maskiner (LBM), Statens Redskabsprøver (SR) og Statens Byggeforskningsinstitut (SBI) derfor enige om en koordineret indsats for etablering af en afprøvningsordning for staldventilationsanlæg."

Den virkelige ambition bag SBI-Notat 56 var at begrave Aaberg-princippet. Det havde Hans R. Junge i sagens natur ikke betroet, hverken Ib Skovgaard, forstander K.G. Klausen eller chefkonsulent Tage Sams.

Gennem aktindsigt, som jeg modtog fra boligministeriet i juni 1988, kunne jeg konstatere, at

boligminister Flemming Kofod-Svendsen havde afholdt møde med Ib Skovgaard 7. januar 1988. Direktør Marius Kjeldsen deltog i mødet som referent. Referatet fra mødet dannede efterfølgende grundlaget for ministerens afsluttende skrivelse i Aaberg-sagen.

Det var påfaldende, at der intet var anført i boligministerens afsluttende skrivelse i Aaberg-sagen om ministerens møde med Ib Skovgaard. Specielt fordi væsentlige udtalelser fra Ib Skovgaard var direkte på kollisionskurs med K.G. Klausens og Tage Sams' udtalelser overfor Marius Kjeldsen.

Marius Kjeldsens referat fra boligministerens møde med Ib Skovgaard.

Ifølge mødereferatet havde Ib Skovgaard konfereret den meget alvorlige situation omkring Aaberg-princippet og SBI's forskning i staldventilation med forstander K.G. Klausen og chefkonsulent Tage Sams.

Ifølge referatet var Ib Skovgaard meget enig med K.G. Klausen og Tage Sams, men på meget væsentlige punkter, kritiserede han usagligt Aaberg-princippet og støttede ligeså usagligt op omkring Hans R. Junges forskning i staldventilation.

Ib Skovgaard stærkt inhabil i forholdet til Hans R. Junge.

Jeg kendte til, at Ib Skovgaards relationer til Hans R. Junge var meget tætte. Det opdagede jeg, da jeg besøgte Ib Skovgaard på hans kontor på Axelborg i København.

Jeg erindrer tydeligt et replikskifte med Ib Skovgaard, hvor jeg havde spurgt ind til personen Hans R. Junge. Da Ib Skovgaard veg udenom at besvare mit spørgsmål, fandt jeg det rimeligt at stille ham det samme spørgsmål igen. Da Ib Skovgaard på ny bevægede sig udenom en besvarelse, bad jeg om lov til at stille ham et helt andet spørgsmål. Jeg gik måske nok lidt over stregen, da jeg herefter spurgte Ib Skovgaard, om han ville besvare det spørgsmål, jeg havde stillet ham to gange, eller han ikke ville. Da var det, Ib Skovgaard fortalte mig om hans tætte personlige relationer til Hans R. Junge.

På dette grundlag vidste jeg, at Ib Skovgaard havde et habilitetsproblem i forhold til Hans R. Junge. Der var ingen udsigt til, at jeg kunne få Ib Skovgaard til at falde Hans R. Junge i ryggen, og det havde jeg bestemt heller ikke haft ambitioner om at forsøge på.

Ville Ib Skovgaard erklære sig enig med forstander K.G. Klausen og chefkonsulent Tage Sams, havde jeg ikke andre planer med Ib Skovgaard. Det hele var udelukkende med fokus på Aaberg-princippet.

Ib Skovgaard havde erkendt Aaberg-princippets egenskaber.

Ifølge Marius Kjeldsens mødereferat havde Ib Skovgaard allerede tilsluttet sig, at Aaberg-princippet skabte et luftstrømningsforløb i staldrummet, der trækfrit kunne transportere dyrenes luftformige affaldsprodukter ved gulvfladen ud af staldrummet. Dette forhold betød, at også Ib Skovgaard kunne stå bag rapporten fra Jysk Teknologisk Institut, der i 1983 havde fastslået denne kendsgerning.

Ib Skovgaard og ammoniak-problematikken.

Luftstrømningsforløbet ved Aaberg-princippet var imidlertid ifølge Ib Skovgaard uden nogen faktisk betydning, hvilket kunne udledes af denne udtalelse fra Ib Skovgaard ifølge mødereferatet:
"Aaberg har tillagt det stor værdi at fjerne ammoniak, men der er ingen belæg for, at ammoniakken tillægges den betydning for dyrenes sundhed, som det er fremhævet."

Ib Skovgaard var agronom og havde ingen faglig baggrund for denne udtalelse overfor boligministeren. Derimod havde Marius Kjeldsen al mulig grund til ikke at føre denne udtalelse til referat. I boligministeriet var embedsmændene fuldt ud opdateret omkring ammoniakproblematikken i svinestalde.

Om netop disse forhold havde jeg i 1986 ladet indhente en udtalelse fra Landbohøjskolens rektor Folke Rasmussen. Udtalelsen var i februar 1986 blevet videreoverbragt til embedsmændene i boligministeriet af finansudvalgets formand Svend Erik Hovmand.

Den seneste udtalelse fra Ib Skovgaard i 1988 gav mig dog anledning til på ny at rette henvendelse til Folke Rasmussen. Det skete 21. juni 1988 og 8 dage senere besvarede Folke Rasmussen min henvendelse med denne udtalelse:
"Vedr. skrivelse af 21. juni 1988 om ventilation i husdyrstalde.
Jeg er fortsat af den opfattelse, at staldklimaet og specielt indholdet af gasser ved gulvoverfladen har afgørende betydning for dyrenes velbefindende og sundhedstilstand, som anført i min udtalelse af 3. februar 1986. I samme skrivelse er også anført, at et godt staldklima er

en af flere faktorer, som har betydning for sundhedstilstanden i en husdyrbesætning.
Til orientering vedlægges:
Knud Nielsen: Gødningsgasforgiftning, 1984.
Veterinary toxicology, 1981.
Industrial Hygiene and Toxicology, 1963.
Toxicologie für Veterinärmediciner, 1988.

Ved at sammenholde angivelserne af indhold af ammoniak og symptombeskrivelse får man et indtryk af, hvilke mængder ammoniak i luften, som kan medføre irritation i luftvejene.
I denne forbindelse skal det nævnes, at den hygiejniske grænseværdi (HGV for mennesker) for ammoniak i DK er fastsat til 25 ppm (18 mg/m3).
Jeg håber, at disse informationer kan være af betydning for Deres arbejde med sagen."

Ammoniaks skadelige virkninger var for anden gang slået fast af Landbohøjskolens rektor Folke Rasmussen.

Ib Skovgaard og SBI-Notat 56 og Hans R. Junges forfejlede forskningsgrundlag.

Ifølge referatet fra mødet med boligministeren, var Ib Skovgaard citeret for en udtalelse, der fuldt ud forklarer, hvilken vildfarelse Ib Skovgaard havde befundet sig i omkring SBI-Notat 56 siden 1975. Ib Skovgaards udtalelse ifølge referatet lød således:
"Statens Jordbrugstekniske Forsøg har siden 1979 haft en prøvestand, der registrerer sammenhæng mellem ventilationseffekt og energiforbrug."

Det var bl.a. dette helt centrale forhold forstander K.G. Klausen og chefkonsulent Tage Sams under mødet på Landskontoret 2. oktober 1987 havde fået forståelsen af ikke var tilfældet. På Statens Jordbrugstekniske Forsøg registrerede man ikke sammenhæng mellem ventilationseffekt og energiforbrug. Man registrerede alene sammenhæng mellem luftmængdeydelse og energiforbrug, der var en helt anden sag.

Det var denne virkelighed, der endnu ikke var gået op for Ib Skovgaard, da han 7. januar 1988 sad til møde med boligministeren og Marius Kjeldsen. Marius Kjeldsen vidste alt om dette forhold. Herom havde fa. Aaberg detaljeret orienteret Marius Kjeldsen i 1975, da han klagede over SBI til boligministeriet.

Marius Kjeldsen havde endvidere modtaget mødereferatet af 2. oktober 1987 fra mødet på Landskontoret, hvoraf det fremgik, at K.G. Klausen og Tage Sams begge havde tiltrådt, at SBI-Notat 56 intet fortalte om ventilationsanlægs effekt eller nytteværdi. Senest havde K.G. Klausen og Tage Sams 10. og 11. november i 1987 telefonisk fulgt op på disse alvorlige forhold overfor Marius Kjeldsen.

Dette forhold skulle også Ib Skovgaard komme til at forstå. I en båndet telefonsamtale, der fandt sted i midten af august 1988, sagde jeg til Ib Skovgaard om denne problematik:
"Jeg tror, at hele landbruget, inklusiv Ib Skovgaard og alle mulige andre, har haft den opfattelse, at det, der skete på Bygholm, at det var en relevant undersøgelse, også for ventilationsanlægs nytteværdi."

Hertil svarede Ib Skovgaard: ***"Det tror jeg, du kan have ret i at påstå."***

Ib Skovgaard havde endeligt på linje med K.G. Klausen og Tage Sams forstået, hvilket gigantisk svindelforetagende, der lå bag tilblivelsen af SBI-Notat 56.

SBI-Notat 56 betød intet for traditionel ventilation på markedet. Disse anlægstyper havde ingen effekt eller nytteværdi i dyrenes opholdszoner ved staldgulvet. SBI-Notat 56 ramte kun Aaberg-princippet, hvor en afprøvning ville afsløre et større effektforbrug end konkurrenternes udstyr. Men ikke baggrunden herfor.

I marts 1983 blev SBI-Notat 56 standardiseret under titlen: ***"Dansk Standard DS 6039."***

Søger man i dag på nettet efter Dansk Standard DS 6039, er der intet tilbage. Resterne af et SBI-bedrag stod at læse på nettet med denne forventelige opregning:
"DS 6039:1983 (Tilbagetrukket) Kategori: Maskiner og mekanik Beskrivelse: … metode til laboratoriemæssig afprøvning af staldventilationsanlæg, så … karakteristika kan sammenlignes Status: Tilbagetrukket Antal sider: 0 Type: Standard Udgivet: 1983-03-01 Godkendelsesdato: 1983-01-01 Ophævelsesdato: 2002-02-11"

De 3 topledere i dansk landbrug K.G. Klausen, Tage Sams og Ib Skovgaard.

Der var ikke grundlag for at tro andet end, at den hellige grav var velforvaret. Alt var gået sømmeligt til, og der var absolut ingenting at tage fejl af. Alt havde været ligetil og veldokumenteret i forhold til de 3 toplederes inddragelse i Aaberg-sagen.

Det var umuligt at forudse, at K.G. Klausen, Tage Sams og Ib Skovgaard ville få tildelt helt andre roller i det store spil, der snart skulle løbe af stablen. Det, der var gået sømmeligt til, endte i det modsatte. Alt dette erfarede jeg først i slutningen af 1990, da jeg inviteret af Peer Lorenzen sad og lyttede med i højesteret.

Kapitel 40.

Professor Peter V. Nielsen, Aalborg Universitetscenter, AUC, i 1988.

Af uransalige årsager havde Peter V. Nielsen frabedt sig at være teknisk bisidder, da Marius Kjeldsen i 1981 pålagde fabrikant Aaberg fremadrettet at møde op med en specialist i ventilationsteknik. I 1981 var civilingeniør Peter V. Nielsen ansat i forskningsafdelingen på virksomheden Danfoss A/S på Als.

Fa. Aaberg havde mødt Peter V. Nielsen ved flere lejligheder, da han i begyndelsen af 1960-erne arbejdede med fabrikation af avancerede oliefyringsanlæg og kendte derfor til Peter V. Nielsens dybe indsigt i luftteknik.

Det var på denne baggrund, fa. Aaberg i 1975 præsenterede Peter V. Nielsen for en mini-version af Aaberg-princippet. Det var da, Peter V. Nielsen konkluderede, der var tale om en nyskabelse indenfor ventilationsteknikken. Det var denne rapportering fa. Aaberg sendte til SBI i 1975.

Peter V. Nielsen præsenteres for Aaberg-princippet beregnet for ventilering af stalde.

Peter V. Nielsen blev 1. september 1986 professor ved AUC, Institut for Bygningsteknik, med speciale i luftteknik. I efteråret 1986 kontaktede jeg Peter V. Nielsen for ved hans mellemkomst at søge den for min far så opslidende sag med SBI afsluttet.

Jeg overlod Peter V. Nielsen Aaberg-sagens mest aktuelle sagsakter. Blandt disse rapporten fra Jysk Teknologisk Institut fra 1983. I denne rapport var især 2 yderst belastende forhold frem-

hævet fra de rapporter, hvormed SBI havde underkendt Aaberg-princippet i 1980 og 1981. Af rapporten fra Jysk Teknologisk Institut kunne det udledes, at SBI både havde tolket imod egne måleresultater, og tillige havde anvendt et falsk ventilationsteknisk grundlag i underkendelsen af Aaberg-princippet.

Under en efterfølgende ekskursion til fa. Aabergs fabrikslokaler i Holstebro, blev Aaberg-princippets specielle effekt anskueliggjort for Peter V. Nielsen. Det foregik ved afbrænding af røgpulver fra fabrikslokalets gulvflade i stor afstand fra ventilatoren, der var monteret midt i fabrikslokalet 2,4 meter over gulvfladen.

Professor Peter V. Nielsen ind i SBI's bestyrelse i 1988.

I sommeren 1988 lod professor Peter V. Nielsen sig optage som medlem af SBI's bestyrelse. Et forhold, der på mange måder var ejendommeligt. Det var let begribeligt, at SBI gerne ville kunne råde over en kapacitet som Peter V. Nielsen i kampen mod fa. Aaberg, men her må nogen have forregnet sig.

Forholdet var under alle omstændigheder interessant. Hvorfra i SBI-regi var henvendelsen om en post i bestyrelsen fremkommet til Peter V. Nielsen? Hvornår var dette sket, hvordan var det gået til, havde der været et motiv? Svarene på alle disse spørgsmål har jeg fundet ikke vedkommer Aaberg-sagen.

Professor Peter V. Nielsen udarbejder notat om Aaberg-princippet.

Som medlem af SBI's bestyrelse og med den baggrund, der lå i Peter V. Nielsens professorat, blev han nødt til at fremkomme med en udtalelse i Aaberg-sagen. Det skete i et notat, dateret 22. august 1988, som Peter V. Nielsen afleverede til SBI's bestyrelsesformand, til SBI's direktør, til JTI, til Dansk Kedelforening og til mig.

Det siger nærmest sig selv, at Peter V. Nielsens notat på forhånd var godkendt af SBI's bestyrelsesformand og direktøren. Dette forhold lod sig let påvise, idet notatet indeholdt væsentlige oplysninger fra SBI til Peter V. Nielsen, der var i strid med virkeligheden. Oplysninger, som Peter V. Nielsen vanskeligt kunne kontrollere, hvilket heller ikke skete.

Dette betød imidlertid mindre, for Peter V. Nielsen havde ikke tænkt sig at gå på kompromis

omkring sin faglige ekspertise. Om nogen, så kendte Peter V. Nielsen alt til virkeligheden omkring Aaberg-princippet.

Det notat Peter V. Nielsen præsterede var bestemt teknisk vanskeligt tilgængeligt. Det krævede mere teknisk indsigt at forstå, end bestyrelsesformanden og direktør Hans Jørgen Larsen tilsammen var i besiddelse af.

Professor Peter V. Nielsen skrev helt på linje med Jysk Teknologisk Institut, hvad SBI's måleresultater fra 1980-rapporten, der var gentaget i 1981-rapporten, viste.

Da terminologien i den første del af Peter V. Nielsens notat er teknisk vanskeligt tilgængelig, har jeg med egne ord udtrykt, hvad Peter V. Nielsen skrev på dette sted.

Første del af Peter V. Nielsens notat.

Peter V. Nielsen havde i første del af sit notat konkluderet, at SBI's egne måleresultater viste, at Aaberg-princippet indeholdt de egenskaber, som fa. Aaberg havde fremført gennem alle årene siden 1966.

Peter V. Nielsen havde kigget på de måleresultater, som SBI havde registreret i staldrummet under forsøget med Aaberg-princippet i 1980.

Aaberg-ventilatoren var monteret i staldrummets skorsten midt i stalden ca. 2,2 meter over staldgulvet.

Ved staldgulvet havde SBI udlagt træspåner, der var vædet med koncentreret salmiakspiritus, hvorfra ammoniakken dampede til i staldrummet.

SBI målte herefter koncentrationen af ammoniakdampenes fordeling i staldrummet i 49 målepunkter.

Et målepunkt var placeret i skorstenen. De øvrige 48 målepunkter var fordelt i 4 vandrette planer 150 cm, 100 cm, 50 cm og 10 cm over træspånerne med 12 målepunkter jævnt fordelt i hvert vandrette plan.

SBI havde ikke placeret målepunkter direkte under Aaberg-ventilatoren, i det område, hvor ammoniakdampene fra staldgulvet, ifølge beskrivelsen af Aaberg-princippet, ville blive suget op til ventilatoren fra gulvfladen. De egenskaber ved Aaberg-princippet, der havde været patentbeskyttet.

Peter V. Nielsen havde, på linje med Jysk Teknologisk Institut, iagttaget, at koncentrationen af ammoniak i skorstenen var markant større end de ammoniakkoncentrationer, der var registreret i planerne 150 cm, 100 cm, og 50 cm over træspånerne.

Alene målepunkterne 10 cm over træspånerne ved gulvfladen viste ammoniakkoncentrationer, der kunne forklare skorstensmålingen. Med andre ord var det umuligt at forklare skorstenskoncentrationen på anden måde, end at Aaberg-ventilatoren afsugede ammoniakdampene direkte fra forureningskilden, staldbunden, jf. prologen side 10.

Sidste del af Peter V. Nielsens notat.

Peter V. Nielsen sluttede sit notat af med denne indiskutable konklusion:
"Målingerne underbygger de førnævnte resultater, da røgforsøg viser, at røg fra gulvfladen i en stald bevæger sig op til udsugningen uden at foretage en nævneværdig opblanding med den ovenfor liggende luft. … Undertegnede har haft lejlighed til at se en enkel demonstration af Aaberg-princippet, og også ved denne lejlighed, blev der demonstreret strømningsforhold, der svarer til de ovennævnte."

Professor Peter V. Nielsen underkendte i 1988 SBI's 1980- og 1981-rapport.

Under et møde på Aalborg Universitet 28. september 2015 bekræftede Peter V. Nielsen overfor mig, at han med sit notat om Aaberg-princippet fra 1988 havde konkluderet, som Jydsk Teknologisk Institut havde gjort det 5 år tidligere tilbage i 1983.

Det lå således helt implicit i Peter V. Nielsens notat om Aaberg-princippet i 1988, at SBI i 1980 og 1981 havde mistolket egne måleresultater. Det lå endvidere implicit i notatet, at SBI's vurderingsgrundlag fra 1978 var teoretisk forkert, og at det var et falsk udsagn at påstå, at koncentrationen i skorstenen repræsenterede gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

Under mødet i 2015 fortalte jeg Peter V. Nielsen, at Hans Jørgen Larsen i et notat til boligministeren i 1983 havde udtalt, at uanset det var teoretisk forkert, så var det i praksis anvendeligt at identificere koncentrationen i skorstenen med gennemsnitskoncentrationen i staldrummet.

At dette kunne være tilfældet afviste Peter V. Nielsen ved at tiltræde mødereferatet med dette knusende logiske ræsonnement:
"En sådan identifikation kan ikke i praksis være mulig, når den er erkendt som teoretisk forkert."

Kapitel 41.
Afslutningen på min redegørelse Aaberg-sagen ultimo september 1988.

Efter TV-Søndagsavisens udsendelse i 1986 havde mange forhold ændret sig, men ét forhold havde ændret sig til det langt værre. Nu kæmpede alle på embedsmandsholdet på SBI og i boligministeriet en overlevelseskamp, hvor alle midler var taget i anvendelse.

Det mest modbydelige i denne sammenhæng var, da man lod chefredaktør Torkil Morsing håne min far og mig i fagbladet Ingeniøren for bladets 60.000 abonnenter, mens man på SBI og i boligministeriet udøvede et gennemgribende dybt kriminelt magtmisbrug. Artiklerne i fagbladet Ingeniøren, med de krænkende beskyldninger mod Aaberg-familien uden nogen form for sagligt belæg, taler helt for sig selv.

På den anden side var det lykkedes, at trænge ind til seriøse mennesker i topstillinger indenfor landbruget. Det var lykkedes at komme igennem med det budskab, at hele SBI's forskning siden midten af 1950-erne havde hvilet på en forfejlet grundopfattelse af begrebet staldklima.

Disse personer indenfor landbruget var forstander K.G. Klausen, SJF, chefkonsulent Tage Sams, Landskontoret for Bygninger og Maskiner og Ib Skovgaard, Landbrugets samråd for Forskning og Forsøg. Alle havde de herefter stillet sig bag ingeniør Per Høgsteds rapport fra Jysk Teknologisk Institut.

Og så var der professor Peter V. Nielsen, ikke at forglemme, ingeniør Poul Behnk, Dansk Kedelforening, ingeniør C.E. Hyldgaard, Institut for Bygningsteknik, AUC, og ingeniør Ejgil Olesen, direktør for virksomheden Nordfab A/S, Assens ved Mariager.

Disse mennesker havde alle bekræftet, at Aaberg-princippet indeholdt den selektive ventilationseffekt, som fa. Aaberg havde henvendt sig til SBI omkring i 1966.

Jeg sluttede min redegørelse af med nedenstående citat fra civilingeniør Torben Huld, lederen af SBI's landbrugsafdeling, der i en intern skrivelse til sin bestyrelse 13. juni 1979 skrev således om SBI's eventuelle fremtidsplaner med Aaberg-princippet:
"Det er ikke rigtigt, at SBI kun vil undersøge Aaberg-anlæggets selektive egenskaber. Vi har tilbudt Aaberg yderligere undersøgelser, såfremt en sammenlignende undersøgelse, …, viser, at Aaberg-anlægget fremkalder særlige gunstige luftbevægelser eller er i stand til at reducere koncentrationen af sporstof, som frigives fra gulvfladen, til et tydeligt lavere niveau, end et traditionelt ventilationsanlæg kan klare."

Dette kunne Torben Huld sagtens skrive til sin bestyrelse. Torben Huld og Hans R. Junge vidste på forhånd, at Aaberg-princippet ikke ville skille sig ud fra det traditionelle ventilationsanlæg, fordi målingerne i skorstenen ville blive ens for begge anlæg, hvorved begge anlæg ville have ens koncentrationer i staldrummet. Det var det, der lå gemt i SBI's falske vurderingsgrundlag:
"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Redegørelsen Aaberg-sagen skabte et fundament.

Professor Peter V. Nielsens notat blev det sidste dokument i redegørelsen Aaberg-sagen. Det fik betegnelsen bilag 256. Redegørelsen var færdig i slutningen af september 1988.

På vort mindre advokatkontor i Frederikshavn, som vi havde drevet sammen siden 1980, var økonomien spændt til bristepunktet. Men efter det vi havde været vidne til, ikke mindst de seneste 8 år i egen virksomhed, var det umuligt ikke at søge arbejdet gjort færdigt.

En venlig importør af kopimaskiner, der havde fulgt med i Aaberg-sagen, overlod mig en professionel en af slagsen, hvorpå jeg reproducerede ca. 100 eksemplarer af den omfangsrige sag, der fik betegnelsen Aaberg-sagen. Indsat i sorte ringbind med et billede på forsiden af Aaberg-princippets specielle effekt illustreret ved røgprøver, sendte jeg dette digre værk hen, hvor jeg fandt nyttevirkningen eller ubehaget ville være størst.

Stats- og boligministeren kom naturligt nok i første række, men relationerne til sagen var mangfoldige og efter kort tid, lå jeg kun inde med ganske få eksemplarer tilbage. Blandt de, der havde fået tilsendt et eksemplar var naturligvis journalist Jens Olaf Jersild, DR.

Jens Olaf Jersild producerede på ny et mesterværk, da DR TV-Søndagsavisen sendte Aaberg-sagen version 2.

DR TV-Søndagsavisens 2. udsendelse.

DR TV sendte sit andet indslag i Aaberg-sagen op mod jul i 1988. Indslaget understregede på fantastisk vis nogle af de alvorligste forhold, der er forsøgt beskrevet på adskillige sider i denne bog. I TV-udsendelsen havde professor i forvaltningsret ved Aalborg Universitet, Claus Haagen Jensen, specielt påtalt det dybt kritisable i, at SBI og boligministeriet havde ladet Hans R. Junge redigere den rapport i 1980, der helt konkret skulle afgøre, om Hans R. Junges egen underkendelse af Aaberg-princippet 14 år tidligere i 1966 var teknisk/faglig forsvarlig, eller om dette ikke var tilfældet.

Der er ingen tvivl om, at det var dette TV-indslag, der udløste regeringens beslutning om at lade nedsætte en kommissionsdomstol.

Det essentielle i Aaberg-sagen.

Aaberg-sagen var helt igennem et teknisk anliggende, der tog sin begyndelse i 1966. De tekniske uenigheder eskalerede i 1970-erne og udmøntede sig til alene at dreje sig om det vurderingsgrundlag, Hans R. Junge havde underkendt Aaberg-princippet på grundlag af i 1980, der lød således:
"Skorstenskoncentrationen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Var dette vurderingsgrundlag sandt, var Aaberg-princippet underkendt på korrekte præmisser. Var vurderingsgrundlaget falsk ville det udløse en lavine i den offentlige sektor af hidtil usete dimensioner.

Denne problemstilling var kerneproblematikken i Aaberg-sagen, og det var svaret på dette spørgsmål, vi alle ventede på, da en dansk regering lod nedsætte en kommissionsdomstol i 1989 til opklaring af Aaberg-sagen.

5. DEL

1989 til 1990

Introduktion til 5. del.

Regeringen lader nedsætte kommissionsdomstol.
Justitsministeriet udarbejder kommissorium og udpeger dommer til undersøgelse af Aaberg-sagen.
Alle sagsakter og redegørelsen Aaberg-sagen fra 1988 overgives dommeren.
Dommeren gøres fortrolig med alle forhold beskrevet i denne bogs 1. – 4. del.
Dommeren beslutter at dække over magtmisbruget på SBI og i boligministeriet.
Dommeren tilsidesætter justitsministeriets kommissorium og beslutter kommissionsdomstolen ikke skal forholde sig til tvistepunkter af teknisk/faglig karakter.
Aaberg-sagen kan herved ikke opklares og forvandles til en skueproces.
Tilsidesættelsen af justitsministeriets kommissorium bliver først synlig i dommerens beretning i 1990.

1989-90

Kommissionsdomstolen Aaberg-sagen.

Kapitel 42.

Regeringen nedsætter kommissionsdomstol for opklaring af Aaberg-sagen.

Efter TV-indslaget i DR med Jens Olaf Jersild i november 1988, hvor den nye boligminister Agnete Lausten lovede seerne, at enhver sten i Aaberg-sagen ville blive vendt, ventede alle på en reaktion. Sagen var dybt alvorlig. For seerne var der offentliggjort forhold, som ingen kunne begribe kunne finde sted i et moderne vestligt demokrati som det danske. Og så på et statsligt forskningsinstitut.

Meget forventeligt kom der den alvorligst tænkelige reaktion på TV-udsendelsen. Regeringen Schlütter havde gennem pressen ladet meddele, at det var besluttet at lade nedsætte en kommissionsdomstol, der skulle have til opgave at opklare Aaberg-sagen.

Meddelelsen kom fra justitsministeriet i januar 1989.

Aaberg-sagen var kommet ind i en opklaringsfase. Efter 14 års klagesagsbehandling i boligministeriet, var der alene tilbage for en særdomstol at forholde sig til, om de fremførte kritikpunkter mod SBI og boligministeriet fra alle sider havde været rigtige eller var forkerte.

Med baggrund i min nyligt afsluttede redegørelse Aaberg-sagen fra 1989, havde jeg kun grund til at imødekomme kommissionsdomstolens arbejde med fuldstændig tillid.

En kommissionsdomstol ville aldrig kunne komme udenom at statuere, at nedenstående SBI-påstand fra 1978 var falsk, og at denne falske påstand var blevet anvendt til underkendelse af Aaberg-princippet i 1980. Påstanden, der lød således:
"Koncentrationen i skorsten repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Og dette ville være fuldt tilstrækkeligt. Så ville hele korthuset, der dybest set drejede sig om SBI's forskningsgrundlag indenfor mekanisk staldventilation, brase totalt sammen.

Landsdommer Peer Lorenzen udnævnes til kommissionsdomstolens dommer.

Til at beklæde kommissionsdomstolen som dommer, udnævnte justitsministeriet Peer Lorenzen, der på dette tidspunkt fungerede som dommer ved Vestre Landsret i Viborg. Jeg kendte intet til Peer Lorenzen, men når jeg spurgte mig for, fik jeg at vide, at Peer Lorenzen om nogen havde juridisk indsigt i de spørgsmål, hvorom Aaberg-sagen i høj grad drejede sig.

Peer Lorenzen var specialist i spørgsmål, om ansatte i det offentliges tjeneste havde gjort sig skyldig i misbrug af deres embeder. Det man også kalder magtfordrejning eller magtmisbrug. Indenfor dette område havde Peer Lorenzen undervist på Århus Universitet. Efter universitetet og efter 9 år i justitsministeriet og 5 år ved folketingets ombudsmand rykkede Peer Lorenzen i 1983 til domstolsvæsenet.

Længere dyrkede jeg ikke spørgsmålet om landsdommer Peer Lorenzens forhold.

Kommissionsdomstolen.

En kommissionsdomstol er måske en lidt misvisende betegnelse for en domstol, der alt efter omstændighederne kan beklædes af blot en enkel dommer. Udtrykket kommission leder helt naturligt tanken hen på en flerhed af personer, men dette behøver ingenlunde at være tilfældet.

I Aaberg-sagen var kommissionsdomstolen alene beklædt af én dommer. Landsdommer Peer Lorenzen.

Af justitsministeriet havde Peer Lorenzen fået en opgavebeskrivelse, som man i den juridiske verden kalder et kommissorium eller blot kommissoriet.

Kommissionsdomstolens kommissorium, opgavebeskrivelsen.

Justitsministeriets kommissorium eller opgavebeskrivelsen i Aaberg-sagen var ligetil og kontant og efterlod intet tilbage at ønske. Ministeriets opgavebeskrivelse til Peer Lorenzen lød således: ***"Kommissionsdomstolens opgave er at foretage den undersøgelse, der skønnes fornøden for at klarlægge omstændighederne i forbindelse med Statens Byggeforskningsinstituts, Byggestyrelsens og Boligministeriets departements behandling af en sag om det staldventilationsanlæg, som fabrikant C.P. Aaberg har udviklet.***

Retten kan i øvrigt inddrage andre dele af den offentlige forvaltning, i det omfang undersøgelsen giver anledning til det. I undersøgelsen skal indgå, om nogen ansat i den offentlige forvaltning har gjort sig skyldig i fejl og forsømmelser i forbindelse med sagsbehandlingen."

Jeg kendte naturligt nok justitsministeriets kommissorium i den form, hvori det er citeret ovenfor. Til indholdet af denne opgavebeskrivelse kunne jeg ingen bemærkninger have. Der manglede intet.

Peer Lorenzen beder mig overvære kommissionsdomstolens behandling af Aaberg-sagen.

I februar 1989 fik jeg et højst uventet opkald fra kommissionsdomstolen. Det var dommeren Peer Lorenzen, der ringede til vort advokatkontor i Frederikshavn i et anliggende, der virkelig gav stof til eftertanke. Peer Lorenzen havde med denne henvendelse bragt os i et meget vanskeligt dilemma.

Peer Lorenzen havde alt taget i betragtning fundet det rigtigst, at jeg var til stede ved retsmøderne i højesteret og overværede kommissionsdomstolens behandling af sagen.

Peer Lorenzen motiverede dette i høj grad usædvanlige tiltag med, at han havde stor forståelse for, hvad familien havde været igennem, og at han derfor fandt det af stor af betydning, at jeg overværede retshandlingerne. Jeg ville på denne måde kunne følge med i, at alt gik rigtigt til. I det hele taget var Peer Lorenzen yderst sympatisk gennem hele samtalen.

Peer Lorenzen sluttede samtalen af med at gentage, at han gerne så min tilstedeværelse under retsmøderne.

Hvis jeg ville imødekomme dette ønske, bad han mig melde tilbage herom overfor kommissionsdomstolens sekretær Mikael Sjøberg, der til daglig var jurist og fuldmægtig i justitsministeriet.

Peer Lorenzens henvendelse indeholdt en ny stor økonomisk udfordring.

Den økonomiske situation i advokatforretningen var på dette tidspunkt anspændt, men det var på samme tid vanskeligt ikke at tage imod Peer Lorenzens invitation. Fra primo februar til ultimo september i 1988 havde jeg fra tidlig morgen til sent aften alle ugens dage sammenstykket

Aaberg-sagen til en redegørelse og havde derfor ikke kunnet passe mit kontor. Alt advokatarbejde på kontoret var overladt til min hustru, kollega og medindehaver.

Omvendt kunne det jo ikke gå galt at opfylde Peer Lorenzens ønske. Hvordan skulle Peer Lorenzen, der i egen person udgjorde kommissionsdomstolen, kunne komme til et andet resultat end en opklaring af Aaberg-sagen?

Vi kiggede på justitsministeriets opgavebeskrivelse – kommissoriet - og på den omfattende dokumentation, der lå på sagen. Nu let tilgængelig i form af redegørelsen Aaberg-sagen.

Kommissionsdomstolen kunne umuligt komme til andet resultat, end Hans R. Junges vurderingsgrundlag fra 1978 var falsk. Ikke at det blot var teoretisk forkert, men også at det i praksis var umuligt, at koncentrationen i skorstenen kunne repræsentere gennemsnitskoncentrationen i staldrummet. Andet og mere var der ikke i Aaberg-sagen. Så ville resten gå af sig selv.

Herefter fandt vi, det ville være rigtigst, at jeg takkede ja til den invitation, som Peer Lorenzen personligt havde overbragt. Jeg ringede og sagde ja tak til kommissionsdomstolens sekretær Mikael Sjøberg i justitsministeriet.

Peer Lorenzens hæderlighed var ikke til diskussion.

Beslutningen blev meget kostbar. Kommissionsdomstolen blev nedsat i højesteret i København, der selvsagt betød masser af rejseudgifter. Men ikke nok med det. Da retsmøderne ofte skulle foregå flere gange i ugens løb, blev det nødvendigt at leje en pænt møbleret bolig, som jeg var heldig at finde på Christianshavn.

Der var alene ét eneste forhold, der ikke var taget højde for. Det var, om Peer Lorenzen fra dag ét havde ligget inde med en skjult dagsorden. En skjult dagsorden gående ud på at skåne de implicerede embedsmænd på SBI og i boligministeriet, der gennem ulovlige handlinger i årevis havde dækket over de skandaløse forhold, der havde hersket på SBI siden 1966. De forhold, der ned i mindste detalje var beskrevet i min redegørelse Aaberg-sagen fra 1988, som Peer Lorenzen nu havde mulighed for at sætte sig detaljeret ind i.

Som advokater i et retssamfund behøvede vi ikke at tage højde for noget sådant. Vi skulle trygt

kunne stole på, at en sådan skjult dagsorden hos den af justitsministeriet udpegede dommer ikke kunne forekomme. Alene tanken herom kunne man med rette afvise.

I omkring et ½ år sad jeg derfor trygt i højesteret og fulgte med i sagsbehandlingen. Jeg lyttede til vidneforklaringer af teknisk karakter, der på ingen måde hang sammen, men på forespørgsel forsikrede Mikael Sjøberg mig om, at man ikke havde problemer med at forstå de tekniske sammenhænge i Aaberg-sagen.

Kapitel 43.
Kommissionsdomstolens beretning.

I oktober 1990 forelå Peer Lorenzens beretning, kommissionsdomstolens afgørelse.

Den 20. november 1990 fik jeg overrakt Peer Lorenzens beretning af politimester Søren Kamp Knudsen i Frederikshavn. Ved hans side stod vicepolitimester Elin Rosenberg. Jeg kunne iagttage deres bekymrede blikke og vidste øjeblikkeligt, hvad der ventede mig. Kommissionsdomstolen havde haft en skjult dagsorden.

Ingen skal være i tvivl. Jeg kendte Aaberg-sagen til fingerspidserne. Jeg kendte retsbogen på knap 800 sider, som jeg var blevet bedt om at godkende med jævne mellemrum. Jeg havde lyttet til vidneforklaringer af teknisk karakter, der helt åbenbart ikke hang sammen. Der kunne kun være tale om magtmisbrug.

Der havde været manipuleret med meget væsentlige forhold, men hvad det kunne handle om, havde jeg simpelt hen ikke fantasi til at forestille mig. Kun at der var tale om meget alvorligt magtmisbrug.

Til gengæld forstod jeg fuldstændigt, hvad der var sket. Det man trygt kunne stole på, der aldrig ville kunne forekomme i et retssamfund som det danske. Det var sket i Aaberg-sagen. Peer Lorentzen havde i sin beretning statueret, at ingen, hverken på SBI eller i boligministeriet, havde begået fejl.

Billedet af den dygtige karrierejurist led et knæk. Hvordan kunne kommissionsdomstolens enedommer nå til den komplet forfejlede konklusion, at der ikke var begået fejl eller forsømmelser

i sagsbehandlingen på SBI og i boligministeriet. Jeg var rystet og i lang tid lammet. Derfor varede det nogen tid, før det gik op for mig, hvad det var for virkemidler, der var blevet bragt i anvendelse.

Peer Lorenzen havde bragt mig ud i en disposition, der kostede mig en formue, da han ringede til mig, og bad mig være til stede under alle retsmøderne i højesteret i København. Jeg måtte få det indtryk, at disse økonomiske omkostninger ikke var blevet påført mig ved en tilfældighed.

Det kostede mig op imod 1 års omsætning i advokatforretningen, hvortil kom omfattende rejseomkostninger og lejligheden på Christianshavn. Men det gav bonus i den forstand, at min tilstedeværelse i højesteret gjorde mig i stand til senere at identificere de midler, Peer Lorenzen havde bragt i anvendelse for at nå den i forvejen tilrettelagte afgørelse i Aaberg-sagen.

Højesterets kæremålssal – et juridiske teater.

Alt dette lå godt gemt i Peer Lorenzens skjulte dagsorden. Jeg fulgte kommissionsdomstolens sagsbehandling i højesteret uden nogen anelse eller forestilling om, at det hele var en skueproces.

Det var rent teater. Jeg sad på første række midtfor og fulgte en iscenesat forestilling, der alene i pauserne manglede ringesignalet til at minde om, at nu fortsatte forestillingen. Midt på scenen sad instruktøren Peer Lorenzen, der havde solgt mig verdens dyreste teaterbillet, sammen med sin tovholder og sekretær Mikael Sjøberg og trak i sådanne usynlige tråde, der fik forestillingen til at tage sig ud som en normal proces.

Mikael Sjøberg var min kontaktperson til kommissionsdomstolen. Det er vigtigt at få med, at Mikael Sjøberg 2 gange i den første del af sagsforløbet på min forespørgsel havde forsikret mig om, at sagens tekniske sider ikke havde givet anledning til problemer af nogen art for kommissionsdomstolen.

Det er betydningsfuldt at få Mikael Sjøbergs forsikringer herom med, fordi netop dette forhold skulle vise sig at være kerneproblematikken i kommissionsdomstolens forudbestemte afgørelse.

Kapitel 44.

Dommer Peer Lorenzens forseelser i foråret 1989 og under processen i 1989-90.

Senest fra det øjeblik Peer Lorenzen havde læst min redegørelse Aaberg-sagen, vidste han, at han ikke ville opklare sagen. Ansvaret for de fejl, der var begået af SBI og boligministeriet, var så omsiggribende, at selv ikke boligministeriets departementschef Ole Zacchi ville gå ram forbi.

Hovederne ville rulle på SBI og i boligministeriet. Hvordan den offentlige administration havde håndteret Aaberg-sagen tålte ikke dagens lys. Samtidig havde Peer Lorenzen selv fungeret i den offentlige administration i 14 år, heraf 9 år i justitsministeriet og 5 år som afdelingschef ved ombudsmandsinstitutionen, så om nogen kunne Peer Lorenzen sætte sig ind i, hvor forfærdeligt embedsmændene i Aaberg-sagen må have haft det.

Derfor ofrede Peer Lorenzen fra starten Aaberg-familien og som en følge heraf Aaberg-princippet. Det første var i sig selv ganske forfærdeligt, men at lade Aaberg-princippet gå med i faldet var intet mindre end en katastrofe. Peer Lorenzen så fuldstændig bort fra eventuelle konsekvenser heraf i svinesektoren.

Det var ligetil, at det fra første færd havde været Peer Lorenzens hensigt at lade kommissionsdomstolen frifinde embedsmændene. Samtidigt var det ikke enkelt at forstå de teknisk-videnskabelige forvanskninger, der var blevet begået i Aaberg-sagen. Peer Lorenzen havde for længst indset, hvordan dette forhold kunne misbruges indenfor rammerne af de magtbeføjelser, han var blevet betroet og derfor lå inde med.

Fa. Aaberg var død så hvorfor ikke lade Aaberg-princippet dø med fabrikanten. Det var nærliggende at antage, at den almindelige udvikling ville bibringe et alternativ til Aaberg-princippet, der kunne løse de enorme klimaproblemer i svinestaldene, der indtil videre blev løst med mængder af antibiotika.

Retsplejelovens § 182 om vidners tilstedeværelse i retten.

For helt at forstå betydningen af Peer Lorenzens anmodning til mig om at være tilstede i retten, skal man kende det regelsæt, der handler om vidners tilstedeværelse i retten. Retsplejelovens § 182.

Ifølge denne bestemmelse kunne Peer Lorenzen beslutte, at jeg som vidne måtte overvære retsmøderne, men bestemmelsens helt klare udgangspunkt er, at en person, der senere skal afgive vidneforklaring i samme sag ikke må overvære retsmøderne.

Da jeg så Peer Lorenzens beretning forstod jeg straks, at der ikke havde ligget nogen form for familiemæssige eller personlige hensyn bag hans beslutning om at invitere mig til København. Bestemt var det interessant at have oplevet højesteret danne ramme om en skueproces i sådanne dybt alvorlige problemkomplekser, som Aaberg-sagen reelt var et eksempel på. Men skueprocessen var så langt fra billetprisen værd.

Det helt utilstedelige i Peer Lorenzens invitation bestod i, at en dommer helt af egen drift havde rettet en så usædvanlig henvendelse til et vidne. Jeg havde jo ikke selv bedt om at måtte være til stede under retshandlingerne. Jeg skulle hele tre gange afgive vidneforklaring i Aaberg-sagen.

Set i bakspejlet var der ingen tvivl. Peer Lorenzen havde henvendt sig til mig med en skjult og ulovlig dagsorden, som ingen kunne tillade sig at mistænke ham for at besidde. Det gjorde jeg heller ikke. Derfor mødte jeg op i højesteret. Alene fordi Peer Lorenzen havde bedt mig om det.

Peer Lorenzen dækker over Aaberg-sagens hovedperson Hans R. Junge.

Idet Peer Lorenzen havde besluttet at dække over rækken af topembedsmænd højt på strå i systemet, der selvstændigt havde gjort sig skyldige i magtmisbrug af værste slags, kunne han umuligt undgå at dække over Aaberg-sagens hovedperson civilingeniør Hans R. Junge. Væltede Hans R. Junge, ville alle blive revet med.

Det sidste forhold indebar den ubeskrivelige lettelse blandt de ansvarlige topembedsmænd, at SBI's totalt fejlslagne forskning i staldventilation siden 1950-erne ikke kom til dansk landbrugs eller offentlighedens kundskab. Alt kunne fortsætte, som Hans R. Junge havde lagt det til rette gennem årene. Og det gjorde det.

I sandhed et svigt på det helt store plan. En opgave, der kun ville kunne lade sig gøre ved et gennemgribende misbrug af det embede, der var blevet Peer Lorenzen betroet, at lede en kommissionsdomstol nedsat af den danske regering beregnet for en opklaring af Aaberg-sagen.

Peer Lorenzen fortolker justitsministeriets kommissorium til ukendelighed.

Peer Lorenzen havde besluttet, at kommissionsdomstolen fortsat kun skulle bestå af ham selv som enedommer. Hvis kommissionsdomstolens konklusion skulle være en frifindelse af de involverede embedsmænd, kunne Peer Lorenzen ikke anvende justitsministeriets kommissorium.

Justitsministeriets kommissorium handlede ubetinget om, at Aaberg-sagen skulle opklares. Da kommissoriet blev offentliggjort, lod jeg indholdet vende med en lang række kvalificerede folk, herunder velanskrevne jurister, og ingen havde en finger at sætte på formuleringen.

Kommissionsdomstolen var bundet af kommissoriet. Aaberg-sagen skulle opklares. Problemet for Peer Lorenzen var, at han ikke både kunne opklare Aaberg-sagen og samtidig statuere, at alle på SBI og i boligministeriet havde forvaltet deres embeder korrekt.

Kommissionsdomstolens forvandling til skueproces.

Peer Lorenzen havde valgt at anlægge en forståelse af justitsministeriets kommissorium, så enhver opklaring af Aaberg-sagen i store træk blev umuliggjort, samtidig med at alle grundliggende forvaltningsretlige regler blev undertrykt.

Det skete ved, at Peer Lorenzen traf afgørelse i Aaberg-sagen uden forinden at have ladet undersøge, om de massive beskyldninger, der vedvarende havde været rettet mod SBI og senere mod boligministeriet, var rigtige eller forkerte.

Ingen af disse forhold, lod Peer Lorenzen kommissionsdomstolen forholde sig til.

Hvordan Peer Lorenzen mistolker justitsministeriets kommissorium.

På side 3 i kommissionsdomstolens beretning havde Peer Lorenzen et afsnit, han kaldte:
"Afgrænsning af kommissionsdomstolens opgaver."

Dette afsnit bestod af 5 underafsnit, hvoraf alene afsnit 1 og afsnit 3 var relevante.

I afsnit 1 var det gengivet, at justitsministeriet ifølge kommissoriet havde givet kommissionsdomstolen til opgave at foretage:

"… den undersøgelse, der skønnes fornøden for at klarlægge omstændighederne i forbindelse med Statens Byggeforskningsinstituts, Byggestyrelsens og Boligministeriets departements behandling af en sag om det ventilationsanlæg, som fabrikant C.P. Aaberg har udviklet.
I undersøgelsen skal indgå, om nogen ansat i den offentlige forvaltning har gjort sig skyldig i fejl og forsømmelser i forbindelse med sagsbehandlingen."

Det var denne udformning af kommissoriet, ingen havde kunnet sætte en finger på.

I afsnit 3 på side 4 i beretningen gjorde Peer Lorenzen hele undersøgelsen og behandlingen af Aaberg-sagen til en skueproces med denne nedenstående åbenbare mistolkning og dermed ulovlige begrænsning af justitsministeriets opgavebeskrivelse:
"det falder udenfor kommissionsdomstolens opgaver at tage stilling til tvistepunkter af teknisk/faglig karakter."

Da Peer Lorenzen ringede til mit kontor i Frederikshavn i februar 1989 og anmodede om min tilstedeværelse under retsmøderne i København, vidste han allerede, hvordan han ville mistolke justitsministeriets kommissorium, og at han dermed reelt havde afgjort, hvordan Aaberg-sagen skulle falde ud.

Situationen i februar 1989 ville have været en ganske anden, hvis Peer Lorenzen i stedet havde fremført sit ønske om at se mig i højesteret med disse ord:

Kære Thorbjørn Aaberg.
Jeg vil gerne bede dig være tilstede under retsmøderne i din fars sag, så du kan se, at det hele går rigtigt til. Jeg har stor forståelse for, hvad du og din familie har været igennem.
Jeg ved godt, at det vil blive meget dyrt både i rejseomkostninger og logi, at København er en meget dyr by, og at du ikke vil kunne passe din advokatforretning i Frederikshavn.
Derfor skal du også lade indgå i dine overvejelser, at jeg har bestemt, at kommissionsdomstolen ikke skal forholde sig til tvistigheder af teknisk/faglig karakter. Det betyder, at kommissionsdomstolen ikke vil lade undersøge om den fremførte kritik imod SBI er berettiget eller ej.
Du skal så også vide, at når tvistigheder af teknisk/faglig karakter falder udenfor det, jeg har tænkt mig at ville undersøge, vil det næppe heller være muligt for mig at statuere,

at nogen ansat i den offentlige forvaltning har gjort sig skyldig i fejl eller forsømmelser i Aaberg-sagen.
Til sidst skal du vide, at jeg om nogen kender retsplejelovens §182, og at det er meget usædvanligt, at du får tilladelse til at overvære retshandlingerne. Men det er nu engang mig, der bestemmer. Juraen kan indimellem være svær at forstå.
Jeg ser som sagt meget gerne, du deltager i retsmøderne, og hvis du vil imødekomme mit ønske, vil jeg bede dig meddele dette overfor Mikael Sjøberg i justitsministeriet. Han ved alt om det, jeg har fortalt dig her.

Havde Peer Lorenzen henvendt sig på denne måde, var jeg naturligvis ikke mødt op i højesteret og overværet retsmøderne. Havde Peer Lorenzen oplyst mig om sådanne forhold, havde jeg straks forstået, hvad kommissionsdomstolen havde gang i. Så havde der været masser af muligheder for at skride ind.

Hver gang jeg derfor senere mødte op til de mere eller mindre daglige retsmøder i højesteret og uvidende overværede en skueproces, kunne Peer Lorenzen sammen med sin sekretær Mikael Sjøberg med et glimt i øjet til hverandre med tilfredshed notere, at mit økonomiske tab, inden jeg skulle lide det juriske tab, fra gang til gang, fra uge til uge og fra måned til måned blev markant større og større.

Sagt med helt andre ord. Peer Lorenzen havde udformet sit helt eget regelsæt eller kommissorium. Et kommissorium, der intet havde at gøre med det, jeg var blevet bekendtgjort med fra justitsministeriet.

Hvordan Peer Lorenzen fandt støtte for sin ulovlige udlægning af justitsministeriets kommissorium.

Peer Lorenzens udlægning af justitsministeriets kommissorium - det falder udenfor kommissionsdomstolens opgave at skulle forholde sig til tvistigheder af teknisk/faglig karakter - fandt ikke på noget punkt støtte i den udformning kommissoriet var givet af justitsministeriets jurister.

Da Peer Lorenzen således ikke noget steds kunne finde støtte for sin selvbestaltede forståelse af kommissoriet, endte han med at henvise til kommissionsdomstolen - dvs. til sig selv - på to vidt

forskellige måder. Den ene henvisning var komisk ud i det groteske. Den anden var decideret ulovlig, da den var i strid med fundamentale forvaltningsretlige grundprincipper.

Den komiske henvisning fra Peer Lorenzen til Peer Lorenzen.

Begrundelsen, der var helt ude i det grotesk komiske, lød således:
"Denne forståelse af kommissoriet understøttes yderligere af det forhold, at kommissionsdomstolen ikke er sammensat med teknisk sagkyndige dommere."

Det grotesk komiske i denne begrundelse var, at kommissionsdomstolen var Peer Lorenzen selv, og Peer Lorenzen var kommissionsdomstolen. Peer Lorenzens henvisning til denne yderligere understøttelse af forståelsen af kommissoriet indeholdt blot en henvisning fra Peer Lorenzen til Peer Lorenzen.

Det var Peer Lorenzen selv, der suverænt bestemte, om kommissionsdomstolen skulle sammensættes med sagkyndige dommere. Det er ganske sædvanligt, at domstole gør brug af sagkyndig assistance, når de behandler sager, der kræver en særlig indsigt eller ekspertise. Vi har tilmed domstole, hvor ikke kun jurister, men også andre med en særlig viden eller erfaring er udpeget som dommere. Det gælder eksempelvis sø- og handelsretten og boligretterne.

Ingen kunne imidlertid blande sig i Peer Lorenzens administration af kommissionsdomstolens anliggender. Prøv at læse citatet ovenfor med disse briller på.

Den ulovlige henvisning.

Den ulovlige henvisning til kommissionsdomstolen, der brød med fundamentale forvaltningsretlige grundprincipper, lød således:
"Kommissionsdomstolen har ikke fundet, at den tekniske baggrund for vurderingen af sagsbehandlingen har gjort det nødvendigt at søge teknisk bistand udover, hvad der har kunnet tilvejebringes gennem vidneforklaringer."

Det ulovlige og bruddet med fundamentale forvaltningsretlige principper lå i, at kommissionsdomstolen ikke kunne forholde sig til de tekniske forklaringer, der ville kunne tilvejebringes gennem vidneafhøringer. Dertil manglede kommissionsdomstolen, der jo blot var juristen Peer Lorentzen, den fornødne tekniske indsigt.

Hertil kom, at Peer Lorenzen jo allerede havde bestemt, at kommissionsdomstolen ikke skulle tage stilling til tvistigheder af teknisk/faglig karakter, der isoleret set gjorde tekniske vidneforklaringer meningsløse.

Tvistepunkter af teknisk/faglig karakter skulle kommissionsdomstolen ikke beskæftige sig med, havde Peer Lorenzen besluttet. Og dermed var der selvsagt heller intet at bruge teknisk sagkyndige dommere til.

Konsekvenserne af Peer Lorenzens selvbestaltede ulovlige kommissorium.

Nedenfor er det fremhævet og opregnet, hvilke alvorlige forhold, der blev dækket over, da Peer Lorenzen lod kommissionsdomstolen nedsætte uden teknisk sagkyndige dommere:

Hans R. Junge slap godt fra i 1966 at underkende Aaberg-princippet på et fejlfuldt grundlag. Han slap godt fra at samarbejde ulovligt med Nordisk Ventilator Co fra 1966 til 1974, og fra i 1975 at presse et værdiløst SBI-Notat 56, ophøjet til Dansk Standard i 1983, ned over dansk landbrug. Han slap godt fra i 1978 at præstere et falsk vurderingsgrundlag beregnet for underkendelse Aaberg-princippet, og endeligt slap han godt fra at underkende Aaberg-princippet ved hjælp af det falske vurderingsgrundlag i 1980.

SBI's direktion slap i 1981 godt fra at fastholde underkendelsen af Aaberg-princippet på et nyt falsk grundlag.

SBI's nye direktør, Hans Jørgen Larsen, slap i 1981 godt fra at erstatte SBI-rapporten fra 1980 med en ny rapport fyldt med falske udsagn. Han slap godt fra i 1983 at påstå, at det fa. Aaberg i 1978, 1979 og i 1981 havde påvist som teoretisk forkert, i praksis var anvendelig, og sidst men ikke mindst slap Hans Jørgen Larsen i 1984 godt fra at sabotere en teknisk afklaring trods det massive opbud af ventilationsspecialister, der stod bag fa. Aaberg, der afstedkom, at virksomheden Nordfab A/S ved Mariager ikke turde satse på produktion og markedsføring af Aaberg-princippet i dansk landbrug.

I boligministeriet slap man godt fra i 1979 at føre tidligere finansminister Thorkild Kristensen bag lyset. Man slap godt fra i perioden 1984-1988 at føre statsministeren, erhvervsministeren, skiftende boligministre bag lyset, og til sidst slap man godt fra at lade boligminister Flemming Kofod Svendsen afslutte ministeriets Aaberg-sag i 1988 på et tidspunkt, hvor to højt profilerede topledere i dansk Landbrug forinden i 1987 havde rettet henvendelse til ministeriet med helt nye afslørende og yderst alvorlige oplysninger i Aaberg-sagen, der gik ud på:

- at de to var blevet forelagt en dokumentation, der påviste, at SBI's forskning i staldventilation siden midten af 1950-erne havde hvilet på et totalt forfejlet grundlag,
- at dette havde indebåret, at afprøvningerne beregnet for dansk landbrugs tilvalg af ventilationsanlæg til stalde efter SBI-Notat 56 fra 1975, Dansk Standard 6039 i 1983, var totalt værdiløse,
- at dette var blevet underbygget og fuldt dokumenteret på et møde afholdt på Landskontoret for Bygninger og Maskiner med 2 ingeniører fra Jysk Teknologisk Institut 2. oktober 1987, og
- at disse to topledere herefter havde stillet sig fuldstændig bag JTI's rapport fra 1983 og dermed bag fa. Aaberg og de specialister, som boligministeriet var bekendtgjort med i forvejen stod bag fabrikanten, hvoraf en af specialisterne var betalt af boligministeriet.

Ultimo 1989 var dansk landbrugs 3 topledere tilbage i folden.

Godt 2 år efter vort sidste møde, mødte jeg igen de 3 topledere i dansk landbrug, K.G. Klausen, Tage Sams og Ib Skovgaard. De var indkaldt til højesteret, hvor de detaljeret blev afhørt af Peer Lorenzen, henholdsvis 29. november, 5. og 12 december 1989, om deres roller i det, der havde ført til mødet hos Tage Sams 2. oktober 1987.

Ingen kunne vide, hvilket pres, der i den forløbne tid havde været lagt på disse 3 topledere fra egne rækker, men efter en yderst detaljeret og pågående afhøring for kommissionsdomstolen, var der intet tilbage af den dialog, der havde været ført hos Tage Sams på Landskontoret for Bygninger og Maskiner.

Alting var som før mødet hos Tage Sams 2. oktober 1987. Referatet fra mødet havde Peer Lorenzen pillet totalt fra hinanden. Der blev ikke længere stillet spørgsmålstegn ved SBI's forskning i mekanisk staldventilation. Ingen kunne længere erindre, hvad der havde afstedkommet mødet på landskontoret. Tage Sams godkendte Marius Kjeldsens telefonreferat og trak sin egen revidering af referatet fra 1987 tilbage.

På dette tidspunkt kendte jeg ikke Peer Lorenzens forvanskning af justitsministeriets kommissorium. Havde jeg vidst, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til tvistigheder af teknisk/faglig karakter, hvorfor afhørte Peer Lorenzen så vidne efter vidne med spørgsmål også af vidtrækkende teknisk betydning?

Dette spørgsmål var interessant, fordi Peer Lorenzen ikke selv kunne forholde sig til hverken spørgsmål eller svar af teknisk karakter. Han var i juridisk forstand teknisk/faglig inkompetent, og da Peer Lorenzen samtidig havde bestemt, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til spørgsmål af teknisk/faglig karakter, hvad var da meningen med Peer Lorenzens tekniske spørgsmål og besvarelser, der optog de væsentligste dele af hele retsbogen?

Et eksempel på misbrug af sådanne tekniske afhøringer for kommissionsdomstolen.

Læser man til eksempel citatet fra kommissionsdomstolens retsbog lige nedenfor, er svaret éntydigt.

Peer Lorenzens afhøringer til retsbogen tegnede et totalt misvisende og lidet flatterende billede af fa. Aaberg ved hjælp af spørgsmål og svar af teknisk/faglig karakter stillet til de medarbejdere på SBI mod hvem, fabrikanten ganske rigtigt havde rettet alvorlige beskyldninger i 1978, 1979 og 1981.

Det var udsagn og påstande fra disse teknikere, der havde givet Peer Lorenzen anledning til i sin beretning på side 400 at fremkomme med følgende faktuelt forkerte og uanstændige beskyldning mod fa. Aaberg:
"Der må gives SBI medhold i, at fabrikantens påstande og synspunkter vedrørende anlæggets virkemåde har varieret en del i hvert fald i sproglig henseende, og dermed har kunnet give anledning til forståelig tvivl. Hertil kommer, at fabrikant Aaberg allerede på et tidligt tidspunkt indtog en meget kritisk holdning til SBI's medarbejdere og anvendte et sprogbrug, der af disse har måttet opfattes som klart nedladende – i visse tilfælde grænsende til det injurierende."

Da Peer Lorenzen formulerede det citerede ovenfor, var han dybt fortrolig med, at Aaberg-princippets virkemåde ikke længere optog sindene hos SBI's medarbejdere. Dette fordi fa. Aaberg for længst havde godkendt det forsøgsprogram, som SBI selv havde udarbejdet, som Aaberg-princippet i 1980 skulle afprøves på grundlag af.

Det var ikke imod forsøgsprogrammet, men alene og udelukkende imod Hans R. Junges falske vurderingsgrundlag fra 1978 fa. Aaberg havde opponeret.

Fa. Aaberg havde i 1978, 79 og 81 protesteret imod og fremført, at medarbejderne på SBI enten var sagligt inkompetente, eller alternativt, at der var tale om simpelt bedrageri. Både i 1981 og 83 erkendte SBI's direktion, at vurderingsgrundlaget var teoretisk forkert. Med andre ord kunne fa. Aaberg have ført sandhedsbevis for sine beskyldninger mod SBI, mens Peer Lorenzen på den anden side havde bestemt, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til om disse beskyldninger var rigtige eller forkerte.

Peer Lorenzen havde ikke blot iscenesat en skueproces. Han havde samtidig misbrugt denne proces på det groveste til at tegne et billede af fa. Aaberg, der intet havde at gøre med virkeligheden.

Nødvendigheden af fravalg af teknisk sagkyndige dommere.

Peer Lorenzen var nødt til at friholde Aaberg-sagens absolutte hovedperson civilingeniør Hans R. Junge og de nærmeste medsammensvorne teknikere omkring ham. Alternativt ville ansvarsgrundlaget brede sig som ringe i vandet til SBI's direktion og bestyrelse og helt til boligministeriets absolutte top.

At skærme Hans R. Junge kunne kun lade sig gøre ved at beslutte, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til tvistepunkter af teknisk/faglig karakter.

Alle tvistigheder af enhver tænkelig slags henstod vedvarende som uløste og ubesvarede. Alt andet end netop tvistepunkterne i Aaberg-sagen var fuldstændig betydningsløst.

Af det ovenstående følger éntydigt, hvorfor Peer Lorenzen ikke sammensatte kommissionsdomstolen med én eller flere uvildige teknisk sagkyndige dommere. Årsagen var åbenbar. Hvis virkeligheden om SBI's forskning blev pakket ud af sagkyndige dommere, ville sådanne dommere ikke kunne komme til andet resultat end at give fa. Aaberg ret. Ret i at SBI's forskningsmæssige grundlag siden midten af 1950-erne havde været fundamentalt forkert.

Herefter ville kommissionsdomstolen ikke kunne undgå at statuere, at SBI's forfejlede forskning havde været fortsat forsætligt fra SBI's side siden 1966, da fa. Aaberg havde præsenteret SBI for Aaberg-princippet. Endeligt ville sådanne dommere statuere, at SBI siden 1966 på alle tænkelige måder havde modarbejdet Aaberg-princippet for til sidst i 1980 at underkende princippet på et ventilationsteknisk falsk grundlag.

Peer Lorenzen ville ikke kunne finde sådanne sagkyndige dommere noget steds, der ville turde forsvare det gigantiske svindelforetagende, der havde fundet sted på SBI og i boligministeriet. Det ville være alt for farligt for en hvilken som helst tekniker at lægge navn til. Det ville være alt for let at afsløre.

Derfor blev Peer Lorenzen nødt til at afstå fra at lade kommissionsdomstolen forholde sig til Aaberg-sagens tekniske sider, hvilket han under hele skueprocessen virkede fuldstændig uberørt af. Hjælpen til dette underlødige og ulovlige arbejde fik Peer Lorenzen af kommissionsdomstolens tovholder og sekretær Michael Sjöberg, der havde præcis det samme grundlag for at vurdere forholdene som Peer Lorenzen. Han var top-jurist og fuldmægtig i justitsministeriet.

Peer Lorenzen ignorerer afgørende forhold af ikke-teknisk/faglig karakter.

Peer Lorenzens beretning i Aaberg-sagen var ren fiktion. Kommissionsdomstolen simulerede en storstilet undersøgelse, der på intet tidspunkt fandt sted. Uden teknisk sagkyndige dommere var selve undersøgelsesprocessen i Aaberg-sagen taget af bordet. Alt var blevet til intet.

I Aaberg-sagen var der imidlertid andet og mere end teknik, der klart og tydeligt fortalte Peer Lorenzen, at der var noget, der var yderst alvorligt i sagen. Man skal her forstå, at Peer Lorenzen i den grad var fodret med den information, der lå i min redegørelse Aaberg-sagen fra 1988.

Præcis de samme informationer, der har ligget til grund for denne bog, blot i nogle retninger i betydelig grad mere detaljeret beskrevet i redegørelsen Aaberg-sagen.

Peer Lorenzen ignorerede afgørende forhold i Aaberg-sagen, der ikke krævede teknisk/faglig indsigt, men alene en juridisk metodisk tankegang, som Peer Lorenzen var en sand mester i at udøve.

SBI's erkendelser og konstateringer om staldluftens sammensætning.

Efter at have modtaget Peer Lorenzens beretning i oktober 1990 forsøgte jeg gennem to lange måneder at finde hoved og hale i alt det, jeg havde været vidne til i Højesteret i København.
Jeg kontrollerede ganske få steder i Peer Lorenzens beretning, om den stemte overens med retsbogen, men her var der naturligvis ikke noget at komme efter.

Jeg havde især fundet anledning til at kontrollere, om to meget centrale og afgørende forklaringer for kommissionsdomstolen, afgivet af de helt centrale personer i SBI's landbrugsafdeling civilingeniør Torben Huld og Hans R. Junge, var gengivet korrekt i Peer Lorenzens beretning. Det var de. Jeg fandt disse forklaringer på side 275 i beretningen.

Forklaringerne handlede begge om baggrunden for SBI's falske vurderingsgrundlag fra 1978, og var gengivet i Peer Lorenzens beretning på side 275 under denne overskrift:
"Om baggrunden for sætningen i notatet af 17. august 1978: Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

I min redegørelse Aaberg-sagen fra 1988, havde jeg påstået, at dette falske udsagn var planlagt og udtænkt af Torben Huld og Hans R, Junge i fællesskab. Her havde Peer Lorenzen stillet det spørgsmål til Torben Huld, om min påstand var rigtig. Tilbage fik Peer Lorenzen et svar, der var umådeligt mere interessant, end hvorvidt min påstand havde været rigtig eller var forkert. Min påstand var helt forkert, men da jeg fremførte påstanden, kendte jeg endnu ikke grundlaget for SBI's forfejlede forskning i staldventilation.

Peer Lorenzens spørgsmål og Torben Hulds svar herpå lød således:
"Foreholdt at Thorbjørn Aaberg i sin rapport udtaler, at sætningen var planlagt og udtænkt af Torben Huld og Hans R. Junge i fællesskab, udtalte vidnet, at det er helt forkert.
Junge havde i sin tid denne samme opfattelse af skorstenskoncentrationen, og det var derfor ikke noget Junge og vidnet havde udtænkt for at genere Aaberg."

Dette svar havde Hans R. Junge uddybet overfor kommissionsdomstolen, og hans uddybning var medtaget i beretningen i sidste afsnit på side 275 med disse ord:
"Hans R. junge har bl.a. forklaret, at det er hans opfattelse, at gennemsnitskoncentrationen kan måles i skorstenen, og denne opfattelse ligger ligeledes til grund for hans udtalelser i "Staldklimaet og Husdyrbruget" fra 1956 …

Om opfattelsen har han i øvrigt bemærket:
Teoretisk set er det måske ikke rigtigt, men i praksis er det."

Selve kernen til forståelsen af hele Aaberg-sagen lå gemt i disse svar. Her var det falske grundlag for SBI's forskning siden midten af 1950-erne slået fast af selveste ophavsmanden til den forfejlede forskning.

Samtidig vidste Peer Lorenzen, at SBI's direktion i 1981 havde udtalt, at Hans R. Junges falske vurderingsgrundlag fra 1978 kun var korrekt, hvis staldluften forekom totalt opblandet. I 1983 havde SBI's nye direktør Hans Jørgen Larsen erkendt, at Hans R. Junges udsagn var teoretisk forkert. Dette kunne samtidig udledes af SBI's egne måleresultater fra undersøgelsen i 1980, der helt åbenbart cementerede, at staldluften ikke forekom blot i nogen grad totalt opblandet.

Ud fra disse faktuelle kendsgerninger kunne den konklusion drages, at SBI's forskning i staldventilation hvilede på et fundamentalt forkert grundlag.

Alle præmisserne for denne konklusion, hvilede på SBI's egne udsagn. Her krævedes ikke sagkyndige dommere. Alene på dette logiske grundlag skulle Peer Lorenzen juridisk set have fældet SBI.

En smagsprøve fra en vidneafhøring for kommissionsdomstolen over samme tema.

Jeg har valgt at medtage nedenstående vidneforklaring fra Peer Lorenzens beretning over samme tema, fordi vidneforklaringen er det mest centrale eksempel på, hvordan Peer Lorenzen, uden forstyrrende sagkyndig indgriben, kunne snige sig udenom at forholde sig til nok den mest inkonsekvente og tåbelige vidneforklaring, der overhovedet blev afgivet i højesteret under hele kommissionsdomstolsprocessen.

Vidneforklaringen var med direkte fokus på netop SBI's falske vurderingsgrundlag fra 1978. Det mest centrale i Aaberg-sagen overhovedet. Det forhold, der ifølge SBI selv forudsatte staldluften som totalt opblandet.

Vidneudsagnet blev afgivet af professor emeritus N.F. Bisgaard, som Peer Lorenzen gengav i sin beretning på side 276 med disse ord:
"Nils Finn Bisgaard har ligeledes givet udtryk for, at sætningen efter hans opfattelse er korrekt. Han har begrundet opfattelsen med:

… at hvis et ventilationsanlæg kører tilstrækkelig længe, ender det med, at gennemsnitskoncentrationen i rummet repræsenteres af koncentrationen i skorstenen. … . Det kan godt være, at der er en meget lav koncentration i én ende af lokalet og en større koncentration et andet sted. … . Sætningen er opstået af logik. … . Sætningen behøver dog, selv hvis tidsfaktoren er overholdt, ikke altid at være rigtig. … ."

Der var ingen professor tilbage i 80-årige Nils Finn Bisgaard emeritus. Vidneforklaringen var rent volapyk.

Overfor den gamle mand havde Peer Lorenzen siddet med en faktisk viden, der på intet punkt harmonerede med den tekniske forklaring N.F. Bisgaard her havde afgivet overfor kommissionsdomstolen.

Fra redegørelsen Aaberg-sagen vidste Peer Lorenzen, at vurderingsgrundlaget fra 1978 var anerkendt af SBI som teoretisk forkert, og at udsagnet kun kunne være sandt, hvis staldluften var totalt opblandet.

Peer Lorentzen vidste tilmed, at Bisgaard tidligere havde udtalt, at koncentrationen i skorstenen alene var et udtryk for det sporstof, der vedvarende blev tilført staldrummet. Det var den udtalelse fra Bisgaard, som SBI's vicedirektør Per Bredsdorff internt havde oversendt til boligministeriet i 1981 og havde erklæret, at SBI fuldt ud kunne tilslutte sig. Den udtalelse der blev undertrykt i boligministeriet, da indholdet støttede fa. Aaberg.

Peer Lorenzen gik ikke i rette med professor N.F. Bisgaard, men anvendte på bedste demokratiske vis Bisgaards tekniske udsagn, som en stemme afgivet til støtte for SBI.

Bemærk høfligst hvordan professor Bisgaard i modsætning til Hans R. Junge og SBI slet ikke opererede med begrebet total opblanding, men kun med gennemsnitskoncentrationen i staldrummet, hvilket viste, at han ikke havde forstået noget som helst af den helt centrale problemstilling.

Peer Lorenzen ignorerede fuldstændig Hans R. Junges erkendelse og N.F. Bisgaards fuldkomne mangel på forståelse af problematikken. Ifølge Peer Lorenzen handlede det hele tilsyneladende om ikke at forstå noget som helst.

SBI's uforenelige udsagn i teorien forkert, i praksis anvendelig.

I 1983 erkendte Hans Jørgen Larsen, som SBI's tidligere direktion havde været nødt til det i 1981, at Hans R. Junges vurderingsgrundlag fra 1978 var teoretisk forkert. To forskellige direktioner på SBI havde nu erkendt, at nedenstående vurderingsgrundlag fra 1978 var teoretisk forkert:

"Koncentrationen i skorstenen repræsenterer gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet."

Denne påstand var allerede erkendt som falsk. Indrømmelse heraf var sket på baggrund af de 2 skitser, jeg havde sendt til boligministeriet i maj 1981. Skitser, der dokumenterede, at koncentrationen i skorstenen intet kunne fortælle om gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet. Se skitserne endnu engang og husk, at koncentrationen i skorstenen pr. definition er ens på de 2 skitser.

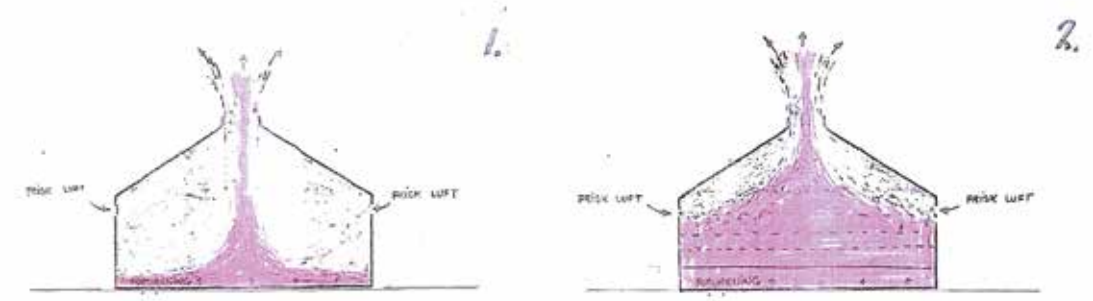

Hans Jørgen Larsens erkendelse betød reelt, at Aaberg-princippet i 1980 var underkendt på et teoretisk forkert grundlag. Et grundlag som Hans R. Junge havde betegnet som en triviel fysisk kendsgerning.

Hans Jørgen Larsen ville umuligt kunne overleve som direktør på SBI, hvis Aaberg-princippet blev anerkendt. Dertil lå der alt for mange lig i lasten fra hans side i Aaberg-sagen, siden han tiltrådte som direktør i 1981. Derfor skulle Aaberg-princippet ikke revurderes.

Dette forhold håndterede Hans Jørgen Larsen gennem den falske påstand, at den forkerte teori var anvendelig i praksis. Dette skrev Hans Jørgen Larsen til boligministeren i august 1983 med disse ord:
"Rapporten indeholdt desuden en i praksis anvendelig, men beklageligvis teoretisk forkert, identificering af forureningskoncentrationen i skorstenen med gennemsnitskoncentrationen i rummet."

Med andre ord fastholdt Hans Jørgen Larsen, at man i praksis kunne identificere skorstenskoncentrationen med gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet.

Denne påstand ville indebære, at gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet på de 2 skitser ovenfor ville blive ens, selvom skitsernes forskellighed var en ufravigelig og tilrettelagt forudsætning.

Derfor var Hans Jørgens Larsens oplysninger overfor boligministeren usande. Han førte bevidst ministeriet bag lyset i den helt åbenlyse hensigt at kunne fastholde Hans R. Junges falske underkendelse af Aaberg-princippet i 1980.

Dette enkle ræsonnement, krævede hverken teknisk indsigt eller nogen skarp juridisk hjerne. At ræsonnementet ikke fandt genklang hos Peer Lorenzen skyldtes udelukkende, at pladsen var optaget af den skjulte dagsorden, der alene handlede om at komme de betrængte embedsmænd til undsætning.

Konsekvenserne af Peer Lorenzens beretning.

I oktober 1990 gennemførte Peer Lorenzen sin skjulte dagsorden. Han frikendte hele bundtet af teknikere og embedsmænd på SBI og i boligministeriet for at have overtrådt almindelige forvaltningsretlige regler.

Beskyldninger af enhver art, der havde været rettet imod SBI, havde Peer Lorenzen valgt at holde udenfor undersøgelsen. Selv de retsstridige forhold, der ikke krævede teknisk indsigt, havde han valgt at ignorere.

Virkelighedens konsekvenser var forfærdende på mange planer.

Samme dag Peer Lorenzens beretning blev offentliggjort, lukkede banken Aaberg Ventilation i Holstebro. Enhver mulighed for at afsætte Aaberg-princippet i dansk landbrug var fjernet med Peer Lorenzens afgørelse.

Med i faldet fulgte fa. Aabergs anden virksomhed Aabergs Elektro i Holstebro

I Frederikshavn sad vi tilbage med en kæmpegæld til vort pengeinstitut efter mit kommissionsdomstols-eventyr i København på foranledning af Peer Lorenzens ønske om min tilstedeværelse under retsmøderne.
Disse forhold sammenholdt med, at effektiv ventilering af svinestalde i 1990 i betydelig grad var upåkrævet grundet fodring af svinene med antibiotika, gjorde, at jeg var sat totalt skakmat med falske træk og brikker.

Peer Lorenzens skjulte dagsorden var lykkedes til fuldkommenhed.

Af mangel på kræfter, fantasi og økonomi, valgte jeg i stedet i 1991, efter gode råd fra mange kærlige mennesker, sammen med min hustru at passe på vore børn og vores advokatforretning i Frederikshavn.

Først i 2014, da jeg genåbnede Aaberg-sagen, fandt jeg ud af, at Peer Lorenzens beretning - udover at tilsidesætte helt almindelige forvaltningsretlige grundsætninger og kriterier for, hvordan embedsmænd i øvrigt kan tillade sig at opføre sig - byggede på en åbenbar og bevidst tilrettelagt mistolkning af justitsministeriets kommissorium, der totalt underminerede muligheden for en opklaring af Aaberg-sagen.

Netop sådanne forhold, enhver med rette kunne tillade sig at gå ud fra, aldrig ville kunne forekomme indenfor retsvæsenet i et retssamfund som det danske.

Følgevirkningerne af Peer Lorenzens selvbestaltede kommissorium skulle i løbet af de næste 25 år vise sig at være medvirkende til at udløse en verdensomspændende MRSA-problematik. Det var dette forhold, der fik mig på banen igen i 2014.

Landsdommer Peer Lorenzen, der i 1989-90 omforandrede kommissionsdomstolen Aaberg-sagen til en skueproces, der gav grobund for udviklingen af de livsfarlige resistente bakterier MRSA, der smitter fra svin til mennesker, der allerede har kostet adskillige menneskeliv. Peer Lorenzen var dommer ved højesteret 1994-98 og ved Menneskerettighedsdomstolen i Strasbourg 1998–2014.

Landsdommer Mikael Sjøberg, formand for Dommerforeningen i Danmark fra 2010, der som sekretær og tovholder i kommissionsdomstolen Aaberg-sagen bistod Peer Lorenzen i det arbejde, der målrettet bestod i, at Aaberg-sagen ikke skulle opklares.

6. DEL
1990 til 2018

Introduktion til 6. del.

MRSA skyldes sygdomsforebyggende antibiotikabehandling mod giftig ammoniakdamp ved staldgulvet og anden forurening i svinestalde. Aaberg-princippet eliminerer årsagen til dannelse af ammoniak og fjerner behovet for antibiotikabehandling, læs hvordan i kapitel 45, 46 og 52.

Professor, dr.jur. og nuværende højesteretsdommer Jens Peter Christensen præsenterer i 1996 Aaberg-sagen som indholdsløs i det samfundsvidenskabelige tidsskrift Politica. Han beskriver Aaberg-sagen som forbilledligt undersøgt og refererer i sin doktordisputats fra 1997 om Ministeransvar i adskillige tilfælde til Aaberg-sagen med baggrund i kommissionsdomstolens beretning fra 1990. Konfronteret med virkeligheden forholder Jens Peter Christensen sig tavs. Læs om Jens Peter Christensens svigt i kapitel 51.

Den danske regering orienteres i 2015 om kommissionsdomstolens magtmisbrug i en ekstrakt af sagsakterne i Aaberg-sagen Oktober 2015. Regeringen forholder sig tavs. Læs herom i kapitel 48 og 50.

Professor Hans Jørn Kolmos, Danish Crown og Erik Damsted informeres detaljeret om Aaberg-sagen og om kommissionsdomstolens magtmisbrug. Læs herom i kapitel 47 og 49.

1990-2018

Aaberg-sagen 25 år senere.

Årene fra 1990 til 2018 i historisk perspektiv.

Kapitel 45.

Peer Lorenzens karriere.

I de næste omkring 25 år lod jeg ventilation være ventilation. Mine tanker var alle mulige andre steder end ved Aaberg-princippet og svinestalde. Jeg kæmpede ikke mere. Jeg talte ikke længere om Aaberg-sagen. Der fandtes andet i tilværelsen end uredelige embedsmænd, en anløben dommer og hans tovholder og sekretær.

Jeg fulgte naturligvis nogenlunde almindeligt med i pressen og kunne derfor vanskeligt undgå at iagttage, hvordan Peer Lorenzens karriere udviklede sig.

Jeg kom jævnligt i retten, sågar også i Vestre Landsret, hvor Peer Lorenzen, ultrakort tid efter kommissionsdomstolsafgørelsen i Aaberg-sagen ultimo 1990, blev belønnet for sin indsats ved at blive udnævnt til præsident for Vestre Landsret. Blot 2 år senere, blev Peer Lorenzen i 1994 udnævnt til dommer ved Højesteret.

I 1998 blev Peer Lorenzen dommer ved Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol i Strassburg. Ved netop den domstol, hvor en klage over Peer Lorenzen - med den rette advokat ved roret - kunne have sat en stopper for dommerens fortsatte karriere ved domstolene i Danmark. Vort advokatkontors fuldstændig ødelagte økonomi udelukkede imidlertid kort og kontant denne mulighed.

Mangel på ventilation i staldbunden løses med antibiotika.

I de samme år hørte man ikke så meget mere til dårligt klima i svinestalde.

Man hørte heller ikke så meget mere til det værdiløse SBI-Notat 56, der i 1983 var klassificeret til Dansk Standard DS 6039. En standard, der hvilede på SBI's forfejlede forskningsgrundlag i staldventilation.

Da Aaberg-princippet var borte, var der ligesom ikke længere brug for dette statslige afprøvningsudstyr til testning af ventilationsudstyr til stalde. En afprøvning efter en Standard der var falsk i den forstand, at afprøvningen ikke omfattede testning af ventilationsanlægs effektivitet eller nytteværdi.

Den danske standard DS 6039 blev trukket tilbage og ophævet i 2002 uden at blive erstattet af en ny standard. Statens udstyr beregnet for testning af ventilationsudstyr til stalde var skrottet. Udviklingen var omsider ført helt tilbage til tiden før fa. Aaberg konstruerede Aaberg-princippet i 1965.

Der fandtes ikke længere ventilationsanlæg på markedet, der evnede at ventilere ved staldbunden. Dyrenes luftformige affaldsprodukter forblev i dyrenes opholdszoner, hvor de farlige og sygdomsfremkaldende dampe blev produceret, og hvor manglende ilt i staldbunden vedvarende omdannede kvælstof fra dyrenes fækalier til stinkende giftig ammoniakdamp.

Det var åbenbart, hvorfor dyrene blev syge, og der fandtes ikke længere andre løsningsmodeller på markedet end at behandle svinene med antibiotika. En genial og human løsning for slagtesvin i disse dyrs 5-6 måneders korte tilværelse, troede de, der havde ansvaret. Men sådanne antagelser skulle vise sig at blive livsfarlige.

Antibiotikaløsningen indeholdt en tikkende bombe af hidtil usete dimensioner på verdensplan: Udviklingen af de resistente bakterier MRSA.

Kapitel 46.
MRSA-problematikken og Aaberg-princippet.

MRSA-problematikken og Aaberg-princippet er en yderst interessant sammensætning.

Hvis ikke forholdene på SBI havde været så forfærdende, som tilfældet havde villet, og hvis ikke en senere kommissionsdomstol havde været beklædt med en dommer, der direkte blokerede for sagens opklaring, ville Aaberg-princippet have vundet udbredelse overalt, hvor svin blev opdrættet i staldmiljøer som i Danmark.

MRSA-problematikken ville ikke have eksisteret i det omfang, vi nu står overfor. Alternativt

ville Aaberg-princippet kunne have været anvendt i bekæmpelsen. Det handlede jo kun om at gøre brugen af antibiotika overflødig i staldene.

Sådan gik det som bekendt ikke. Antibiotika var eneste tilbageværende middel mod miljøbetingede sygdomme i svinestalde. Man burde kunne sige sig selv, at man ikke på sigt kunne medicinere sig ud af miljøbetingede sygdomsforløb, der reelt var et ventilationsteknisk anliggende.

Gennem årene havde virkeligheden i det skjulte båret på en langsomt ophørende mulighed for anvendelse af antibiotika som sygdomsforebyggende medicin i svinestalde. Det var det, der nu var brudt ud med udviklingen af de resistente bakterier MRSA som en uundgåelig følgevirkning.

Følgevirkningernes omfang efter Peer Lorenzens svigt.

Alle vidste at staldluften ved gulvfladen var giftig og sygdomsfremkaldende.

Dyrene levede bogstaveligt talt i gasser fra egne ekskrementer. Der manglede ilt og frisk luft ved staldbunden. Gasser og dampe intet ventilationsanlæg kunne fjerne efter den seneste underkendelse af Aaberg-princippet ved kommissionsdomstolens afgørelse i 1990. Kommissionsdomstolen havde fejlet eftertrykkeligt og fuldstændigt bevidst.

Med årene, der var gået, kom nu regningen. Som en boomerang, der kunne lignes ved en tsunami, kunne man iagttage uoverskuelige skader, ødelæggelser og ufattelige omkostninger. Alt sammen forhold der kunne have været undgået.

Ikke blot MRSA-problematikken skulle det komme til at handle om. Det skulle tillige komme til at handle om rensning af staldluft. Giftig stinkende ammoniak-stank fra svinestalde havde resulteret i lovgivning om rensningsanlæg. Investeringer i rensningsanlæg til svinestalde i milliardklassen ville antageligt have været fuldstændig overflødige.

Alternativet til antibiotika og rensningsanlæg.

Aaberg-princippet kunne trækfrit gennem alle årene have fjernet dyrenes luftformige affaldsprodukter ved staldgulvet uden opblanding med den øvrige staldluft og have tilført iltrig friskluft til gulvfladen. Dette ville have hindret omdannelse af kvælstof til ildelugtende og syg-

domsfremkaldende ammoniakdamp. Alt dette ville have gjort dyrene raske og overflødiggjort anvendelsen af antibiotika og investering i rensningsanlæg.

MRSA-problematikken ville antagelig samtidigt have været elimineret eller minimeret til det betydningsløse.

2014

Kapitel 47.

Professor dr.med. Hans Jørn Kolmos, MRSA-problematikken og antibiotika.

I 2014 var MRSA-problematikken for alvor slået igennem. Pressen var rødglødende. Avisernes forsider var fyldte med denne problematik. Det samme var radio og TV. Jeg læste, lyttede og så med. Det, der for alvor havde tændt min opmærksomhed, var den rolle antibiotika spillede i hele denne forfærdende problematik.

Jeg havde forstået det hele således, at MRSA var resistente bakterier af en slags, der smittede fra svin til mennesker og mennesker imellem indbyrdes. Bakterier der for mennesker kunne afstedkomme problemer i forhold til behandling med antibiotika. Forhold som allerede havde kostet menneskeliv. Problemet kunne ikke være mere bizart.

En absolut nøglefigur i den ophedede samfundsdebat var overlæge professor dr.med. Hans Jørn Kolmos ved klinisk mikrobiologisk afdeling på Syddansk Universitetshospital i Odense.

Jeg ringede til hospitalet, og et venligt personale viderestillede mig til Hans Jørn Kolmos. Da jeg præsenterede mig og fortalte om mit budskab, oplyste Hans Jørgen Kolmos, at han sad i sin bil på vej til et møde med to kolleger, og at jeg var på medhør. Jo flere desto bedre replicerede jeg og fattede mig i korthed om Aaberg-princippet, staldklima og antibiotika. Vi aftalte, jeg skulle sende ham et relevant materiale, og at vi herefter skulle ringe sammen.

Nogen tid efter havde Hans Jørgen Kolmos og jeg en længere snak om mine erfaringer med Aaberg-princippet. Jeg fortale, hvordan ventilationsprincippet havde været opsat i hundredvis

af svinestalde, hvor staldklimaforholdene havde ændret sig så totalt, at dette fra stald til stald havde indebåret sygdomsfrie svinebesætninger, med det resultat at brugen af antibiotika var et overstået kapitel.

Jeg havde naturligvis også fortalt Hans Jørn Kolmos om Aaberg-sagen og kommissionsdomstolen, og at jeg med baggrund i MRSA-debatten arbejdede på en henvendelse omkring Aaberg-princippet til flere af venstreregeringens topministre.

Vi sluttede vores samtale af med, at jeg kunne trække på Hans Jørn Kolmos efter behov, og at han gerne ville holdes løbende orienteret om resultaterne af det arbejde, jeg havde sat i gang.

Kapitel 48.
Redegørelsen Aaberg-sagen fra 1988 og Peer Lorenzens beretning fra 1990 støves af.

Det var ikke en beslutning. Det var bestemt heller ikke et kald. Det var noget så enkelt som en pligt. Der var ikke nogen vej udenom. Jeg dykkede ind i fortiden, og oplevelsen var yderst ejendommelig.

Jeg tog min 26 år gamle og 500 sider tykke redegørelse Aaberg-sagen fra 1988 ud af reolen og lagde kommissionsdomstolens beretning på 498 sider ovenpå. Som natlæsning gik jeg i gang med at genopfriske Aaberg-sagen og nærlæse Peer Lorenzens beretning.

Da jeg tog fat på Peer Lorenzens beretning, erindrede jeg en samtale, jeg på et tidspunkt havde haft med kommissionsdomstolens sekretær Mikael Sjøberg tilbage i 1989. I denne samtale, havde jeg forsigtigt spurgt ind til, hvordan man oplevede de vidneforklaringer, der allerede havde fundet sted i højesteret. Mikael Sjøberg fejede mine spørgsmål til side med ordene:
”Du kan glæde dig til afgørelsen, der er tale om lærerigt stof, der egner sig fantastisk til godnat-læsning.”

Heri skulle Peer Lorenzens sekretær og tovholder få mere ret, end jeg nogensinde havde drømt om.

Redegørelsen Aaberg-sagen efter 25 år.

Oplevelsen var ejendommelig, meget overraskende, men positiv. Jeg havde været langt borte fra Aaberg-sagen, og det var i betydelig grad vanskeligere at komme tilbage til sagen, end jeg havde forestillet mig.

Redegørelsen havde meget karakter af et opslagsværk eller måske snarere et voldsomt processkrift, der refererede til 256 underbilag. Det var en meget stor mundfuld. Selv for mig, der havde præsteret værket, var oplevelsen, at læsningen havde været en noget større udfordring, end jeg havde forventet.

Jeg var sikker på, hvad der skulle til. Min redegørelse fra 1988 skulle ekstraheres. I betydelig grad kortes ned og samtidig gøres læsevenlig. SBI's tekniske og faglige fordrejninger og forvanskninger skulle kunne forstås af menigmand.

Peer Lorenzens beretning fra 1990.

For første gang begyndte jeg i 2014 min læsning af Peer Lorenzens beretning forfra.

Allerede på de første sider i beretningen gik det op for mig, hvordan Peer Lorenzen havde båret sig ad, da han forvandlede undersøgelsen af Aaberg-sagen til en ren skueproces. Peer Lorenzen havde simpelt og enkelt fordrejet justitsministeriets kommissorium til ukendelighed og havde herunder taget kommissoriet til indtægt for, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til tvistigheder af teknisk/faglig karakter.

Dette rystende faktum forenklede i den grad forståelsen af hele kommissionsdomstolsprocessen i Aaberg-sagen, og det betød, at jeg ikke behøvede at ekstrahere Peer Lorenzens beretning. Beretningen indeholdt herefter selvsagt ikke materiale, der var belastende for hverken SBI eller boligministeriet. Beretningen var fuldkommen værdiløs.

Jeg skulle nu blot gøre disse forhold forståelige for omgivelserne, hvordan Peer Lorenzen havde manipuleret med kommissoriet. Alle disse forhold er detaljeret beskrevet ovenfor i bogens 5. del.

Kommissionsdomstolens retsbog.

Peer Lorenzen havde fjernet ethvert grundlag for opklaring af Aaberg-sagen. Dette forhold kom først til syne, da beretningen blev tilgængelig i november 1990.

Der havde reelt ikke været noget grundlag for indkaldelse af vidner for kommissionsdomstolen. Det forhold, at Peer Lorenzen havde ladet indkalde stort set alle de teknikere, der havde været impliceret i Aaberg-sagen og ladet disse teknikere afhøre i dybt detaljerede tekniske anliggender, havde været ren skueproces.

På dette grundlag blev retsbogen på knap 800 sider mere eller mindre fyldt op med en slags teknisk smalltalk, idet kommissionsdomstolen ikke besad nogen form for teknisk eller faglig kompetence. Det betød imidlertid mindre, idet kommissionsdomstolen ikke skulle bruge retsbogen til andet end at give alle indtryk af, at det hele gik rigtigt til.

Mens Aaberg-sagen således i teknisk henseende var fuldstændig kørt af sporet, afgjorde Peer Lorenzen sagen på det grundlag, han havde lagt til rette, lang tid før processen i højesteret havde taget sin begyndelse i 1989.

Retsbogen så ud, som en retsbog skal se ud. Alt lignede en rigtig proces. Det hele var et spil for galleriet.

Ekstrahering af redegørelsen Aaberg-sagen og Peer Lorenzens personlige kommissorium.

Redegørelsen Aaberg-sagen fra 1988 og Peer Lorenzens mistolkning af justitsministeriets kommissorium skulle gøres let tilgængeligt. Alt unødvendigt skulle elimineres, og sagens kernepunkter skulle i fokus.

Jeg havde valgt at bringe i fokus, måden hvorpå Peer Lorenzen undlod at forholde sig til Aaberg-sagens helt vitale tvistepunkt af teknisk/faglig karakter ved ikke at lade undersøge, om det var korrekt eller forkert, at SBI i 1980 havde underkendt Aaberg-princippet på et falsk grundlag.

Der var alene tale om, hvorvidt det var en korrekt eller ukorrekt påstand, som Hans R. Junge

havde fremført i 1978, at koncentrationen i skorstenen repræsenterede gennemsnitskoncentrationen i forsøgslokalet?

Selv om svaret på dette spørgsmål lå malerisk udpenslet i form af farvelagte tegninger og skitser for øjnene af Peer Lorenzen, og selvom denne påstand af SBI var erkendt som teoretisk forkert, og selvom SBI havde erkendt, at påstanden kun kunne være rigtig, hvis staldluften var totalt opblandet, og selvom Jysk Teknologisk Institut, Dansk Kedelforening, Nordfab A/S, Institut for Bygningsteknik, AUC, og professor Peter V. Nielsen, AUC alle som én stod bag fa. Aaberg, og selvom svaret på dette spørgsmål ikke længere kunne gemmes væk under begrebet teknik, så havde Peer Lorenzen fuldt ud forstået, at hverken SBI eller boligministeriet ville kunne holde til, at dette spørgsmål blev genstand for en teknisk faglig besvarelse.

Havde der foreligget en besvarelse, at denne påstand var korrekt, havde det været en enkel sag fra en hvilken som helst højere læreanstalt i verden at lade indhente en erklæring gående ud på, at en sådan besvarelse var forkert. Underforstået at påstanden var falsk.

Var en besvarelse gået ud på, at påstanden var falsk, var korthuset braset ned over de teknikere og topembedsmænd på SBI og i boligministeriet, der gennem et eklatant misbrug af deres stillinger havde ansvaret for, at Aaberg-princippet på et helt igennem falsk grundlag var blevet underkendt først i 1966, siden i 1980 og i 1983 og som herefter sørgede for, at virksomheden Nordfab A/S ved Mariager ikke turde tage produktion og markedsføring af Aaberg-princippet op i 1984.

I stedet for udnyttede Peer Lorenzen den manglende besvarelse af spørgsmålet - som han selv havde ansvaret for ikke kom til at foreligge - til at dække over de helt åbenbart uvederhæftige og ulovlige forhold, der havde haft ideelle vækstbetingelser på SBI og i boligministeriet.

Peer Lorenzens alvorligste forseelse var, at han misbrugte et dommerembede til sit forehavende.

Aaberg-sagen Oktober 2015.

Jeg påbegyndte i efteråret 2014 det store arbejde, det indebar, at koge sagen ned. Redegørelsen Aaberg-sagen fra 1988 og udredningen af Peer Lorenzens personlige kommissorium fra 1990. Arbejdet lå færdig i oktober 2015 kogt ned fra knap 1000 til 74 sider i 6 afsnit, der handlede om

Aaberg-sagens kerneproblematik.
Jeg kaldte det færdige resultat Aaberg-sagen Oktober 2015.

2015

Kapitel 49.
Danish Crown orienteres om det omfattende magtmisbrug.

Imens arbejdet med Aaberg-sagen Oktober 2015 havde stået på, havde jeg fået det råd at kontakte direktionen i slagterikoncernen Danish Crown i Randers i den hensigt at sætte disse mennesker ind i, hvad det hele handlede om. Det var den tidligere chefredaktør på Holstebro Dagblad, Erik Møller, der havde født denne idé.

Jeg ringede i november 2014 til Danish Crown, og der blev aftalt et møde, der skulle finde sted i begyndelsen af januar 2015. Da Jeg fandt det rigtigst ikke at møde alene op, tilbød Erik Møller, der kendte Aaberg-sagen indgående at deltage.

Mødet på Danish Crown var aftalt med direktøren for Ejerservice Vagner Bøge, der til mødet havde medtaget afdelingschefen i Ejerservice Jacob Rasmussen.

Jeg vidste fra min indledende samtale med Vagner Bøge, at Danish Crown fik en jævn strøm af gode idéer til forbedring af klimaforholdene i svinestalde. Nogle af de forhold jeg havde løftet sløret omkring havde dog ført til, at Erik Møller og jeg nu sad overfor Vagner Bøge og Jacob Rasmussen hos Danish Crown.

Efter en hyggelig præsentationsrunde, bad jeg om lov til at bruge nogle få minutter, som jeg udtrykte det, til at præsentere Vagner Bøge og Jacob Rasmussen for en central og vigtig kerneproblematik i Aaberg-sagen.
To skitser på en tavle et par enkle spørgsmål og svar senere, forstod Vagner Bøge og Jacob Rasmussen begge, at en måling af sporstof i skorstenen aldrig ville kunne sige noget om mængden af sporstof i staldrummet. Der var ikke gået 10 minutter.
Både Vagner Bøge og Jacob Rasmussen forstod herefter, hvordan Aaberg-princippet var blevet

underkendt af SBI på et falsk grundlag, hvordan en sagkyndig kritik af SBI på allerhøjeste niveau i Danmark var blevet ignoreret, og hvordan en kommissionsdomstol havde valgt ikke at ville opklare disse forhold.

På baggrund af disse meget alvorlige forhold tilbød Jacob Rasmussen at arrangere et møde med en specialist fra Axelborg i København, Erik Damsted, der havde stor indsigt i ventilationstekniske forhold, hvis det kunne have vores interesse. Danish Crown ville gerne tilbyde at lægge lokaler til. Erik Møller og jeg var enige. Et sådant møde ville vi meget gerne komme til.

Den dybere mening med mødet hos Danish Crown var netop at nå frem til ved hjælp af Aaberg-princippet at fremdrive et ideelt staldklima med raske dyr til følge uden brug af antibiotika.

Mødet hos Danish Crown sluttede ved middagstid med en let frokost. Vi ville høre nærmere fra Jacob Rasmussen en af de nærmeste dage.

Mødet med Erik Damsted.

Gennem Jacob Rasmussen fremsendte jeg et materiale til Erik Damsted, der gav ham mulighed for at forberede sig til mødet, der skulle finde sted i slutningen af februar 2015 hos Danish Crown.

Erik Damsted mødte op med en kollega fra Axelborg. Fra Danish Crown mødte Jacob Rasmussen. Jeg mødte igen op sammen med Erik Møller.

Erik Damsted var yderst velforberedt, og allerede kort inde i mødet arbejdede han målrettet hen imod en afprøvning af Aaberg-princippet i praksis.

Jeg fortalte Erik Damsted, at jeg lå inde med et eksemplar af en Aaberg-ventilator fra en svinestald på Mors, hvor produktionen af svin var ophørt få år tidligere omkring 2010. Denne ventilator var fra en leverance fra Aaberg-ventilation i Holstebro fra 1990 og ville kunne kopieres ned i mindste detalje.

Resultatet af mødet hos Danish Crown blev, at Erik Damsted målrettet ville arbejde mod en

sådan reproduktion af Aaberg-princippet. Erik Damsted var på samme tid enig i, at det var af uvurderlig stor betydning, at de forhold han nu var blevet indviet i blev præsenteret på allerhøjeste niveau i Danmark.

Kapitel 50.
Venstre-regeringens top orienteres med - Aaberg-sagen Oktober 2015 - om magtmisbruget.

Efter seriøse overvejelser var der enighed om at sende Aaberg-sagen Oktober 2015 til topministrene i venstreregeringen. Sagen var i den grad et samfundsanliggende.

Den let tilgængelige og kortfattede ekstrakt blev derfor i oktober 2015 tilstillet statsminister Lars Løkke Rasmussen, finans-, justits-, fødevare-, og boligministeren, statsrevisorernes formand, og efter aftale sendte jeg tillige et eksemplar til professor dr.med. Hans Jørn Kolmos.

Hvert eksemplar var blevet tilstillet de enkle ministre med en individuel fremsendelsesskrivelse. Her var det forklaret, hvorfor materialet ikke blot var sendt til fødevareministeren, der var det ansvarlige ministerium, når det handlede om MRSA-problematikken og forholdene i svinestalde i almindelighed.

Kernepunkterne i orienteringen til ministrene.

Der var især 3 forhold, der gjorde Aaberg-sagen usædvanligt dybt kontroversiel. Ikke mindst i forholdet til udlandet. Disse 3 forhold var bestemt ikke blevet mindre kontroversielle med tiden, der var gået.

Det første forhold var, at et statsligt forskningsinstitut i Danmark siden 1966 havde været yderst velorienteret omkring Aaberg-princippets fremragende ventilationstekniske egenskaber.

Det andet forhold var, at det samme statslige forskningsinstitut og det ansvarlige ministerium med alle midler modarbejdede Aaberg-princippets udbredelse, i den klart ulovlige hensigt at dække over en totalt forfejlet forskning i mekanisk staldventilation siden midten af 1950-erne, fra omkring 10 år før fa. Aaberg konstruerede Aaberg-princippet.

Det tredje forhold - langt det alvorligste - var, at en dommer havde misbrugt en rets-institution i

form af en kommissionsdomstol til forsætligt at dække over de dybt ulovlige forhold, der havde fundet sted på det statslige forskningsinstitut og i den ansvarlige centraladministration. Sådanne forhold, der helt specifikt endte op i, at Aaberg-princippet i 1980 var blevet underkendt på et åbenbart falsk grundlag.

Disse alvorlige forhold kunne imidlertid ikke berettige, at den danske stat vedvarende stillede sig hindrende i vejen for den tekniske udvikling indenfor ventilering af svinestalde. Og slet ikke i den alvorlige situation, der var opstået med udviklingen af MRSA-problematikken til følge.

Derfor havde jeg anvendt de 3 første sider i Aaberg-sagen Oktober 2015 til en mini-ekstrakt af ekstrakten, så ingen, der stod med materialet i hånden kunne undgå at få et klart billede af, hvad der ventede indenfor.

I skrivende stund er det mere end 2½ år siden dette på enhver måde betydningsfulde materiale blev tilstillet de 5 topministre. Eneste reaktion i 2015 var fra en ministersekretær i statsministeriet, der lakonisk meddelte, at man havde videresendt materialet til fødevareministeriet, der var det ansvarlige ministerium.

Hvem bestemmer i Danmark?

De forfærdende konsekvenser, disse absurde forhold havde ført med sig, havde mere og mere udviklet sig til et politisk anliggende på regeringsplan af nedenstående årsager.

Det hele var startet med, at Hans R. Junge i 1966 havde valgt at dække over SBI's forfejlede forskning i staldventilation, der på samme tid afstedkom og nødvendiggjorde SBI's underkendelse af Aaberg-princippet.

Disse forhold resulterede i, at SBI's direktion og topembedsmændene i boligministeriet i slutningen af 1970-erne og i 1980-erne valgte sammen at dække over de uredelige og skandaløse forhold, der i netop denne periode var blevet afsløret om forholdene på SBI.

Det handlede helt specifikt om måden, hvorpå SBI i 1975 havde ført dansk landbrug bag lyset med SBI-Notat 56 - Dansk Standard i 1983 – og især om måden hvorpå, SBI på ny i 1980 havde underkendt Aaberg-princippet. Denne gang på et teoretisk forkert og falsk grundlag, som ingen

tog konsekvenserne af.

Det hele resulterede i 1989 i en politisk beslutning på topplan, hvor regeringen lod nedsætte en kommissionsdomstol, der skulle undersøge Aaberg-sagen tilbundsgående.

Som beskrevet i bogens 5.del ignorerede kommissionsdomstolen regeringens pålæg ved uretmæssigt at undlade at forholde sig til Aaberg-sagens teknisk/faglige sider. Derved kom kommissionsdomstolen udenom de forfærdende forhold, hvorom hele Aaberg-sagen havde drejet sig, især i årene fra 1975 til og med 1989.

Politikerne havde ikke fået den tilbundsgående undersøgelse, det var blevet pålagt kommissionsdomstolen at fremkomme med. Kommissionsdomstolen havde i stedet valgt at dække over en administrativ skandale af hidtil usete dimensioner på et forskningsinstitut og i et ministerium.

Herved havde Peer Lorenzen påtaget sig det fulde ansvar for den endelige underkendelse af Aaberg-princippet, den forsatte nødvendige anvendelse af antibiotika i landbruget og dermed udviklingen af de livsfarlige resistente bakterier MRSA, der nu truer menneskeheden på verdensplan.

Det naturlige spørgsmål at rette til den danske regering er herefter:

Hvem bestemmer i Danmark?
Er det topembedsmænd og dommere som Peer Lorenzen, Mikael Sjøberg og Jens Peter Christensen?
Eller er det den danske regering?

Problemet omkring MRSA - og dermed Aaberg-princippet som eneste reelle løsningsmulighed - er hermed for alvor bragt i fokus, fordi der ikke findes andre måder, hvorpå svinenes sygdomsfremkaldende affaldsstoffer ved gulvfladen kan ventileres trækfrit ud af staldrummet med den følge, at behovet for antibiotika forsvinder.

Herved elimineres selve årsagen til udviklingen af de resistente bakterier MRSA!

2016 (1996)

Kapitel 51.

Specialist i stats- og forvaltningsret erklærer Aaberg-sagen for indholdsløs.

En nat i februar 2016 søgte jeg på internettet efter informationer af forskellig art. Jeg erindrer ikke søgeordet, men pludselig dukkede en artikel frem, der var indrykket i det samfundsvidenskabelige tidsskrift Politica, Bind 28 fra 1996 med titlen Skandalesager og embedsmandsansvar.

Dette var mere end interessant. Hvis jeg ikke allerede var det, blev jeg det. Lysvågen!

Artiklen var af ældre dato, men den var skrevet af nuværende højesteretsdommer Jens Peter Christensen. Jeg dykkede ind i artiklen, der viste sig at handle om de 20 dommerundersøgelser, der havde fundet sted i Danmark i perioden 1980 til 1993. En af disse dommerundersøgelser var Aaberg-sagen.

Jens Peter Christensen havde gennemført to store uddannelser ved Aarhus Universitet. I 1982 som cand. scient. pol. ved Institut for Statskundskab og i 1992 som cand.jur. ved Det Juridiske Fakultet. I 1997 blev han professor dr.jur. i offentlig ret efter en doktordisputats om ministeransvar.

I Jens Peter Christensens doktordisputats var der ikke mindre end 5 henvisninger til Aaberg-sagen, hvilket er interessant set i perspektivet af den omtale, Jens Peter Christensen havde givet Aaberg-sagen i Politica.

Det videnskabelige tidsskrift Politica.

Politica er Danmarks førende tidsskrift for politisk videnskab. Det udgives af Institut for Statskundskab ved Aarhus Universitet og Syddansk Universitet. Tidsskriftet, der har en bred gruppe af abonnenter, henvender sig til alle med interesse i samfundsvidenskabelige problemstillinger.

Betegnelsen samfundsvidenskabelig garanterede på det nærmeste læserne, at tidsskriftet stod for lødighed i alle henseender. Da Jens Peter Christensen indrykkede sin artikel i Politica, ville

ingen drømme om at stille spørgsmålstegn ved Jens Peter Christensens lødighed. Det var der imidlertid god grund til.

I artiklen i Politica udbredte Jens Peter Christensen et budskab om Aaberg-sagen, der på samme tid var ydmygende og grænsende til latterliggørelse. Mens han selvsagt stod inde for det, han skrev, anede han intet om Aaberg-sagen. På dette tidspunkt i 1996 sad Peer Lorenzen fortsat i højesteret.

Hvad drev mon Jens Peter Christensen, da han i 1996 personligt valgte at stå fuldstændig bag Peer Lorenzens beretning i Aaberg-sagen? Dybt uvederhæftigt lod Jens Peter Christensen læserne af Politica få det indtryk, at han havde gennemgået Aaberg-sagen så detaljeret, at det kunne omsættes til nedenstående udsagn.

Under overskriften:
"Indholdsløse sager",
cementerede Jens Peter Christensen Peer Lorenzens beretning i Aaberg-sagen på denne nedladende og ydmygende måde:
"Det nærmeste, man kommer en kandidat til kategorien af indholdsløse sager, er den såkaldte Aaberg-sag. Sagen vedrørte et staldventilationsanlæg, som anlæggets opfinder, fabrikant C.P. Aaberg, mente havde nogle helt særlige udsugningsegenskaber, som Statens Byggeforskningsinstitut angiveligt af usaglige grunde ikke ville anerkende. Efter en langvarig undersøgelse fra januar 1989 til oktober 1990 konkluderede kommissionsdomstolen i en 500 sider tyk beretning, at beskyldningerne i det væsentlige var grundløse."

Fa. Aaberg havde ganske rigtigt beskyldt SBI for at have afsluttet Aaberg-sagen på et usagligt grundlag, men både SBI og kommissionsdomstolen havde ignoreret fabrikantens indsigelser.
SBI fordi fa. Aaberg havde ret. Kommissionsdomstolen fordi fa. Aaberg havde ret. At give fa. Aaberg ret ville indebære, at SBI's og boligministeriets fælles korthus ville brase totalt sammen.

Peer Lorenzen havde derfor bestemt, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til tvistigheder af teknisk/faglig karakter, der uundgåeligt ville give fa. Aaberg medhold. Dette harmonerede tillige med Peer Lorenzens skjulte dagsorden, der gik ud på at skabe tillid til SBI og boligministeriet som i gamle dage. Peer Lorenzen havde aldrig haft til hensigt at opklare Aaberg-sagen.

Jens Peter Christensen havde enten intet begrebet af Aaberg-sagen, eller han havde måske tværtimod forstået sagen ned i mindste detalje. For en sjælden gangs skyld er det ene eller det andet svar lige alvorligt.

Mens omtalen af Aaberg-sagen i Politica derfor var så uvidenskabelig, som det på nogen måde var muligt, bredte ringene sig langsomt i vandene via tidsskriftets seriøse læsere, at det nærmeste, man kunne komme til en forståelse af fa. Aaberg og hans søn, må have været en eller anden form for diagnose tæt på begreber som kværulanteri eller det, der var værre.

Læste man resten af den del af artiklen, der handlede om Aaberg-sagen, kunne en udenforstående ikke få andet indtryk end, at Jens Peter Christensen virkelig var gået detaljeret til værks, da han gennemgik Peer Lorenzens omfattende beretning. Jens Peter Christensen var specialist i offentlig ret som Peer Lorenzen, med hvem han også senere skulle komme til at dele titel af dommer ved højesteret i København.

Jens Peter Christensen fortsatte med at cementere Aaberg-sagens indhold som nærmest latterligt komisk med disse i enhver henseende overfladiske bemærkninger:
"Det nærmeste man kom en tjenesteforseelse i sagen var den sprogbrug, som boligministeriets departementschef havde benyttet i en telefonsamtale med fabrikant Aabergs søn, og som havde været vaks nok til at optage samtalen på bånd. Sprogbrugen var ikke "tjenstlig korrekt", men da boligminister Kofod-Svendsen allerede havde givet departementschefen en mundtlig påtale i den anledning, fandt kommissionsdomstolen ikke grundlag for at gå nærmere ind på forholdet (Aaberg-sagen, 1990)."

Så skete der noget yderst bemærkelsesværdigt.

Højesteretsdommer Jens Peter Christensen gæsteforelæser på Aalborg Universitet 24. april 2016.

Mens jeg arbejdede med en reaktion på Jens Peter Christensens 20 år gamle artikel i Politica, blev min opmærksomhed henledt på en gæsteforelæsning, der var proklameret til at finde sted på Aalborg Universitet 24. april 2016 med højesteretsdommer Jens Peter Christensen.

Emnet så ud til at lægge sig fuldstændig op af Jens Peter Christensens artikel i Politica fra 1996.

Emnet lød: ***"Skandalesager – ministres og embedsmænds ansvar."***
Meningen var, at emnet fremtidigt skulle indgå i undervisningen på jurastudiet og studiet i statskundskab.

Jeg mødte ikke op til gæsteforelæsningen eller forhørte mig om det passerede, men jeg fandt så meget desto mere anledning til at reagere meget kontant overfor Jens Peter Christensen.

Det skete ved min skrivelse af 31. maj 2016, hvor jeg detaljeret udredte for Jens Peter Christensen, hvordan det af hans artikel i Politica i 1996 fremgik, at han intet havde begrebet af kommissionsdomstolens behandling af Aaberg-sagen.
Ved samme lejlighed orienterede jeg Jens Peter Christensen om min henvendelse til venstreregeringens topministre i efteråret 2015. Jeg medsendte min redegørelse Aaberg-sagen Oktober 2015 og vedlagde mine følgeskrivelser til ministrene, herunder følgeskrivelsen til statsministeren.

Jeg bad Jens Peter Christensen om en berigtigelse af det forhold, at han i Politica havde rubriceret Aaberg-sagen under betegnelsen Indholdsløse sager. Jeg har aldrig hørt fra professor dr.jur. og højesteretsdommer Jens Peter Christensen. I redegørelsen Aaberg-sagen Oktober 2015 var forholdene omkring Peer Lorenzens håndtering af kommissionsdomstolen penslet ud, og det samme var forholdene omkring MRSA.

Min henvendelse til Jens Peter Christensen handlede om forhold, der intet havde at gøre med hans status som højesteretsdommer. Det handlede heller ikke længere alene om, hvad han havde misinformeret om gennem Politica. Nu handlede det så rigeligt også om MRSA-problematikken.

Jens Peter Christensen havde ret beset kun to mulige valg. Han kunne berigtige sine fejlagtige udtalelser i Politica og rette op på sin ligeså fejlagtige opfattelse af Peer Lorenzens beretning i Aaberg-sagen. Det havde jeg givet Jens Peter Christensen så rigeligt anledning til. Eller han kunne forsvinde ind i højesteret og lade den automatiske dør lukke lydløst efter sig i en stiltiende erkendelse af det umulige i at berigtige et så alvorligt indlæg i et videnskabeligt tidsskrift mere end 20 år tilbage. Døren til højesteret gled lydløst på plads.

Man kan ikke sidestille store uddannelser med ordentlighed. Det har man aldrig kunnet. To store akademiske uddannelser fortæller intet om mennesket bag, Jens Peter Christensen. Det

gør derimod hans optræden i Aaberg-sagen. Her udviste han en ekstrem useriøs adfærd ved i et videnskabeligt politisk tidsskrift Politica at karakterisere en sag som indholdsløs uden at kende noget som helst til sagens substans.

Problematikken for Jens Peter Christensen var den vanskeligst tænkelige. Ved at erklære sig som sket i Politica i 1996, indestod Jens Peter Christensen reelt for den beretning, Peer Lorenzen havde afleveret i 1990.

Aaberg-princippet aldrig vurderet officielt i teknisk/faglig henseende

En egentlig vurdering af Aaberg-princippet i teknisk/fagligt henseende havde Peer Lorenzen i sin tolkning af kommissoriet bestemt, at kommissionsdomstolen ikke skulle fremkomme med eller lade foretage.

Dette sammenholdt med, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til tvistepunkter af teknisk/fagligt karakter betød som et minimum, at Peer Lorenzen – og dermed Jens Peter Christensen – var fuldt ud klar over, at der ikke kunne henvises til SBI's undersøgelse af Aaberg-princippet, der jo var selve grundlaget for nedsættelsen af kommissionsdomstolen.

Dette betød, at Aaberg-princippet aldrig var blevet vurderet officielt i teknisk/fagligt henseende.

Forholdene i 2016 var imidlertid væsensforskellige fra forholdene i 1990, da Peer Lorenzen afleverede sin værdiløse beretning. I 2016, da jeg rettede min henvendelse til Jens Peter Christensen, havde forholdene i svinestaldene overalt udviklet sig til et sandt kaos omkring MRSA-problematikken.
I min skrivelse af 31. maj 2016 til Jens Peter Christensen blev MRSA-problematikken i den grad fremhævet. Jeg påpegede i klare vendinger, hvordan Aaberg-princippet ville kunne eliminere antibiotika-problemerne i svinestalde. Jens Peter Christensen valgte fuldstændigt at ignorere min henvendelse, uanset han måtte vide, at Aaberg-princippet aldrig i teknisk/fagligt henseende havde været vurderet officielt.

Hvis Aaberg-princippet virkede, som fa. Aaberg havde fremført det i 1966, ville problemet være uoverstigeligt større for Jens Peter Christensen end for Peer Lorenzen. Peer Lorenzen var gået på pension i 2014 og havde slået sig ned i en lille by i Bretagne i Frankrig.

Jens Peter Christensen ignorerede totalt min kritik af hans artikel i Politica i 1996. Jens Peter Christensen ignorerede samtidig MRSA-problematikken, hvor smitten overalt bredte sig fra stald til stald og afstedkom forfærdelige forhold for helt uskyldige mennesker, der ikke længere kunne behandles med antibiotika.

Igennem redegørelsen Aaberg-sagen Oktober 2015 var Jens Peter Christensen blevet informeret om, at MRSA-problematikken allerede havde kostet adskillige menneskeliv, og at denne problematik lignede noget, der ville kunne udvikle sig til en reel trussel mod menneskeheden.

Jens Peter Christensen holdt sig til sin uvidenskabelige udtalelse i det videnskabelige tidsskrift Politica:
"Det nærmeste, man kommer en kandidat til kategorien af indholdsløse sager, er den såkaldte Aaberg-sag."

Højesteretsdommer professor dr.jur. Jens Peter Christensen, der i det politisk videnskabelige tidsskrift Politica karakteriserede Aaberg-sagen som indholdsløs, uden at kende noget som helst til sagens substans.

Jens Peter Christensen bliver i 1998 fortrolig med Aaberg-sagens rette sammenhænge.

Der havde givetvis været mange, der havde læst Jens Peter Christensens nedladende artikel i Politica, og blandt disse kunne der ikke være tvivl om, at også højesteretsdommer (1992-98) Peer Lorenzen befandt sig.

Et nærliggende scenarie må have været, at Peer Lorenzen havde orienteret Jens Peter Christensen om, at kommissionsdomstolen ikke havde forholdt sig til, om Aaberg-princippet havde særlige egenskaber, idet forhold af teknisk/faglig karakter ikke var omfattet af justitsministeriets kommissorium, ifølge Peer Lorenzen.

Jens Peter Christensen havde sandsynligt straks forstået, at der ikke havde været belæg for at nedgøre Aaberg-sagen som indholdsløs på den måde, hvorpå han havde gjort det i artiklen i Politica i 1996. I Forhold til Politica var skaden sket, og skaden var uoprettelig set i forhold til tidsskriftets begavede læsere.

En berigtigelse i Politica om, at kommissionsdomstolen ikke havde forholdt sig til sagens teknisk/faglige sider (Aaberg-sagens kerneproblematik), ville fordre en dybtgående forklaring, der umuligt kunne præsteres.

Kommissionsdomstolen havde f. ex. ikke ladet undersøge, om SBI's måleresultater dokumenterede, at Aaberg-princippet havde en særlig selektiv effekt, således som fa. Aaberg og Jysk Teknologisk Institut havde påvist det, og som en række af specialister stod bag. Domstolen havde heller ikke ladet undersøge, om det i praksis var anvendeligt i skorstenen at måle gennemsnitskoncentrationen i staldrummet, som SBI's direktør havde påstået, mens han samtidig havde erkendt dette udsagn som værende teoretisk forkert.

Det teknisk/faglige i Aaberg-sagen handlede ikke om andet end en opklaring af disse 2 problematikker, så ville det korthus kollapse, der var bygget op omkring nogle ganske få helt centralt placerede personer på SBI og i boligministeriet, hvis roller er beskrevet detaljeret i denne bogs første 4 dele.

Med sit fatale sidespring i Politica kunne Jens Peter Christensen vanskeligt andet end stå fuld-

stændig bag Peer Lorenzens beretning i Aaberg-sagen. Han havde derfor naturligvis efterfølgende erfaret, hvordan Peer Lorenzen til ukendelighed havde mistolket justitsministeriets kommissorium, da han afgjorde, at kommissionsdomstolen ikke skulle forholde sig til tvistigheder af teknisk/faglig karakter. Peer Lorenzens mistolkning af kommissoriet er detaljeret behandlet ovenfor i bogens 5. del, side 140 ff.

Peer Lorenzens fortolkning af justitsministeriets kommissorium omkring det teknisk/faglige var i enhver henseende uholdbar. Der skulle helt andre juridiske argumenter til, hvis der skulle være blot en chance for usagligt at komme udenom de teknisk/faglige spørgsmål i Aaberg-sagen.

Ny uholdbar begrundelse for undladelse af teknisk/faglig undersøgelse i Aaberg-sagen.

I 1998 udgav Jens Peter Christensen bogen Offentligt ansatte chefers ansvar. Heri refererede Jens Peter Christensen til passager i Peer Lorenzens afsluttende bemærkninger i kommissionsdomstolens beretning, der var det nærmeste man kunne nå i forsøget på usagligt at snige sig udenom det teknisk/faglige i Aaberg-sagen og dermed gøre en mistolkning af justitsministeriets kommissorium nødvendig.

Peer Lorenzens afsluttende bemærkninger forekom at kunne sammenfattes i nedenstående helt uacceptable og meningsløse juridiske antagelse:
Vurderinger af teknisk/faglig karakter har ikke karakter af fejl eller forsømmelser i tjenestemandslovens forstand.

Dette vel at mærke uden at lade undersøge, om den voldsomme kritik, der fra alle sider havde været rettet imod SBI's teknisk/faglige vurderinger i Aaberg-sagen, var berettiget. En kritik, der betegnede SBI's teknisk/faglige vurderinger som falske og udtryk for et magtmisbrug, der utvivlsomt var et brud på tjenestemandsloven, hvis ikke mere retvisende straffeloven.

Peer Lorenzens beretning betød på dette grundlag, at en tjenestemandsansat civilingeniør ved det offentlige kunne handle teknisk/fagligt nøjagtig, som det passede ham, præcis som civilingeniør Hans R. Junge havde misbrugt sin magt på SBI i årevis. Et forhold der hen ad vejen havde udviklet sig til det værste magtmisbrug nogen kunne forestille sig. Et misbrug der rakte over direktionen på SBI til boligministeriets absolutte top.

Juridisk manipulation på absolut topniveau. Her havde Jens Peter Christensen blandet sig i Aaberg-sagen i 1996 og i 1998, hvor han valgte at lukke øjnene for, at kommissionsdomstolen på et grundlag, der var åbenbart anfægteligt, ikke havde forholdt sig til tvistigheder af teknisk/fagligt karakter i sagen.

Udadtil havde Jens Peter Christensen ladet læserne af det videnskabelige tidsskrift Politica forblive i opfattelsen af, at Aaberg-sagen var det nærmeste, man kunne komme begrebet: **En indholdsløs sag.**

2017

Kapitel 52.
Aaberg-princippet hindrer dannelse af ammoniak i svinestalde.

I begyndelsen af januar måned 2017 drøftede jeg på ny et spørgsmål med min bror Jørgen Aaberg, som vi havde været inde over mange gange. Min bror havde i mange år været centralt placeret i virksomheden Aaberg Ventilation i Holstebro og havde sammen med vores far besøgt svinestalde overalt i Danmark.

Besøgene havde især haft karakter af kontrol med staldklimaet i svinestaldene den første tid efter, at traditionelle ventilationsanlæg var skiftet ud med Aaberg-princippet. Erfaringerne var fra gang til gang, at stanken af ammoniak aftog voldsomt, for bogstaveligt talt helt at forsvinde i løbet af en lille uges tid.

Vi havde drøftet dette spørgsmål igen og igen, men denne gang lykkedes det at løse gåden.

Hidtil havde vi begge haft den opfattelse, at lugten af ammoniak forsvandt, fordi Aaberg-princippet transporterede ammoniakdampene ud af staldrummet ligeså hurtigt, som dampene blev dannet ved staldgulvet. Men denne argumentation holdt ikke. Det lugtede nemlig heller ikke af ammoniak udenfor staldene.

Pludselig lå det i luften. Det måtte være et kemisk anliggende.

Jeg ringede samme dag til en meget kompetent ingeniør, der ofte blev anvendt som skønsmand både ved de almindelige domstole og ved voldgiftsretten. Han hed Henrik Jensen og havde sit eget ingeniørfirma Henrik Jensen tæt på Aalborg.

Henrik Jensen svarede mig, at hvis luftstrømningsforløbet i staldrummet forekom som beskrevet, så ville der kontinuerligt blive tilført ilt til dyrenes affaldsprodukter. Dyrenes affaldsprodukter bevirkede frigivelse af kvælstof, der af mangel på ilt i staldbunden ville blive omdannet til ammoniak. Ilttilførsel til staldbunden ville hindre en omdannelse af kvælstof til ammoniak.

Med andre ord var manglen på udvikling af ammoniak i staldbunden en slags selvstændig dokumentation for et interessant luftstrømningsforløb.

Jeg forklarede Henrik Jensen i hvilken sammenhæng, jeg skulle bruge dette svar. Henrik Jensen tilbød, hvis jeg stillede ham spørgsmålet, at fremkomme med en detaljeret skriftlig besvarelse. Jeg stillede Henrik Jensen spørgsmålet ved min skrivelse af 17. januar 2017 og modtog en detaljeret besvarelse pr. mail 6. marts 2017.

Min henvendelse til ingeniørfirmaet Henrik Jensen var formuleret således:
"Luftformige affaldsprodukter i svinestalde fra urin og fæces i form af kvælstof- og/eller ammoniakdampe.

Undertegnede henvender mig med et spørgsmål, der retter sig imod de væsentligste luftformige affaldsprodukter i svinestalde, der normalt består af kvælstof- og/eller ammoniakdampe frigivet fra svinenes urin og fæces til staldrummet.

Spørgsmålet skal besvares ud fra den forudsætning, at der i en svinestald installeres et ventilationsprincip, der skaber et cyklonagtigt luftstrømningsforløb i staldrummet, der bevirker en trækfri strømning af frisk iltrig luft tæt langs gulvfladen for transport af luftformige affaldsprodukter frigivet ved gulvfladen til hen under ventilatorenheden, hvorfra denne luftstrøm afsuges fra gulvfladen til ventilatorenheden til det fri.

Det forudsatte luftstrømningsforløb er illustreret på skitsen næste side.

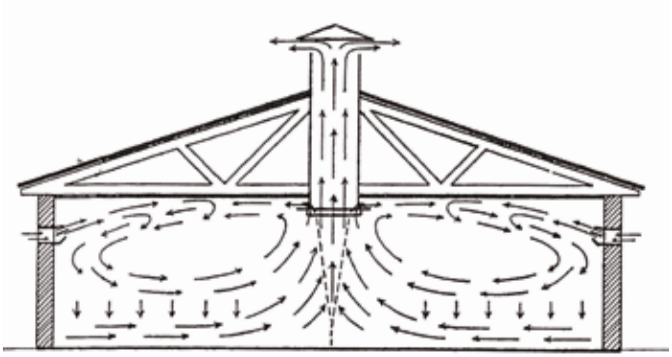

Pilene på skitsen angiver, det udelukkende er ren frisk luft, der vedvarende tilføres staldens gulvflade, og at luftformige affaldsprodukter frigivet ved gulvfladen vedvarende afsuges til det fri.

Ventilationsprincippets specielle suge-egenskaber ses illustreret på fotoet herunder, hvor røgprøver illuderer luftformige affaldsprodukter frigivet ved en gulvflade under transport til det fri.

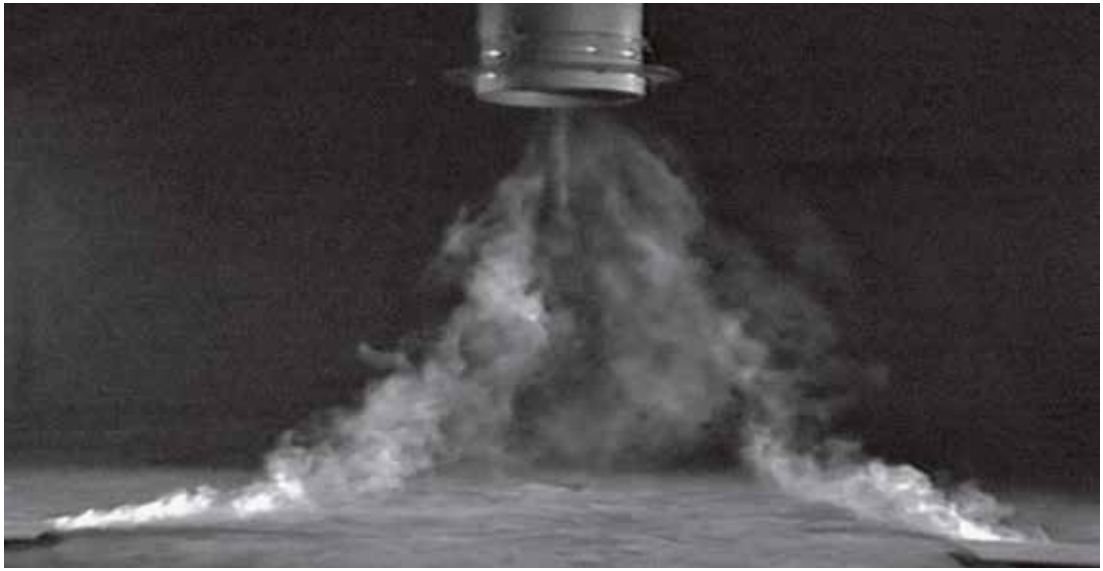

Spørgsmålet:

Vil et ventilationsprincip indeholdende de beskrevne og illustrerede ventilationstekniske egenskaber kunne bevirke, at kvælstof/kvælstofdampe frigivet fra svinenes urin og fæces ikke omdannes til ammoniak/ammoniakdampe og dermed bevirke, at skadevirkninger og lugtgener, der knytter sig til ammoniak/ammoniakdampe med dette ventilationsprincip kan elimineres?
Besvares spørgsmålet bekræftende bedes årsag og sammenhæng detaljeret beskrevet."

Besvarelsen af mit spørgsmål modtog jeg fra Ingeniørfirmaet Henrik Jensen pr. mail 6. marts 2017. Besvarelsen lød således:

"Til Thorbjørn Aaberg:
Til besvarelse af spørgsmålet jævnfør Deres skrivelse af 17. januar 2017 kan jeg oplyse følgende:
Hvis der omkring gulvniveau kan opstå anaerobe tilstande, iltfattige forhold, er der mulighed for følgende omdannelser:
nitrat NO3- og ammonium NH4+ kan omdannes til nitrit NH2- og ammoniak NH3.

Disse stoffer og luftarter er særdeles skadelige, og vil påvirke indeklimaet i staldene i negativ retning.
Hvis forholdene omkring gulvniveauet ændres til aerobe forhold, iltrige forhold, vil ovenstående processer undertrykkes. Disse forhold kan etableres ved ventilation med friskluft ved gulvniveauet og vil bevirke at indeklimaet forbedres.

Samtidig vil forholdet i væsentlig grad mindske eller eventuelt overflødiggøre rensning af den luft, der vedvarende afsuges fra staldrummet."

Med venlig hilsen

Henrik Jensen
Direktør, Civilingeniør, MSc/Ph.d
Ingeniørfirmaet Henrik Jensen

Svineproducenter skal isoleres på sygehuse

MRSA – Alle svineproducenter skal fremover isoleres ved akut indlæggelse på landets sygehuse på grund af smittefaren fra den resistente svinebakterie MRSA.

Sundhedsmyndighederne forsøger at skærpe kursen over for den multiresistente bakterie MRSA, der har spredt sig fra svinestaldene til stadig flere mennesker. Ca. 90 procent af alle besætninger med slagtesvin er inficeret med MRSA.

Det koster op til flere tusinde kroner pr. døgn at have en patient liggende i isolation.

Epilog

Meningen med denne bog har helt primært været at bidrage til løsningen af MRSA-problematikken. At holde svin sygdomsfri ved hjælp af antibiotika har været selve kimen til udviklingen af MRSA. Derfor har bogen handlet om at bringe Aaberg-princippet i fokus.

Jeg var 19 år, da min far i 1965 opdagede denne unikke ventilationsmulighed til stalde. Jeg har haft fingrene helt nede i substansen. I udvikling, i produktion, i opsætning af Aaberg-princippet i snesevis af stalde. Set syge svinebesætninger blive raske, og mærket hvordan ammoniakstanken i staldene forsvandt, men først i 2017 fundet ud af årsagen til at kvælstof ikke udviklede sig til ammoniak under Aaberg-princippet.

Behovet for antibiotika forsvandt hver gang, Aaberg-princippet blev installeret og anvendt forskriftsmæssigt.

Jeg har fulgt Aaberg-sagen siden 1966, men begyndte først for alvor at forstå, hvad det hele handlede om, da jeg var langt henne i det juridiske studium ved Århus Universitet.

Udover at bringe Aaberg-princippet i fokus, har meningen med bogen i ganske særlig grad været at afsløre et magtmisbrug indenfor retsvæsenet i Danmark af dimensioner, jeg formoder, hverken før eller siden har fundet sted.

Det er uforklarligt, hvad der drev Peer Lorenzen og med ham Mikael Sjøberg til at komme en række af anløbne offentlige ansatte topfigurer på SBI og i boligministeriet ulovligt til undsætning, når henses til, at regeringen havde nedsat kommissionsdomstolen med det formål at afdække, om de pågældende embedsmænd havde begået fejl eller forsømmelser.

Det lignede mest af alt et samspil mellem retsvæsen og statsadministrationen på allerhøjeste niveau. Et samspil mellem kommissionsdomstolen og boligministeriets departement. Et samspil mellem Peer Lorentzen og departementschef Ole Zacchi.

I slutningen af den båndede telefonsamtale, jeg havde ført med departementschef Ole Zacchi 4. februar 1988, havde departementschefen pludselig fundet anledning til at udtale:
"Der er ikke begået nogen fejl overfor din far i forvaltningsmæssig sammenhæng. Administrationen har ingen fejl lavet."

I kommissionsdomstolens beretning på side 4 anførte Peer Lorenzen om kommissoriets forvaltningsmæssige forståelse således:
"…, at det først og fremmest er spørgsmålet, om hvorvidt sagen i forvaltningsprocessuel henseende er behandlet korrekt, der ønskes bedømt, hvorimod det falder uden for kommissionsdomstolens opgaver, at … tage stilling til tvistepunkter af teknisk/faglig karakter."

De 2 udtalelser lignede et perfekt samspil, der havde det til fælles, at helt almindelige forvaltningsretlige grundregler var tilsidesat. Det Aaberg-sagen udelukkende handlede om, der kunne rubriceres under begrebet teknisk/faglig uredelighed var fjernet fra kommissionsdomstolens opgaver.

I forhold til omverdenen skulle de offentligt ansatte på SBI og i boligministeriet fremstå som ufejlbarlige, uanset hvad de havde gjort sig skyldige i.

Nøjagtig som Peer Lorenzen misbrugte kommissionsdomstolen gennem denne uhjemlede ændring af justitsministeriets kommissorium, og præcis som Jens Peter Christensen havde ladet sin indiskutable status på Århus Universitet som specialist i forvaltningsret misbruge i en støtte til Peer Lorenzens beretning gennem det samfundsvidenskabelige tidsskrift Politica i 1996 og i bogen Offentligt ansattes chefers ansvar i 1998.

I dette ulovlige fællesskab havde retsvæsenet bragt sig på niveau med de embedsmænd, man var kommet til undsætning på SBI og i boligministeriet.

Alt sammen kun afsløret fordi bekæmpelse af sygdomme i svinestalde med antibiotika var blevet livsfarligt for mennesker grundet udviklingen af MRSA, og fordi der kun findes Aaberg-princippet, der kan fjerne årsagen til luftvejsbetingede sygdomme hos svin og overflødiggøre brug af antibiotika i svinestalde.

Ansvaret for de handlinger, der er omtalt i denne bog, rammer dog lempeligt for de fleste. De er nemlig døde*. De, der er tilbage, kan glæde sig over, at alting er strafferetligt forældet. Det eneste, der ikke er forældet, og antageligt aldrig bliver det, er **Aaberg-princippet.**

Fortællingen om Aaberg-sagen dokumenterer, at en kommissionsdomstol er det værst tænkelige middel at bringe i anvendelse, hvis man ikke kan have tillid til den dommer, der skal beklæde en sådan domstol og afdække fejl, forsømmelser eller uvederhæftighed hos de embedsmænd i den offentlige sektor, mod hvem der, som det var tilfældet i Aaberg-sagen, var rettet meget alvorlige anklager.

I Aaberg-sagen var de anklager, der nødvendiggjorde en afklaring, helt specifikt af teknisk/faglig karakter.

Det var derfor topmål af uvederhæftighed, da kommissionsdomstolen – i strid med det oprindelige kommissorium – bestemte, at undersøgelsen i Aaberg-sagen ikke skulle omfatte tvistigheder af teknisk/faglig karakter. Dermed var de helt essentielle kritikpunkter i Aaberg-sagen taget af bordet!

Mere end noget andet sted i vort demokratiske system gælder det, at der ikke bør kunne rejses tvivl om vore domstoles objektivitet og uafhængighed af den administrative og udøvende magt. Aaberg-sagen er en alvorlig påmindelse om de konsekvenser en stærkt manipuleret undersøgelse kan føre med sig. De mennesker, der er og vil blive ramt af MRSA-infektioner udgør det levende bevis på dette forhold.

Når retsvæsenets troværdighed svigter,
forsvinder den tryghed,
der udgør demokratiets fundament.

Dommer
Peer Lorenzen
Højesteret.
Menneskerettighedsdomstolen.
(pensioneret 2014)

Dommer
Mikael Sjøberg
Østre Landsret.
Formand Dommerforeningen.

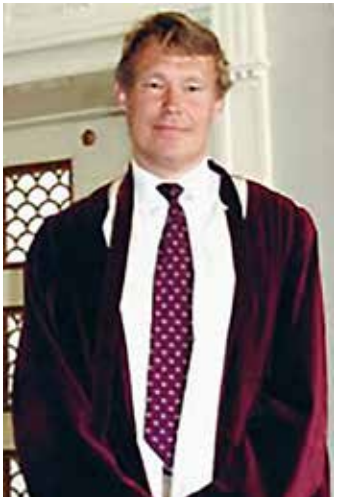

Dommer
Jens Peter Christensen
Højesteret.
Professor Dr.jur.

* Døde.
Hans R. Junge, Torben Huld, Phillip Arctander, Per Bredsdorff, Hans Jørgen Larsen, Marius Kjeldsen, Flemming Lethan, N.F. Bisgaard, Torkil Morsing, K.G. Klausen, Tage Sams, Ib Skovgaard.

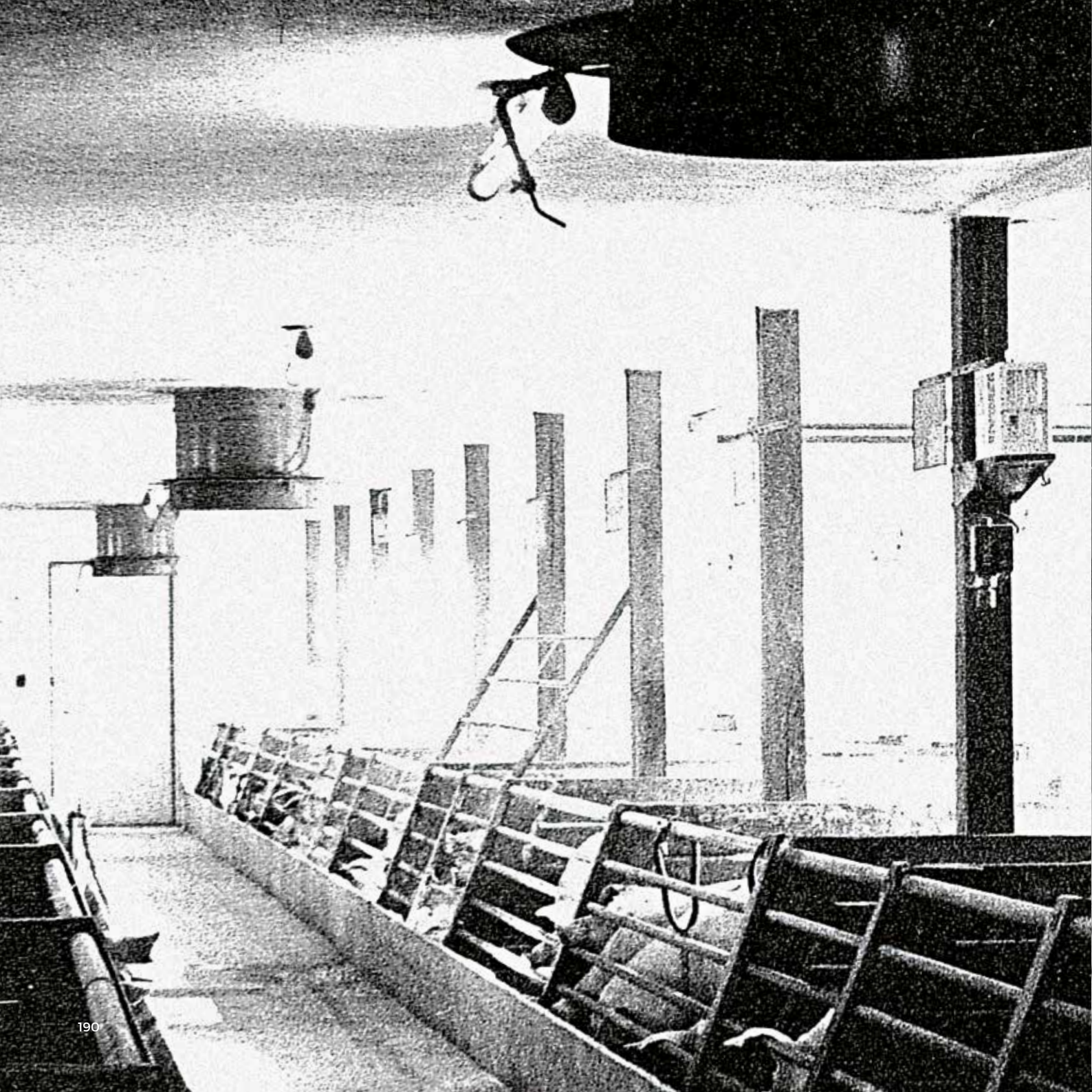

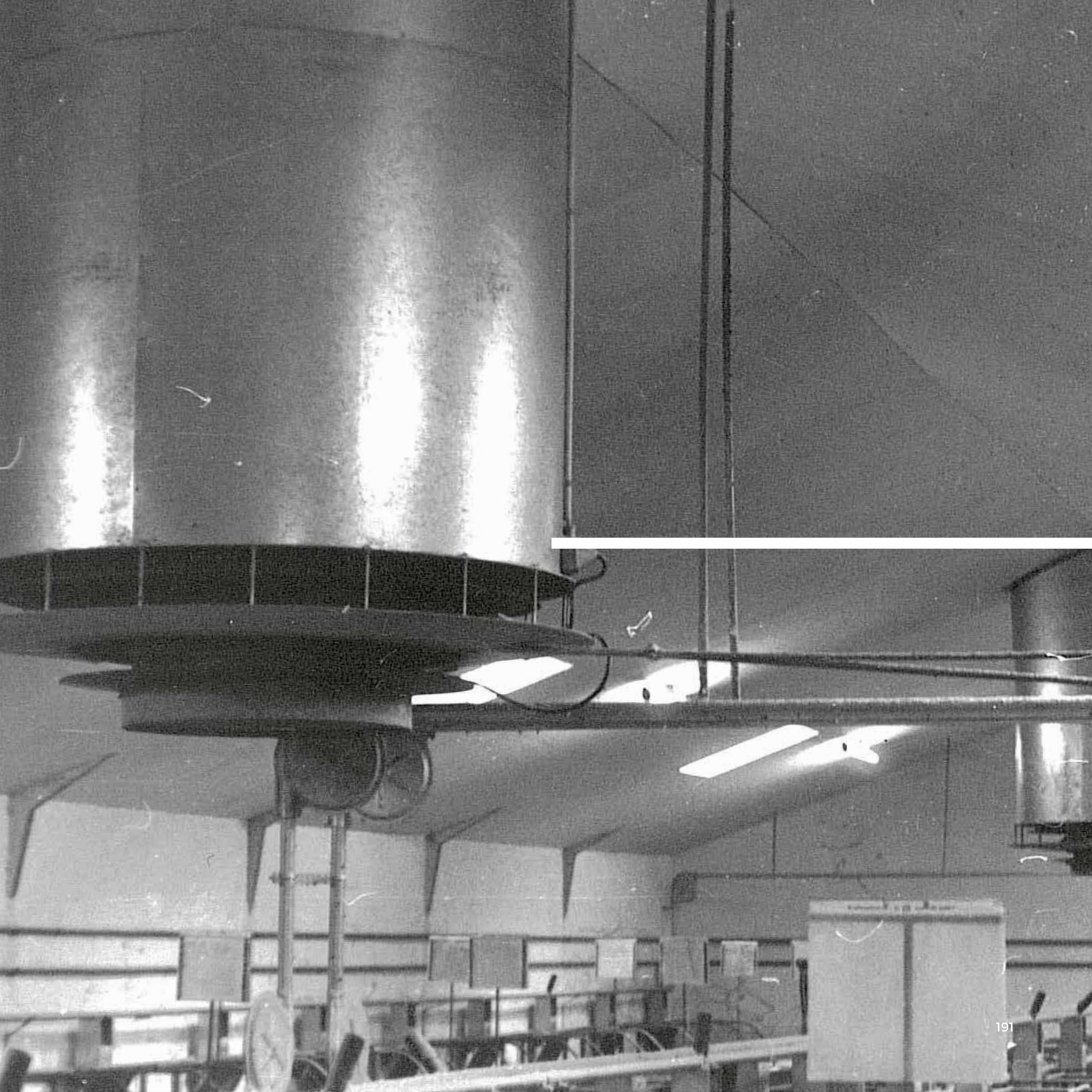

Boligministeriets departementschef Ole Zacchi

Min telefonsamtale med departementschef Ole Zacchi 4. februar 1988.
Efter at have været dybt begravet i fortællingen om Aaberg-sagen og efter at have færdiggjort epilogen, fandt jeg anledning til at genopleve min telefonsamtale med departementschef Ole Zacchi fra februar 1988.

Oplevelsen var så fyldt med indtryk, der relaterer sig til fortællingen i bogen, at jeg fandt, det ville være på sin plads at lade bogen afslutte med en gengivelse af hele samtalen. Det billede, der tegner sig her af mennesket bag titlen af departementschef i boligministeriet på daværende tidspunkt, kan ikke tegnes bedre, end Ole Zacchi selv gør det.

Departementschef
Ole Zacchi.

4. februar 1988 tastede jeg nummeret til boligministeriet:

Thorbjørn Aaberg **Ole Zacchi**

Ministeriet.

Jeg skal tale med Ole Zacchi.

Ja, et øjeblik.

Tak.

(lang pause) - Departementschefens kontor.

Ja, goddag det er advokat Aaberg, Frederikshavn, træffer jeg Ole Zacchi.

Ja, et øjeblik.

Tak.

Zacchi.

Dav Zacchi, det er Aaberg, Frederikshavn. Jeg ringer til dig, fordi jeg har tænkt lidt over vor samtale sidste gang, og jeg kan ikke lade være med ligesom at tænke på det, du fortalte mig om, at du mente både at være mere inde i sagen, end jeg er, og også kunne argumentere den bedre.

Ja.

Så vil jeg godt spørge dig, hvordan du mener, at SBI kan være berettiget til at stille naturstridige krav til måleresultaterne, når de selv anfører det i en skrivelse internt på SBI i 1979. Der anerkender Torben Huld som leder af landbrugsafdelingen, at de rent faktisk har stillet naturstridige krav til måleresultaterne, og han begrunder det med, at min fars påstande om systemets virkemåde var naturstridige. Så kunne de altså også tillade at gøre det. Det står direkte i et internt notat.

(SBI's naturstridige krav til måleresultaterne er behandlet på s. 40-41)

Det har jeg ingen kommentarer til.

Men du kan ikke forklare det vel?

Når jeg siger, jeg ingen kommentarer har, så betyder det, at jeg ingen kommentarer har. Så enkelt er det.

Jamen, hvordan kan du undgå at have kommentarer til noget så afgørende?

Det kan jeg da sagtens.

Nå, det kan du sagtens.

Du kan ikke tvinge mig til at have nogen kommentarer til det.

Du synes ikke, det er ejendommeligt?

Nej, det gør jeg ikke.

Det vil med andre ord sige, at du synes, det er rigtigt?

Nej. Altså du kan ikke bruge det til noget. Jeg har ingen kommentarer. Du kan ikke bruge det til noget. Du må gerne skrive i dine i dine papirer, at jeg ingen kommentarer har, mere kan du ikke skrive, for mere vil jeg ikke sige.

Jamen altså, man bliver jo nærmest, hvad skal jeg sige, fuldstændig mærkelig inde i hovedet, ikk' os', når man ikke kan få et …

Det tror jeg også, at du er.

Jamen, jeg synes du er mere mærkelig inde i hovedet, hvis du ikke vil svare på det.

Det lever jeg med, at du synes.

Mener du, at du kan svare på det, hvis du ville?

Jeg har ingen kommentarer til det.

Nå, det har du ikke.

Nej, fordi du forsøger hele tiden at lokke

folk på glat is. Det vil jeg ikke … Jeg har været på Bygholm og talt med en afdelingsleder deroppe og set deres forsøgsanlæg, og jeg morede mig meget over at måtte konstatere, at der siden 1979 er afprøvet over 50 ventilationsanlæg af forskellig art og lavet rapporter på dem alle sammen. Sidste år er der afprøvet op imod 20, men jeg kunne ikke finde dit anlæg, eller din fars anlæg imellem.

Nej. Ved du, hvad afprøvningen drejer sig om?

Jeg så selv det foregik. Jeg så et anlæg.

Jamen, ved du hvad det er de måler?

Ja, jeg siger, jeg så et anlæg under afprøvning.

Ja, og hvad viser resultaterne?

Jamen, jeg er ikke, ved du hvad, jeg er ikke sådan en, der sådan står til rådighed for dig.

Nej, men du er ikke tekniker vel?

Jamen, jeg er mindst ligeså meget tekniker som du er. (ha, ha) Jamen det er da ikke afgørende. Du kan da ikke sådan sige. Du er ikke tekniker, eller du er ikke økonom, så du kan bare lade være med at have en mening. Så sku' du i hvert fald ta' og klap i for længe siden!

Nå, nå, men jeg kan fortælle dig, hvad det er de gør. De måler kun strømforbruget!

Jamen, det behøver du ikke.

De måler ikke ventilationsanlægs effektivitet. Det er afgørende.

Ved du hvad. Ved du hvad, det er for at sige det lige ud. Det er en fuldstændig fejlopfattelse af, hvad der foregår, du er i besiddelse af, og det er ikke så overraskende, for en jurist vil altid kunne nå til fejlkonklusioner, når man skal vurdere tingene teknisk, økonomisk. Det har en jurist ingen uddannelsesmæssig- eller arbejdsmæssig baggrund for.

Jeg kender dansk standard, og kan den udenad. Den vedrører afprøvninger på Bygholm.

Ja, du kan måske også Ernst Andersens familieret og Poul Andersens statsforfatningsret udenad. Hvad hjælper det dig? (haha)

Noget hjælper det jo nok.

Men altså ved du hvad. Du kommer bare ingen vegne. Jeg har været deroppe og set det, jeg har set, at alle andre ventilationsfabrikanter, de har både været indstillet på, set en interesse i og ladet sig underkaste for at man kan foretage en sammenlignende vurdering. Hvem brillerer med sit fravær? Aaberg! Sådan er bare det!

Og hvad lægger du i det?

Deri lægger jeg bare, at du ikke er interesseret i at blive afprøvet på markedsmæssige vilkår, og du er ikke interesseret i at landmænd og andre, der skulle overveje, hvad for et anlæg de skulle købe, skal få et sammenligneligt objektivt materiale at sammenligne tingene på. Det er du ikke, og det kan jeg da også godt forstå, for det vil ikke give noget resultat som betyder, at man vil kunne sælge de enorme mængder af det, som du går og påstår.

Nå ikke?

Nej, fordi du tør ikke, altså det er så enkelt, at du vil ikke underkaste dig en prøve, der kan sammenligne det med andre anlæg, fordi du tør ikke, du ved godt, du taber.

Hvad taber jeg?

Ja, men ved du hvad. Gå med til prøven. Det har du fået tilbudt masser af gange, du gør det jo ikke.

Den prøve viser ingenting.

Jamen altså, sig det til samtlige andre 50, eller 55 tror jeg endda det er, ventilatorfabrikanter, de slår en hånlatter op overfor dig. Det gør de jo.

Næ det gør de ikke.

Det kan man ikke tage alvorligt sådan noget.

Hvis du vil lytte et øjeblik, så vil jeg fortælle dig …

Jamen, ved du hvad, nu begynder du på den historie, du har fortalt hundrede af gange …

Jeg har ikke fortalt denne her før.

…, at Jeres anlæg er anderledes og ikke kan afprøves på den måde.

Det har ikke noget med det at gøre, for i det øjeblik man siger, at det har nogen værdi at afprøve tingene på Bygholm, så forudsætter det at luften i staldrummet er homogen. Men det er den ikke!

Altså Thorbjørn, alt det snak der. Alt det snak. De stakkels landmænd, du har så helvedes ondt af, hvordan skal de overhovedet på nogen måde finde ud af, hvad de skal købe, hvis man opfatter det som du gør. Hvis ikke man er villig til at lade sine ting underkaste en prøve, der gør, at man kan sammenligne det med andres ting, så kan man da ikke forvente, at man kan komme til at sælge det, så vil folk da ikke have med det at gøre.

Det viser ikke noget om ventilationseffektivitet.

Altså jeg er simpelthen grundlæggende uenig med dig, og jeg mener ikke, vi kommer nogen vegne. Det har jeg for længst opgivet.

Det har jeg ikke været i tvivl om, men jeg mener stadigvæk, at det både er min pligt og også min ret at underrette dig om, at det du sidder nu og fortæller mig, at det er grundlæggende forkert!

Jamen det har du da ret til. Du kan da underrette mig døre, vægge, op ad stolper, jeg har da helt andre og meget mere væsentlige ting at beskæftige mig med, men det er du da meget velkommen til. Jeg sagde til dig, hvorfor pokker skriver du ikke det du sagde til mig sidst. Der er ikke sket en brik.
(afprøvningerne på Bygholm efter SBI-Notat 56 er behandlet på s. 28 ff)

Jeg har andet at lave end at skrive til dig.

Jamen, hvorfor har du … du sagde til mig sidst: Hvis jeg stiller nogle spørgsmål, vil I så svare på det? Og så sagde jeg, at det vil vi, men så må du stille spørgsmålene skriftligt.

Jeg er så vandt til at vente flere måneder på svar ovre fra jer, ikk'. Så er det da også rimeligt, at jeg får lidt tid til at komme med en skrivelse.

Det var ikke nogen rykker. Du er meget velkommen til helt at lade være at skrive. Det vil da passe mig udmærket.

Det gør jeg slet ikke.

Men det jeg svarede på sidst, det var, hvis du har noget, du vil spørge om, så skal du nok få svar.

Ja, men du sagde også til mig, at jeg får ikke det svar, jeg ønsker, og du sagde også, at du ikke ville ændre opfattelse.

Du får ikke det svar, du ønsker, hvis du vil bestemme, hvad svaret skal bestå i, så får du ikke det svar. Det sagde jeg jo til dig. Du kan ikke dirigere de svar, der bliver svaret herfra eller fra SBI eller fra Bygholm eller fra andre steder. Det kan du ikke, selvom du gerne ville. Det kan du ikke.

Hvis jeg stiller det spørgsmål til Statens Byggeforskning, hvordan de kan stille naturstridige krav, vil du så som departementschef sørge for, at de svarer mig.

Nej det vil jeg ikke, for det spørgsmål har du jo stillet. Det er jo ikke noget nyt. Det har du jo gået rundt og sagt i ….

Det har jeg aldrig stillet.

(ha, ha) Det har jeg jo hørt dig sige før det der.

Jeg har ikke stillet det. Kan du finde, hvor i korrespondancen det står?

Ja, sidst du ringede til mig, talte du også om naturstridighed, så det er ikke noget nyt.

Det er da ikke et spørgsmål, jeg har stillet skrifligt.

Men ved du hvad der, du kan ikke …, Aaberg, det må du lære, og det må livet sgu lære dig. Du må snart se at blive så voksen, så du forstår det, og nu er du oven i købet nødt til at stå på egne ben. Det er, at du kan ikke forvente, at du kan stille spørgsmål til folk, og derefter meddele dem, hvilket svar de skal give dig, fordi det synes du nu, du har brug for. Det kan du da heller ikke i retssalen, for helvede.

Det er jeg da ikke kendt for.

Jeg ved ikke, hvad du er kendt for.

Nej, det ved jeg godt, du ikke ved.

Jeg har aldrig nogensinde hørt dit navn nævnt blandt jurister, der taler om kendte jurister, så jeg ved ikke om du er kendt i juristkredse, men jeg ved bare, at så meget forstand har jeg dog på tingene, at du kan ikke stille et spørgsmål i retten og derefter sige til dommeren, nu skal jeg i øvrigt diktere svaret til retsbogen. Det kan du bare ikke.

Ved du godt, hvad et retorisk spørgsmål er?

Ja, det er sådan nogen du stiller et hav af. (ha, ha … ha, ha)

Ja, og der ligger det i det, at det er besvaret, når det er stillet, fordi svaret giver sig selv.

Du stiller retoriske spørgsmål.

Rigtigt.

Og dem er det jo folk ikke gider svare på, fordi man godt ved, at det eneste du er ude på, det er at få dem til at svare på en bestemt måde. Det svarer til, det sagde jeg

også til dig sidst, at du starter med at spørge mig, om jeg er holdt op med at banke min kone, uden overhovedet at have undersøgt om jeg har nogen kone, og uden at have undersøgt, om jeg nogensinde har slået hende. Så stiller du bare det spørgsmål, ikk'.

Vrøvl.

Næ, det er da dig, der vrøvler.

Ih, Gud dog.

Jamen det må du altså leve med. Der er den forskel på dig og mig, at jeg er en rekrutteret og, og, og agtet mand i min fagkreds, hvorimod dig kender man overhovedet ikke, når man spørger folk i fagkredse, hverken i teknikerfagkreds, der slår man en latter op, eller i juridiske fagkredse, så hvis det er det, vi skal konkurrere på, så kan jeg godt fortælle dig, hvem der har vundet!

Jeg har da ikke bedt om den sammenligning.

Det var da det, du lagde op til, (ha, ha, … ha, ha.)

Jeg noterer da bare med tilfredshed, at du hverken ved, hvad der foregår på SBI eller på Bygholm, det har jeg da fået ud af den her samtale!

Det er dog utroligt, at du kan sige sådan noget.

Det er utroligt, at du tror, du ved det.

… specielt til et menneske, der har været oppe at se Bygholm, blevet vist rundt på den afdeling, der har med det her at gøre af den mand, der leder den og snakket med ham, og han har fortalt mig, hvad de foretager sig, vist mig rapporterne, vist mig forsøgsopstillingen og så siger du, jeg ved ikke, hvad der foregår på Bygholm. Du er simpelthen en idiot at høre på, du er!

Han har lavet de første 15 rapporter, der er fyldt med grundlæggende fejl, Søren Petersen, dem kan jeg nemlig også.

Åhh!

Der var den, ja.

Vil du også have ham, … altså er du ikke klar over, at der findes en psykiatrisk disciplin, som kan bruges til at hjælpe folk, der begynder at tale om den ene person efter den anden ikke er rigtig klog. Det kaldes paranoia, det der, det gør.

Det gør det ja.

Ja, og ved du ikke, at det kan du behandles for, hvis det er det, du lider af!

Det kan jeg, ja.

Ja, det kan du.

Ja.

Det tror ærligt talt helt sagt ligeud, at det skulle du overveje, om det ku' være det, der var galt. Nu begynder du også at tale ilde om ham, ligesom du efterhånden har talt ilde om mange andre personer, når du har snakket med mig ikk'.

Jo.

Men har du ikke tænkt over, at det kunne jo godt være, at omverdenen var sådan rimelig fornuftig og ræsonnabel, mens du har en eller anden forvredet opfattelse af, hvordan tingene er.

Det er livets risiko.

Åh ja, det hører jo med til sygdomsbilledet.

Ja, det gør det nemlig.

(ha, ha, ha, ha) Hvorfor holder du ikke op?

Fordi det er sandt, det jeg står med!

Jamen, det er i orden alt det der, det behøves hverken du eller jeg at diskutere til ende, om noget er sandt eller ikke sandt. Det er sådan noget som, det har du lov at have, det er din egen, helt egen ejendom, den opfattelse.

Næ, det er det danske folks opfattelse, eller ret, Danmark har ret til at få at vide, hvad der foregår i boligministeriet og på SBI.

Men du. Ved du hvad, det er jo ikke så vigtigt, den sandhed du står med er formentlig ikke sandheden om boligministeriet eller SBI, for det ved du formentlig ikke ret meget om, vel. Den sandhed du står med, det er, at du mener, at du står med en epokegørende opfindelse, som der er en sandhed i.

Rigtigt!

Og den må du da, det er da, den skal du da ikke overbevise verden om er sand ved at blive ved at rakke ned på, hverken personer eller institutioner, det skal du da gøre ved at komme frem med den ting, du har og vise hvor nyttig den er, ikk'. Tror du, at Galilei, han fik overbevist verden om, at jorden var rund, ved at gå rundt og fortælle at Paven var en idiot?

Du mener også, at det er ligegyldigt, at Hans Jørgen Larsen tager over til Nordfab og siger, at min fars anlæg er dødsdømt i dansk landbrug.

Ved du hvad, ved du hvad, …

Er det ligegyldigt? Er det ligegyldigt?

Hvorfor siger du sådan noget?

Fordi det er sandt!

Jamen, det er det ikke!

Hans Jørgen Larsen har …

Det har du ikke noget som helst …

Hans Jørgen Larsen har selv annonceret sin ankomst, og han har taget over til Ejgil Olesen, direktøren i Nordfab, og sagt det her!

Det har du slet ikke noget som helst bevis på, altså det siger du bare …

Næ, næ, Ejgil Olesen har udtalt det!
(er omtalt i bogen på s. 85)

Ligesom du engang sagde til mig, at Rørbæk, hed han vist, og Junge de havde tilvendt 10 millioner kroner.

Det har jeg sgu aldrig sagt!

Det har du da!

Aldrig i livet har jeg sagt det!

Jamen, det har du da, det er jeg villig til at …

Aldrig!

Det er jeg villig til at gå i retten for, det har du sagt til mig.

Du er sgu ikke rigtig klog! Jeg kunne ikke drømme om at sige sådan noget, jeg har ikke nogen som helst belæg for at sige …

Hvad var det du sagde, jeg ikke var?

Rigtig klog! Hvis du siger sådan noget som det der!

Jamen jeg fortæller jo bare, hvad du sagde til mig i en telefonsamtale, at de har til-svindlet sig et patent, og om ikke Junge havde fået pengene, hvis ikke du kunne bevise det, så kunne du i hvert fald bevise, at han havde medvidende til det.

Det har jeg ved Gud aldrig sagt!

Det har du da!

Jeg bevæger mig aldrig nogensinde ud i noget, jeg ikke kan bunde i.

Jamen, ved du hvad, det har du altså.

Det var en beskyldning ikk'?

Hvem, hvem …

Du beskyldte mig for det der?

Jeg beskylder ikke dig for noget. Jeg konstaterer noget, du har sagt til mig.

Nå, gør du det.

Ja, det gør jeg.

At jeg skulle have sagt, at Junge skulle have tilegnet sig sammen med Rørbæk 10 millioner kroner.

Ja, jeg tror, det var det navn, du nævnte. Jeg tror det, nej jeg kender ham ikke. Det er en, der ikke er på SBI længere, men jeg tror han hedder Rørbæk.

Det er korrekt, han har været på SBI.

Det var de to navne du nævnte, så vidt jeg kan huske det, men nu er det jo ikke noget jeg lægger mærke til for …

Jeg har aldrig nogen sinde ytret noget om penge i den sag her!

Hm hm.

Aldrig!

Ved du hvad, du er.

Jeg ved i alt fald, hvad du er!

Du er fuld af løgn! (ha, ha)

Ja, det er du også!

Næ.

Jo, du er!

Næ, næ. Det er jeg ikke, du.

Jeg kan godt høre, når der kommer nye ting frem på en skærm, ikk'. Og det er der tale om her, det er aldrig nogensinde blevet sagt!

På hvad, på en hvad?

I en telefon, hvis du gerne vil have det sådan.

Jeg forstod ikke rigtig, hvad det var du sagde.

Nej, men så forstår du det forhåbentlig nu.

Jamen, det kan ikke være nyt for dig, for det var dig, der sagde det til mig. Men det kan du måske ikke huske.

Jeg er blevet spurgt adskillige gange af journalister, om jeg mener, der er penge i det her, og så sagde jeg, at det har jeg ikke noget belæg for at udtale mig om overhovedet.

Nå, men du har ikke desto mindre gjort det overfor mig.

Aldrig!

Nå, men altså jeg fortæller jo bare, hvad du har sagt til mig.

I vor seneste telefonsamtale?

Nej, den seneste her. Nej, nej.

Den sidste vi havde?

Der er vist, jeg kan ikke stedfæste nøjagtig, jeg noterer jo ikke op.

Jeg har talt med dig i boligministeriet, engang hvor Østergaard og min far var med. Sidste gang i telefonen og så nu.

Jeg kan godt finde ud af, hvornår det var. Jeg kan nogenlunde huske … Det har været omkring september 1985.

Men da havde vi ikke talt sammen.

Jo, jo, jo, jo.

Hvorhenne?

I telefonen! Du ringede til mig. Det kan du ikke huske? Det kan du slet ikke huske?

Jeg har aldrig nogen sinde snakket med dig om penge. Aldrig nogensinde.

Ahr, det er godt, men det har du altså.

Nix.

Jo, jo.

Nej.

Altså, det er da ikke noget problem.

Det er det da, det er da et problem, når man slynger om sig med påstande, man ikke kan dokumentere!

Ja, det er det!

Rigtigt, derfor har jeg ikke gjort det.

Det er det! Det er et problem! Du bestiller ikke andet!

Jo, det …

Så det er det.

Jeg kan dokumentere de ting, som jeg her har sagt til dig i dag.
(udtalelsen omkring de 10 millioner kroner var fuldstændig ny, var antagelig en fortalelse, der matchede de virkelige forhold)

Overhovedet ikke.

Vil du påstå, Hans Jørgen Larsen ikke er taget over til Nordfab og sagt, at …

Jamen, det der du siger Hans Jørgen har sagt, det kan du aldrig nogen sinde, det er jo simpelthen grebet ud af luften, mand. Fuldstændigt!

Nå, det er det.

Ja, jamen hvis det var rigtigt, hvorfor gør du så ikke noget ved det? Hvad er du for en underlig luskebuks? Du går rundt og siger alt muligt om folk, og du går rundt og påstår alt muligt om folk, men når det så kommer til stykket … Du har … Hvis det du havde sagt, har sagt til mig, og det du har sagt for mine medarbejdere, og det du har sagt om andre gennem de sidste 5-6 år, hvor jeg har haft med den her sag at gøre, hvis det var sandt, så kunne du føre mindst de første 10 retssager og vinde dem! Men hvad har du gjort, selvom du er faguddannet jurist, ja du er i hvert fald cand.jur., jeg ved sgu ikke om du er jurist. Det kan man sætte et stort spørgsmålstegn ved?

Hvad er forskellen på det?

Ja, øh … Det er kun for de indviede du! Så har du ikke anlagt en eneste retssag, hvorfor gør du ikke det? Hvorfor gør du ikke det? Forklar mig det!

Jeg har fortalt dig, at jeg ikke har villet tage min far, som var ret svag, med i retten.

Nå, nu hvor din far er død, så begynder du måske på det. Ved du hvad, den dag du begynder at anlægge retssag, så trækker jeg vejret lettet, for så bliver du stoppet! Så får vi fred!

I får ikke fred!

Så får vi fred for en mand, der render og spilder andre menneskers tid og laver unødig trætte, som er fyldt med injurier og påstande og postulater omkring personer i en grad, så man tror det er løgn, simpelthen. Jeg har sagt det til dig før, du er ualmindelig

trættekær, og det er unødig trætte, det meste af det. Det af det, der ikke er det, hvor du hævder, du kan bevise det, da kan du bare anlægge retssag, det ved du godt, du har en uddannelse, der burde kunne hjælpe dig til at vide, hvad du har at gøre. Du gør det ikke, og du gør det ikke, fordi du godt ved, at den dag en dommer siger til dig, nu skal du holde op unge mand, så stopper de det, som du har gjort til din livsopgave, nemlig at generere andre mennesker.

Og Jydsk Teknologisk, og Aalborg Universitetscenter?

De har ikke et øjeblik generet boligministeriet eller boligministeren eller SBI eller nogen som helst. De har ikke generet nogen.

De har skrevet, at Statens Byggeforskning har tolket imod egne måleresultater.

Overhovedet ikk'.

Nå, har de ikke det?

Jamen de generer ikke nogen. Ikke sådan som du gør. Det er helt unikt dig, der gør det her, og du kan ikke lade folk være i fred. Du kan ikke lade folk være i fred. Du bliver manisk ind i mellem, og så får den alt, hvad den kan trække. Og du har sagt til mig …

Maniodepressiv?

Det kender jeg ikke noget til, men sygdomsbilledet, som er det ydre fremtrædelsestegn på det her, det må du overlade til en psykiater, det vil jeg sgu ikke blande mig i! (ha, ha)

Nej.

Men det her jeg konstaterer, det er, at du har sagt de ting til mig, jeg siger, og det er jeg villig til at sige i en retssal, hvis det er det, der er dit problem. Jeg vil godt fortælle i en retssal, at du har sagt, at Junge og Rørbæk har tilvendt sig, de har stjålet det der patent, og det har de solgt for 10 millioner kroner til Nordisk Ventilator Compagni.

Man kan da ikke, de har da ikke solgt noget patent. Nordisk Ventilator Compagni's ventilator er jo ingen gang beskyttet.

Det er meget muligt, det er meget muligt, at du siger det i dag, men det du sagde dengang i september 1985, det var det, 0g det må du altså finde dig, det har du sagt, men du kan måske ikke selv huske det, det skulle ikke undre mig, du går sgu rundt og siger så meget.

Det er simpelthen bare løgn, det du siger.

Næ.

Jo.

Næ.

Jo, det er det da.

Det er den rene skinbarlige sandhed.

Næ.

Jo.

Det er det ikke.

Jo. Det nytter jo ikke noget, du siger det.

Og i øvrigt har jeg ikke haft ringet til dig.

Jo, jo.

Nej, nej.

Kan du heller ikke huske det?

Jeg ved, jeg ikke har.

Er du sikker på, du ikke har nogen blackout engang imellem?

Fuldstændig. Jeg har totalt tjek på den her sag!

Det er i hvert fald det eneste, der ikke er rigtigt.

Det er fuldstændigt helt sikkert!

Ved du hvad, hvad ringer du egentlig til mig for? Hvad er egentlig meningen med, at du ringer mig op igen? Hvad er meningen med det, fortæl mig det. Jeg gør jo alt, hvad jeg kan for at fortælle, at jeg ikke bryder mig om dig, og at jeg ikke har lyst til at snakke med dig, og jeg synes ikke du er rigtig klog, ikk'?

Jo.

Hvad ringer du egentlig for?

Jeg ringede for at spørge dig, hvad din kommentar var til, at SBI har skrevet …

Hvorfor ringer du og spørger om det? Jeg har for længst sagt til dig, jeg svarer på de der spørgsmål. Du kan skrive.

Sidste gang vi talte sammen, da svarede du på mange af mine spørgsmål.

Nej.

Jo, du gjorde.

Nej.

Jo.

Nej.

Du sagde også til mig, at jeg ikke kunne dokumentere det, fordi du bare ville løbe fra det igen! Det er selvfølgelig beklageligt!

Du, ved du hvad? Du har simpelthen knald i fidusbeholderen! Og det skal du have lov at have, det blander jeg mig ikke i.

For det første har jeg ingen fiduser.

Det blander jeg mig ikke i, men jeg synes du skal lade være med det der at ringe til mig for at ville stille sådan nogen spørgsmål, hvor du vil diktere svaret.

Subtile spørgsmål?

Nej, der er ikke noget subtilt i det, du foretager dig, Dertil er det sgu for banalt.

Nå.

Der er fandme ikke noget subtilt i det.

Nej, nej.

Næ, men altså, hvad vil du, altså du får ikke nogen støtte hos mig, det ved du jo godt ikk', jeg synes ikke … Jeg har kigget på den sag én gang for alle, jeg kan ikke se, der er gjort noget, som du har grund til at være utilfreds med, tværtimod du fået, og både dig og din far, fået en mere kulant behandling i forbindelse med jeres henvendelser, end man overhovedet har behøvet at give jer, og jeg kan ikke hjælpe dig, for du har ikke ret i det, du siger, og der er ikke nogen anbringender at kritisere nogen andre for.

Det er da mærkeligt, at boligministeren har brugt over 100 timer på at behandle sagen!

Næ, det er da ikke så mærkeligt.

Når der ikke er noget om det!

Hva' behager?

Hvis der ikke er noget om det. Så vil man da bare lægge sagen hen.

Jamen, hvorfor drager du den slags fejlslutninger, det er igen sådan noget retorik ikk'?

Jo, jo, men altså …

Jeg mener, hvad er der i vejen med boligministeren. Jeg skal fortælle ham, at du synes, det er mærkeligt, at han har brugt over 100 timer på den. Hvad er der i vejen med det, andet end …

Hvis der intet er om det, havde I formentlig sluttet sagen for længst.

Hvad er det for noget sludder, altså hvad er det for noget sludder. Boligministeren er pænt ordentligt menneske.

Det har jeg ikke sagt, han ikke er.

Han sætter sig ordentligt ind i de ting, han har ansvaret for. Hvad er det for noget sludder, at det skulle give dig anledning til at tro, at der er noget galt med sagen, fordi boligministeren sætter sig ordentligt ind i det, sætter jeg mig ikke ordentligt ind i det?

Næ.

Ved du hvad. Det vil jeg bare sige dig, at det er injurier!

Ja.

Og hvis du er villig til at gentage det i retten, så vil jeg gerne sagsøge dig!

Ja, det er jeg!

For, at jeg ikke sætter mig ordentlig ind i tingene?

Ja, det er jeg villig til!

Det kan du ikke tillade dig, det kan jeg godt sige dig!

I den sag her, ja!

Nå ja, i den sag her. Men det jo bare fordi, du vil have os til at anlægge retssag, det får du mig aldrig til. (ha, ha, ha)

Nej, nej, nej, nej. Det kan du ikke gøre.

Aaberg, svar mig på, hvorfor anlægger du ikke de retssager, du mener, du kan, svar mig på det ene spørgsmål, hvorfor gå du ikke til retten med dine anbringender? Det er ikke engang noget retorisk spørgsmål!

Fordi jeg tror ikke det er nødvendigt, og jeg tror slet ikke, at det er nødvendigt, efter at min far er død. Desværre.

Hvad ændrer det på det, at din far er død?

Det ændrer det på det, at den måde, som den sag her i det hele taget er blevet behandlet på, og mange andre ting i den sag her nu kommer frem!

Hvad er det, der kommer frem?

Det interesserer dig jo ikke, du kender jo sagen!

Ja, ja.

Så hold dig til dit kendskab, ikk'!

Jo men, hvad skulle det, jeg kan jo ikke vide, hvad du mener, der er relevant i den sag, og hvad der ikke er. Hvad er det, der kommer frem, Hvad er det, der kommer frem, hvad er det du …

Det kan jeg ikke forstå, du kan væve særlig interesseret i at vide, hvad der kommer frem af en person, du siger, der er paranoid, ikk'.

Jamen, det mener jeg bestemt, du er.

Ja, ja, du kalder mig nærmest psykopat.

Ved du hvad, jeg har ikke sagt, hverken at du er psykopat eller paranoid. Jeg har sagt, at du tegner det sygdomsbillede, men det må i øvrigt en tekniker, der har forstand på det afgøre.

Ja.

Og det mener jeg da alvorligt.

Så skulle du tage at bruge nogen helt andre bevægelsesformer indenfor de ting her.

Nå, det ved du måske også noget om.

Jeg mener, det er aldeles udannet at tale til andre mennesker på den måde, som du gør det!

Jamen, ved du hvad, det synes jeg også det er, den måde du taler på. Så det, altså jeg opfører mig ikke anderledes …

Næ, men jeg henvender mig på en sober og saglig måde.

Nej, det gør du bestemt ikke!

Jeg synes, det er uhyre sobert at spørge, om det er relevant at stille naturstridige krav til måleresultater, og jeg synes det er mærkeligt …

Ved du hvad, til det vil jeg kun svare, at du må gerne stille mig det spørgsmål i et brev, så skal jeg svare på det. Det har jeg jo sagt til dig hundrede gange. Så skal jeg svare på det, eller du kan stille det til ministeren, så skal han svare på det. Jeg har sagt det til dig hundrede gange. Det der med at blive brugt i en telefonsamtale af dig, det ønsker jeg ikke, for jeg ved, at det næste, der sker, det er, at du går hen til nogle personer og siger noget andet, end det jeg har sagt. Du holder dig ikke til sandheden, og det gør du aldrig.

Det vil sige, du siger, jeg lyver?

Ja, selvfølgelig gør du da det!

Ja, ja, selvfølgelig gør jeg det.

Selvfølgelig gør du da det! Du har jo også sagt, at de der mennesker der, de har gjort de for økonomisk menings skyld.

Aldrig, aldrig.

Ren og skær det pure opspind.

Jeg har tværtimod sagt, at de gør det for at dække over egne fejl. Det er der stor forskel på, og det sidste er måske værre end det første.

Ja, Hvorfor anlægger du ikke de retssager, eller den retssag?

Fordi jeg ikke anser det for at være nødvendigt!

Jamen, jeg, det giver sådan set ikke noget svar.

Hvis det bliver nødvendigt, så gør jeg det. Det kan jeg godt … Det kan du bande på!

Vil du så fortælle mig, hvorfor du ikke anser det for at være nødvendigt. Det er jo ikke noget rigtigt svar. Så må jeg have et svar på det spørgsmål. Hvorfor anser du det ikke for nødvendigt?

Fordi, når den sag her bliver beskrevet af mig på en måde, så den kan forstås, også af jer i boligministeriet …

Hm, hm.

Så ville I afslutte den sag, ellers ville politikerne gøre det!

Og hvordan skal den afsluttes?

Den skal afsluttes ved, at Statens Byggeforskning de erkender, at de måleresultater, de har foretaget i 1980 og beskrevet i en rapport fra 1981 viser, at ventilationsanlægget har en selektiv egenskab efter en definition, som Statens Byggeforskning selv har lavet.

Og når de har anerkendt det, hvad gør du så?

Så er sagen slut!

Så er sagen slut. Og hvad gør du så?

Så pakker jeg min sag sammen!

Så pakker du din sag sammen, og hva' så?

Jamen, så må vi jo i gang med at producere ventilationsanlæg!

Jamen, hvorfor er du ikke gået i gang med det for længst?

Fordi jeg ikke kan hamle op med det, … den viden som agronomer og ting og sager de har her i landet, når man går ud og sælger ting til bønderne.

Jamen, det er da ikke så mærkeligt, at du ikke kan det, når du ikke vil lade dit anlæg afprøve på Bygholm f.eks.!

De prøver ikke, hvad det anlæg kan!

Jamen, ved du hvad? Hvis det er sådan, så må du sørme anerkende, at så må du gå ud og sælge det selv. Altså du kan jo ikke …, hvis ikke du vil sammenlignes med andre ventilationsfabrikanter, så vil du jo i virkeligheden ikke underkaste dig ganske almindelige kår, altså vilkår, og det er da fjollet, for helvede!

Jo, men der er jo mange parametre i ventilationsanlæg. Hvis du tager f.eks. 10 forskellige andre mærker, der bliver afprøvet på Bygholm, så viser undersøgelserne, hvor meget de forskellige bruger til at smide så og så mange kubikmeter ud, men de viser ikke, hvilken slags luft de smider ud. Hvor luften kommer fra!

Jamen ved du hvad, altså jeg er økonom af uddannelse, og jeg kan ved min død ikke forstå, hvis du har et godt produkt, at du så ikke kan få det solgt, og derfor er forklaringen selvfølgelig den, at den er den omvendte. Du kan ikke få solgt det, for det er ikke noget godt produkt. Det er blot noget, du påstår, ikk'?

Jamen det er da mærkeligt, at både den ene og den anden tekniker siger, at her er der tale om en gennemgribende nyskabelse!

Nej, nu er du altså meget, meget langt ude, både i den ene og anden …

SBI står helt alene!

Jamen, det gør de da ikke!

Hvem bakker dem op?

Jamen, ved du hvad, det behøver vi da ikke at diskutere. Den verden SBI er i, er da ikke et spørgsmål om, at SBI står helt alene. Det er da en faglig debat og en faglig udvikling. Det er da ikke noget med, at man står helt alene, du opfatter tingene på en ejendommelig måde. Du er altså lidt forskruet! Det må man sgu sige!

Jamen, det er nok tilfældet. Det er nok også nødvendigt for at kunne klare problemer af den karakter her!

Jo, ved du hvad? Jeg kan kun give dig et

godt råd ikk'. Nu har du forsøgt alt muligt andet end det sidste led. Alt muligt andet. Du har forsøgt at få, jeg ved ikke hvor mange andre mennesker involveret i det her.

Ja.

Du har forsøgt at få ombudsmanden, du har forsøgt at få, jeg ved ikke hvor mange ministre og statsministre og folketingsmedlemmer …

Jeg har da ikke forsøgt at få ombudsmanden til det. Han kom da af egen drift.

Jo, jo, du har, det var anden gang, han var inde i sagen, gamle ven. Vi har gang på gang sagt til dig, du har udtømt dine muligheder, hvorfor går du ikke til domstolene?

Fordi jeg mener ikke det er nødvendigt, når jeg afslører den her sags egenart.

Ved du hvad? Jamen du skal passe på, fordi folk der går rundt og siger, at når jeg afslører denne sags egenart, så vil alle forstå det. Da er der to sandsynlige muligheder, ikk'? Den ene er, at de pågældende mennesker efterhånden arbejder sig helt ind i deres eget univers og deres egen virkelighedsopfattelse og kommer længere og længere væk fra virkeligheden, ikk'?

Rigtigt.

Og den anden er, at de får ret, ikk', og den mulighed for at du får ret, den bliver mindre og mindre, fordi du bliver uvenner med flere og flere mennesker, ikk'? Fordi du behandler dem ikke ordentligt! Altså de fortalte jo på Bygholm, de der stakkels mennesker. De vil slet ikke tale med dig mere, ikk', fordi det kunne ikke nytte noget!

Det er ikke rigtigt. Jeg har for nyligt snakket med Klausen.

De vil ikke … de siger jo, at du gengiver ikke, … ja Herre Gud. Vi har fået brev fra Klausen, hvor han fortæller, det ved du formentlig også udmærket godt, hvor han fortæller, at dit referat af, hvad han har sagt, ikke er rigtigt, ikk'?
(en fortalelse, der kun kunne referere til kampen om at få K.G. Klausen og Tage Sams tilbage i folden efter mødet på Landskontoret for Bygninger og Maskiner 2. oktober 1987, se s. 110 ff og s. 145. Brevet fra K.G. Klausen var frasorteret, da jeg begærede aktindsigt i 1988)

Jeg ved da ikke noget om, at I har fået et brev fra Klausen, det tror jeg ikke på, der passer. Jeg tror du lyver.

Hvorfor det?

Fordi I har ikke fået noget brev fra Klausen!

Nå, jamen det er så i orden. Så har vi ikke fået noget brev fra Klausen.

Sagde du ikke, I havde det?

Altså nu ved jeg godt, hvad du tænker på. Nu skal du til at rende med offentlighedslov og alt muligt, ikk'?

Næ.

Jeg sagde, at Klausen har … Godt jeg gider slet ikke at sige det der, fordi jeg ved, at der igen … Det skal misbruges ikk'?

Hvad for noget?

Hvad for noget. Ikk' noget.

Hvorfor siger du: Ikk' noget?

Jeg har ikke sagt noget.

Næ.

(ha, ha, ha, ha) Du ved ligeså godt som mig, at ministeren har talt med ham der i Aalborg, ikk'. Ved du ikke godt det? Ham professoren i Aalborg?

Jo.

Prøv lige at høre efter, hvad jeg siger. Ved du, hvad han har sagt til ministeren?

Øh, øh.

Prøv lige at lade være med at sige øh, svar på det. Ved du, hvad han har sagt til ministeren?

Jeg ved, hvad ministeren har sagt til mig, at han har sagt til ministeren!

Ja, du har ikke talt med, er det Peter Nielsen, han hedder?

Jo, det har jeg.

Har han fortalt dig, hvad han har sagt til ministeren?

Ja.

Har han fortalt dig, at han har sagt til ministeren, at der er noget af det, du har udlagt som værende noget han gik ind for, at noget han har sagt, at det er ikke korrekt?

Nej!

Har han ikke fortalt dig det?

Næ,

Har ministeren heller ikke fortalt dig det?

Nej.

Nå du, ved du hvad? Du vil ikke forstå, hvad folk siger til dig!

Vil jeg ikke?

Nej.

Jeg kunne godt tænke mig at vide, hvad det er for et brev, I har fået fra Klausen?

Vi har ikke fået noget brev fra Klausen.

Nå, har I ikke det?

Nej.

Det sagde du bare før!

Nej, det må være dig, der har hørt noget forkert!

Tror du det?

Ja. (ha, ha, ha, ha, ha) Du ved du hvad, du kan simpelthen ikke forlange at få det, for ligeså snart du overhovedet ser en sprække, så stikker du et koben ned og generer folk, og det gør du jo også med mig, og jeg er heldigvis i den situation, at jeg godt kan slå igen!

Jamen, jeg synes det er mærkeligt, du siger til mig, at du har fået brevet, og så … hvad hedder det, … og så siger du bagefter, det kan jeg ikke bevise, det har I ikke fået alligevel.

Nej.

Er det ikk' mærkeligt?

Nej, det er ikke spor mærkeligt. Jeg bruger bare dine metoder, jeg er i gang med, ved du hvad? Jeg er gammel universitetslærer, og jeg er i gang med at lære dig et lille pædagogisk trick. Jeg opfører mig sådan overfor dig, som du opfører dig overfor folk. Og det er ikke gået op for dig, at jeg sidder og laver lidt grin med dig?

Næ, det er det ikke!

Nej, du er simpelthen, du er …

Ikke særlig godt begavet.

BÅNDSKIFTE

Det er simpelthen altså sådan noget … det burde …, det hører hjemme et helt andet sted … Det hører hjemme på månen. Du forstår godt, hvad jeg mener, ikk'?

Nej, det synes jeg ikke jeg gør, fordi hvis nu det var sådan, Zacchi ikk' oss', at folk havde den opfattelse generelt af mig, at jeg opførte mig på en måde, som er fuldstændig uanstændig, så ville jeg også mærke det i min forretning, overfor min omgangskreds og mine venner og sådan noget, ikk', så ville jeg jo ikke kunne færdes på Jydsk Teknologisk, på Aalborg Universitetscenter og andre steder. Det ville jeg jo ikke kunne, og det ved du jo også godt.

Jamen du gengiver jo din opfattelse af, hvordan din verden er, du gengiver ikke andres jo. Så det kan jeg ikke bruge til nogen bevisførelse, det er ikke et bevis. (ha, ha, ha)

Du er da i hvert fald den person, der, synes jeg, har sagt ting til mig, som er, ja hvad skal jeg kalde sådan noget, du siger meget grimme ting til mig.

Jamen synes du ikke selv, du gør det? Hva'? Vær nu helt ærlig, Jeg har moret mig i de samtaler, jeg har haft med dig, og prøvet at vende tingene om og opføre mig, … Vise dig et billede af dig selv. Du har ikke opfattet det vel?

Jeg har kun opfattet, at du ikke vil gå ind i en drøftelse af det, der er den her sags kerne!

Næ, det vil jeg ikke, fordi jeg ved jo godt, at for dig betyder drøftelse, at man giver dig ret, det betyder ikke, at man drøfter ting, det betyder, at man giver dig ret, og hvis man ikke giver dig ret, så er der noget galt med en, så bruger du forskellige …

Der er jo en anden mulighed, Zacchi. Der er en mulighed!

Hm, hm?

Den mulighed går ud på, at hvis du f.eks. brugte den viden og indsigt du har i sagen i en dialog med mig, så kan det godt være, at jeg ville være modtagelig, så …

Jamen du er ikke modtagelig! Fordi det har vi jo forsøgt. Vi har skrevet et hav af breve, og vi har prøvet at hjælpe både dig og din far igennem, jeg ved ikke hvor mange år, fra din far begyndte at henvende sig om denne her sag, har vi prøvet at hjælpe. Kjeldsen har været umådelig venlig og umådelig imødekommende og prøvet at hjælpe på alle måder, og så går du ned og laver manipulationer med nogle papirer og udleverer til journalister, så de kan bruge dem til at sende ud i et landsdækkende

fjernsyn. En historie om, at Kjeldsen han laver magtfordrejning og ting og sager, så det. Der er ligesom et eller andet der hos mig, der siger, at denne mand, det er ikke et spørgsmål om at gå ind i en dialog, for det vil han ikke. Jeg har på sagen et hæfte, der oven i købet findes i et antal eksemplarer lavet af dig. Det er en efterligning af SBI's publikationsmodel. Du kender den godt selv, ikk'? Det siger dig noget ikk'?

Jo. Jeg har afleveret den til ministeren på et tidspunkt og samtidig sagt til ministeren, hvorfor jeg har gjort det.

Ja, det er det jeg sådan på ganske almindeligt dansk kalder et forsøg på … sådan et klodset forsøg på dokumentfalsk, ikk'?

Arh, den er jo kun afleveret til ministeren, ikk'?

Nå, det ved jeg ikk'! Jeg kan jo ikke vide, hvem du ellers afleverer den til, men det afgørende er, at den findes på sagen, det ved du, for du har jo fandme gnavet i den sag, så du …

Den ved jeg alt om!

Ja, det burde du i hvert fald gøre, ganske vist er jeg ikke sikker på at det siver ind, selv om du sidder og kigger i det i timevis. Du vil have nogen mennesker til at … først da mener du, du er kommet i drøftelse, og at man kan komme til det, du vil have … du vil have dem til at udgive en publikation, du har skrevet, og der skal stå på den, at de mennesker har udgivet den publikation, men det er Thorbjørn Aaberg, der har skrevet det, og det er …

Nej, hold nu op!

Jamen, ved du hvad, det er, det er simpelthen så …

Det står der jo heller ikke uden på den forside, der står overhovedet ikke noget om, hvem der har skrevet det.

Ved du hvad det er, ved du hvad det er? Det er pissehamrende forskruet!

Det har jeg aldrig nogensinde sagt, der skulle stå.

Hvorfor lavede du den publikation?

Det gjorde jeg sammen med min far.

Hvorfor gjorde I det? Altså var det ikke, jamen er det ikke for at sige det lige ud skrub skørt?

Det er fordi, at måleresultaterne viser, at

sådan skulle publikationen se ud, hvis den er sand!

Og så laver I den?

Ja, men SBI vil jo ikke debattere med os. De erkender, at de har taget teoretisk fejl. Nu siger Hans Jørgen Larsen, at det er praktisk anvendeligt, det der er teoretisk forkert! Det vil du heller ikke kommentere, vel?

Nej selvfølgelig ikke, fordi lige så snart jeg overhovedet siger noget om Hans Jørgen Larsen, så farer du ud og bruger det imod ham!

Næ, det gør jeg ikk'!

Jo, du gør!

Jeg kan ikke bruge det imod ham, det du siger!

Altså, hvad du taler med mig om i telefonen, det kan du ikke bruge til noget som helst! Det vil jeg bare sige til dig!

Næ.

Det kan du allerhøjest bruge til at dokumentere, hvor forskruet alting i denne her sag er omkring din person, og det. Ved du hvad? Det er ørkesløst, og spild af skatteydernes gode penge! Ørkesløst!

Hvis min far havde ret, hva' så?

Hvis din far havde ret, så er der ikke andet at sige til det, end så havde han ret, og så er den potte ude! Det er jo hvis, altså det er jo hvis, det er fuldstændig …. Hvis jeg kunne få dig til at klappe i, så ville jeg fandme også gøre det! Det kan jeg love dig. Jeg ville sige til dig …, hvis jeg ved at sige til dig Aaberg tag nu og pak alle de der papirer sammen og gå op og pas din advokatforretning og tag en tur i skoven med din kone og dine børn, hvis du har sådan noget, og slap lidt af, så vil jeg, hvis det virkede, så ville jeg gøre det. Det kan jeg love dig for! Jeg synes simpelthen det er ørkesløst! Men det gør det jo ikke, der er så mange hvis-er i denne her verden. Jeg tror ikke din far har ret, og jeg mener ikke, der indtil nu er noget som helst, der tyder på det, men det er heller ikke interessant, for det er ikke mit gebet! Der er ikke begået nogen fejl overfor din far i forvaltningsmæssig sammenhæng. Administrationen har ingen fejl lavet. (se epilogen s. 184-185) **Derimod har du to gange lavet dokumentfalsk!**

Nå, to gange?

Ja, ja.

Hvornår er den anden gang?

Den anden gang var det der i fjernsynet som du jo fandme ??? lige så stærkt fra ????? Der sørgede du for at voldføre de der journalister der, ikk'?

Jeg kan jo dokumentere, at det var en journalistfejl!

Ved du hvad det var? Det var en bevidst … det var en bevidst bestræbelse fra din side for at hænge en mand ud, og det lykkedes!

Nej jeg anede ikke, der kom et indslag af den karakter. Havde jeg haft lejlighed til at se den udsendelse først …, hvis jeg havde haft lejlighed til at se udsendelsen først, så havde jeg da standset det.

Ved du hvad jeg vil sige til dig?

Det må du da gerne gøre.

Jeg tror ikke på dig! Jeg tror tværtimod, at det var med fuldt overlæg! Det tror jeg!

Jeg kan da ikke snyde Jersild. Hvordan skulle jeg da kunne gøre det?

Snyde Jersild?

Og Maria Cuquliza, de er smadderhamrende dygtige journalister?

Ved du hvad?

Du mener måske også, at de er smudsige?

Ved du hvad? Næ, jeg synes du er! Ved du hvad, det er ikke et spørgsmål om at snyde Jersild eller hende damen der, overhovedet ikk'. Det er et spørgsmål om at have en bevidst hensigt, og det havde du. Det er slet ikke et spørgsmål om … jamen det kan da godt være du har forsøgt at snyde dem meget mere end det er lykkedes dig, men der havde du i hvert fald en bevidst hensigt!

Det kan jeg da ikke have, når …

Det kan du ikke have? Vrøvl!

Det fremgår da direkte af sagen …

Gu' ku' du da ha' det. Når jeg siger, du har det, så har du det! (ha, ha, ha)

Det fremgår af sagen, at det var en afskrift, ikk', som sidder hæftet bag på originalskrivelsen?

Som du havde lavet!

Ja, det har min sekretær gjort!

Ja, og som du havde instrueret hende om, hvordan den skulle laves!

Jeg anede ikke engang, at den underskrift var i strid med indgangen til brevet, jeg anede ikke en lyd om det.

Puha! Du havde givet din sekretær besked på, hvad hun skulle lave til dig, og det har du brugt sådan der. Det er der ikke nogen tvivl om, der er ikke andre, der er ikke andre, der kan være involveret i det end dig, jo. Der er da ikke andre, der laver afskrifter, og da slet ikke på en sådan måde, at det kan misbruges og det i virkeligheden slet ikke viser det, der var i brevet. Det er noget du gør!

Advokat Terkel Lund Nielsen som fik afskriften efter anmodning, han har da aldrig nogensinde, og jeg har aldrig nogensinde diskuteret den detalje, fordi det kan du da sige dig selv, at Marius Kjeldsen ikke kunne lave en sådan fejl!

Var det en detalje? Nu må du altså undskylde!

Du beskylder mig jo for uhyrlige ting!

Var det en detalje? Ved du hvad? Det var det, som blev brugt til en søndag aften i 2 millioner seeres påsyn og hænge direktøren for byggestyrelsen ud på et aldeles uretmæssig grundlag. Det er da knageme ikke nogen detalje! Det må du altså undskylde.

Vi får …

Den eneste detalje jeg kender i den sag, er personen Thorbjørn Aaberg, det er en detalje!

Ja.

Man burde kunne give dig et viskelæder, så du ku' viske dig selv ud, du! (ha)

Ja, det er en meget væsentlig detalje i den sag her!

Jamen det er da en fuldstændig utrolig forståelse af andre menneskers situationer, at du kan sige, det var en detalje, altså du er da fantastisk, simpelthen.

Jamen jag har jo sagt at det var uheldigt, uhyre uheldigt det kom ud i fjernsynet.

Hvad har du sagt?

At det var uhyre uheldigt!

Har du berigtiget det? Har du meddelt pressen, at det var desværre dig, der kom til at gøre det, og det havde intet på sig?

Det har …

Og det beklager du meget?

Det var ikke mig, der kom til at gøre det!

Det kan jeg love dig, det var!

Den har journalisterne taget på deres kappe!

Jamen, ved du hvad, det kan jeg da vel ikke tage alvorligt. Du har simpelthen ingen moral! Det kan ingen tage alvorligt … Det er dig, der har lavet den fejl, der skaber de menneskelige problemer!

Nå, det er det.

Jamen det er det da. Er du ikke enig i det?

Det jeg har gjort, det er efter anmodning fra en advokat i København at lade en sekretær renskrive det. Det er en skrivelse …

Ved du hvad, nu skal jeg fortælle dig noget. Jeg er født i Hadsund og vokset op i Hjørring.

Ja.

Jeg kan fandme godt sige dig, at jeg kommer stadigvæk i Vendsyssel, da jeg har sommerhus deroppe. Jeg kan fandme godt love dig, at der oppe må man betragte sådan en som dig, der gør sådan noget som et skidt menneske! Det kan jeg love dig!

Jamen det tænker jeg gerne.

Dem der kender sandheden om, hvad du har gjort i denne her sag, de vil sige, ham der Thorbjørn Aaberg, det er så møj et skidt menneske!

Det tænker jeg nok, du har ret i.

Ja.

Men jeg har det godt her i Frederikshavn

Ja, og det er problemet. Det er problemet! Du spreder ??? og forgifter ??? , men fortæller ikke sandheden!

Du siger altså jeg lyver?

Du kan kalde det, hvad du vil. Det er jeg da ligeglad med!

Ja.

Det er da dig, der har lavet den forfalskning af det brev, og det er dig, der har lavet den rapport, der skulle fremtræde som

et eksempel på, hvordan en rapport i SBI skulle offentliggøres!

Det er ikke nogen forfalskning!

Det er ikke en skid andet mand! Det har du da ingen ret til …

Det er en kombination af uheldige omstændigheder, Ole Zacchi!

Nu begynder du pludselig at finde omskrivninger for det du gør! Ikk', kombinationer af uheldige omstændigheder? Man kan ikke lave sådan noget? Det er en forfalskning! Det er det da!

Det var de også meget, meget kede af, at der skete.

Men hvorfor gjorde du det?

Jeg har ikke gjort det.

Hvem har så gjort det?

Du taler jo om to ting på én gang. Jeg har ikke gjort det for at det skulle anvendes på den måde, og jeg har slet ikke set, at sekretæren havde gjort det. Men i øvrigt kan man ikke på den utydelige kopi se, at der står kopi forneden. Men det indlysende for mig, hvis jeg havde været opmærksom på det, at Marius Kjeldsen under ingen omstændigheder ville komme til at kunne skrive "med to kasketter på" på samme papir. Så dum er jeg heller ikke.

Ved du hvad, den der forklaring den er, ved du hvad den er? Den er et pot pis værd! Du har haft en bevidst hensigt!
(fejlen i TV-udsendelsen er detaljeret behandlet og beskrevet i bogen på s. 101-102)

Smukt sprog du har!

Jamen, det har jeg lært af dig! Den har haft en bevidst hensigt. Du er et møj skidt menneske, og jeg synes ærligt talt, at du skulle ta' og pakke dine sydfrugter sammen, og holde op med det der. Det har jeg syntes længe.

Hvad mener du med sydfrugter?

(ha, ha) Det ved jeg sgu ikke – kan du ikke forstå, hvad man siger?

Jeg har ikke tænkt mig at pakke den her sag sammen. Jeg har ikke tænkt mig at anlægge retssag, jeg har tænkt mig stille og roligt at få facts i denne her sag her. Det kommer frem!

Og blive ved med at forstyrre ministre, nu fik den jo ikke for lidt i forbindelse med din fars dødsfald. Ih, hold da op!

Ja, ja, men altså jeg vil bare sige, at du må fryde over, at jeg ikke igen ringer til dig.

Ja, det vil jeg så gøre.

Ja, det skal du i hvert fald gøre.

Tak skal du have. Det er selvfølgelig … det er sådan lidt af en happening og tale med dig, det er sån' en god afveksling, det ka' man da godt sige, det er da lidt af en happening, men det er Gud døde mig spild af tid!

Ja, det er det!

Ja!

Der er jeg enig med dig, resultatet det er akkurat … spild af tid.

Ja, men ved du hvad, du ringer og stiller mig et spørgsmål, som du jo udmærket godt ved, at jeg ikke vil svare på, og vil du stille det spørgsmål skriftligt, så skal du få det svar, der passer mig, og ikke det, der passer dig. Og hvis du bare ringer for at stille folk spørgsmål, som er retoriske, som du selv siger … som du har fabrikeret svaret på, på forkant, så spilder du folks tid!

Tror du også, at jeg selv har fabrikeret det dokument, jeg henviser til?

Jeg kender ikke noget til det dokument, du henviser til!

Nå, du er ikke klar over, at det eksisterer, vel. Kan du huske, at du lånte mig meget venligt et kontor i departementet?

Ja, hvor du sad og brugte vores telefon en stor del af tiden. Ja, det kan jeg godt huske.

Jamen, jeg ringede ikke ud derfra! Men der blev ringet op til mig, det kunne jeg ikke vide heller.

Nå.

Men, du er nok klar over, i det møde fandt jeg et dokument på 5 sider, som jeg ikke havde fået tilsendt i forvejen, og jeg havde til …

Vi har ikke snydt dig for noget. Det er …

Jeg havde ikke fået det tilsendt i første omgang det dokument! Det dokument jeg fandt, det var slet ikke indgået i boligministeriet!

Nå, derfor mener du, at det er en skandale, og nu er det en sag, …

Nej, det er ikke så meget det. Det er så, hvad det er. Men altså det er mere, hvad

der står i det dokument, det er i hvert fald en skandale!

Målt med Thorbjørn Aabergs øjne, så er det formentlig meget fornuftigt dokument i virkeligheden?

Ja, det er fornuftigt til at løse sagen med!

Ja, ved du hvad, det kan du jo forsøge om du kan. Det skal jeg ikke …

Det gør jeg sørme også!

Ja, du er velkommen!

Er du træt af mig?

Nej, ork nej, jeg synes, du er …

En herlig fyr?

Du er simpelthen et, et, et eksempel på en møj skidt fyr, og det er der jo ikke noget at gøre ved, du forstår det jo ikke selv, og det er jo sådan set, det værste af det hele!

Ja.

(ha, ha, ha, ha) Jeg har fået lavet 8-10 sager, mens jeg har snakket med dig, det er da altid noget i hvert fald!

Ja, jeg er klar over, at du er en uhyre begavet mand.

Tak skal du ha'. Tak skal du ha'. Det er du ikke den første, der har sagt!

Nej, men jeg er måske den første, der ikke har ment det!

Jamen så skal du da ikke sige det, hvis du ikke mener det.

Nej, men da du kommer fra Vendsyssel, kunne jeg måske regne med, at du kunne forstå ironi.

Det er så trist at få en kompliment, som man bagefter får at vide, at man ikke mener. Det var da så ærgerligt. Kunne du ikke stoppe? Er du færdig?

Er du?

Ja, det har jeg været længe.

Ja, det har jeg egentlig også!

Tak skal du ha'.

Farvel.

Jeg lagde forsigtigt røret på og lod samtalen bundfælde sig.

Svanemærket tryksag, 5041 0816

Layout: **René Nielsen, Det Grafiske Hjørne**

”Tilliden til retssystemet lider et alvorligt knæk, når en kommissionsdomstol - i strid med daværende statsminister Poul Schlüters og Justitsministeriets krav - undlader at foretage en tilbundsgående undersøgelse af myndighedernes behandling af de teknisk-faglige uenigheder i Aaberg-sagen.
I bogen dokumenteres det, hvordan myndighederne fastholder en grundlæggende forfejlet forskning i staldventilation, og hvordan fabrikant Aabergs opfindelse ulovligt underkendes ved hjælp af falske udsagn.”

Tidligere chefredaktør Erik Møller, Dagbladet, Holstebro.

”I bogen bliver man detaljeret indført i årsager og sammenhænge, der forklarer, hvorfor SBI’s direktør tilbage i 1983-84 nægtede at lade et møde om de tekniske uenigheder afholde på teknikerplan.
Hvis jeg skal bevæge mig udenfor mit felt, så er det med en undren over, at en domstol i en teknisk sag ikke behandler det tekniske, men på forhånd fraskriver sig netop dette.”

Ingeniør Per Høgsted, tidl. Jysk Teknologisk Institut. Inddraget i Aaberg-sagen i 1983.

”Det er oprørende læsning, hvordan teknikere og embedsmænd dækker over en dybt forfejlet ventilationsteknisk forskning, men langt værre er det at opleve en kommissionsdomstol dække over sådanne forhold ved at fravælge en teknisk opklaring.
For mig er der ingen tvivl om, at Aaberg-princippet bevirker, at den sygdomsfremkaldende forurening ved staldbunden fjernes i så høj grad, at brugen af antibiotika må antages at blive nedbragt til et minimum eller måske helt overflødiggøres.”

Ingeniør Poul Behnk, tidl. Dansk Kedelforening, Søborg. Inddraget i Aaberg-sagen i 1981.